„George Arion, un virtuoz al epicului de sursă poliţistă.”
Dumitru Micu

CAMELEONUL

George Arion

Cameleonul

Copyright © GEORGE ARION
CRIME SCENE PUBLISHING – imprint al grupurilor FLACĂRA şi TRITONIC
Editor – coordonator GEORGE ARION
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ARION, GEORGE
Cameleonul / George Arion. –
Bucureşti: Crime Scene Publishing, 2009
Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor ALEXANDRU ARION
Tehnoredactor IAURA TIBĂR
Comanda nr. 21 din 09.11.2009
Bun de tipar noiembrie 2009 Tipar FED PRINŢ Tipâritîn România

George Arion

crime scen
e

Băieţilor mei, George şi Mihnea (nume de cod Jerry şi Tuffy)

GEORGE ARION

Sa născut la 5 aprilie 1946 la Tecuci.

CĂRŢI PUBUCATE:

Interviuri I-1979; *Copiii lăsati singuri* (versuri) -1979; *Alexandru Philippide sau drama unicităţii* (eseu) -1981; *Interviuri II* -1982; *Atac în bibliotecă* (roman) – 1983; *Amintiri din cetatea nimănui* (versuri) – 1983; *Profesionistul* (roman) – 1985; *Trucaj* (roman) – 1986; *Dialogul continuă* – 1988; *Pe ce picior dansaţi?* (roman) – 1990; *Crimele din Barintown* (povestiri) -1995; *Nesfârşita zi de ieri* (roman) -1997; *Traversarea* (versuri) -1997; *Viaţa sub un preşedinte de regat* (publicistică) -1997; *Uite cine nu vorbeşte!* (versuri pentru copii) -1997; *O istorie a societăţii româneşti contemporane în interviuri 1975-1999* (vol.l-ll) -1999; *Detectiv fără voie* (roman) – 2001 şi 2009; *Cameleonul (roman}* – 2001; *Anchetele unui detectiv singur* (povestiri) – 2003; *Scena crimei* (piesă de teatru) – 2003; *Linişte! Corupţii lucrează pentm noi* (publicistică) – 2003; *Spioni în arşiţă* (roman) – 2003; *Necuratul din Colga* (roman) – 2004; *O isto- ne a societăţii româneşti contemporane în interviuri* (voi l-ll; ediţia a ll-a) – 2005. *Crime sofisticate-2009*

AUTOR AL SCENARIILOR LA FILMELE:

Enigmele se explică în zori (1989); *Atac în bibliotecă* (1992) şi al scenariului la filmul serial tv *Detectiv fără voie* (2001) – 10 episoade.

Autor al libretului operei *în labirint de* Liana Alexandra.

Autor al monologului dramatic *Autograf*-150 de spectacole pe scena Teatrului Naţional Bucureşti.

PREMII, DISTINCŢII;

Premiul revistei *Amfiteatru* -1970; Premiul revistei *Flacăra* – 1982; Premiul Uniunii Scriitorilor -1985; Premiul revistei *Tomis* – 1994; Premiul Uniunii Scriitorilor -1995; Premiul Uniunii Scriitorilor -1999; Premiul Ministerului de Interne -1999, 2003.

Cetăţean de onoare al oraşului Tecuci

Bârlogul

Casa era înghesuită între două blocuri înalte. Părea literalmente strivită de către cei doi coloşi de beton. Odinioară avusese, probabil, o înfăţişare fastuoasă. între cele două războaie aparţinuse, fără îndoială, unei familii cu avere. Aici avuseseră loc baluri strălucitoare, se consumaseră drame sau se încinseseră ospeţe. Acum, văzută din stradă, părea o paragină. O clădire năpădită de verdeaţă vara şi care îşi arăta zidurile cariate iarna.

Multă vreme, pe gardul dărăpănat atârnase o pancartă care anunţa că locuinţa e de vânzare. Nimeni nu se înghesuise s-o cumpere. De câtăva vreme însă, inscripţia scrisă cu litere de-o şchioapă dispăruse. Cineva dăduse probabil banii şi intrase în posesia vilei. Vecinii se aşteptaseră ca imediat să vină constructori, să se înalţe schele, să se aducă nisip şi cărămizi, pentru ca hardughia să-şi recapete somptuozitatea de odinioară. Nu se întâmplase însă nimic. Buruienile se înmulţeau în continuare nestânjenite în curtea împrejmuită cu un gard care stătea să cadă, obloanele de la ferestre rămâneau închise, de pe acoperiş se prăvălea, uneori, câte o ţiglă, spărgân-du-se cu zgomot de brâul de ciment care înconjura clădirea. Nimic nu părea să se fi schimbat.

Şi totuşi, ceva ieşea din tiparele statornicite de mulţi ani. Pe poarta care abia se mai ţinea în balamale, începuse să intre sau să iasă un bătrânel cam la şaptezeci de ani, purtând în mâini sacoşe de pânză, nu prea pline. Fusese, în tinereţe,
înalt de statură; acum era adus mult de spate şi-şi târşea picioarele încălţate în nişte pantofi scâlciaţi. Deşi era începutul verii, purta un surtuc gros, uzat de atâta folosire, sub care avea o cămaşă dintr-o pânză groasă, în carouri. Pantalonii erau potriviţi şi ei mai curând pentru sezonul rece, confecţionaţi dintr-o stofă de culoare altădată maronie; acum aveau o strălucire stinsă şi nu păreau foarte curaţi. Bătrânul se apăra de vipia soarelui cu o pălărie cu boruri largi, ponosită, de sub care îi ieşeau şuviţele dezordonate ale părului alb, neatins de foarfecă vreunui frizer de luni de zile. în totului tot, înfăţişarea noului proprietar al casei – dar era el cu adevărat noul proprietar sau era cumva o rudă săracă a celui dinainte, primită din milă ca să aibă un adăpost? — aducea mai mult cu imaginea dezolantă oferită de vagabonzii în vârstă care cerşesc pe străzi, prin tramvaie şi autobuze, unii scârţâind jalnic dintr-o vioară dezacordată.
După mai multe săptămâni, vecinii de cartier se obişnuiseră cu el şi nu-l mai băgau în seamă, mai ales că la orice salut mormăia ceva neinteligibil şi se depărta cu paşi grăbiţi, privind în jos, de parcă orice conversaţie mai lungă i-ar fi provocat o teamă inexplicabilă. „E ciudat, asta e, cine ştie ce mai poartă şi ăsta în suflet, e multă lume amărâtă în ziua de azi, bine măcar că are un loc unde să pună capul şi nu doarme prin vreun canal, cum dorm atâţia, şi nu-i nevoit să ceară de pomană”, îşi ziceau pensionarii care începuseră să-l cunoască şi ar fi vrut să afle mai multe despre el, ce-a fost în tinereţe – dacă fusese ceva! –, dacă îi place să bea un şpriţ, să stea la o bârfă sau să facă o tablă. Cei mai tineri nici nu-l prea vedeau – plecau în zori la serviciu şi nu se întorceau decât seara, mul ţi dintre ei având funcţii importante, afaceri prospere, ce să le pese lor de un biet moşneag – care, e drept, locuia singur într-o casă cu încăperi multe – de unde a avut bani s-o cumpere? sau e vreo moştenire, un dar picat din cer, mare baftă au unii, păcat că n-are parale s-o pună la punct

.Doar copii îl mai zădărau când îl vedeau, îl porecleau „compozitorul”, fiindcă avea plete, dar cum el nu le răspundea, nici ei nu se omorau cu firea să-l batjocorească, le

părea inutil să-şi irosească vorbele de duh pe un ins care, din câte îşi dădeau seama, nici nu auzea bine şi nici nu se supăra, chiar dacă îl împroşcau cu apă din pistoalele lor mitralieră, jucăriile la modă în acea vară.

Iar când vreo femeie mai miloasă încerca să-i strecoare în mână vreo bucată de plăcintă, vreo pâine întreagă, sau câţiva lei, bătrânelul bolborosea ceva fără noimă, se apăra cu gesturi stângace şi se refugia în curtea lui, ca şi cum a primi de pomană era pentru el o ruşine de nesuportat.

Ziua în care începe povestirea de faţă – pe care eu însumi am aflat-o de la altcineva, aşa că nu bag mâna în foc că relatarea mea e conformă realităţii, dat fiind că memoria îţi joacă uneori feste urâte – se nimerise a fi deosebit de caldă, astfel încât, pe la amiază, astfaltul se înmuiase ca o plastilină, în el întipărindu-se paşii celor care n-avuseseră încotro şi tre- buiseră să iasă în zăpuşeală. Cei care în ziua aceea îl întâlniseră pe „compozitor” – hai să-i zicem şi noi aşa până îi vom afla numele real, dacă i-l vom afla vreodată – se opriseră locului uluiţi, văzându-l cum înaintează prin aerul fierbinte, în aparenţă fără să-i pese de zăduf, de soarele care lovea nemilos în creştetul capului – până seara aveau să se semnaleze numeroase cazuri de insolaţie, chiar şi câteva infarcturi, toată lumea se plângea, visa munţi de zăpadă revărsaţi pe arterele Bucureştiului, pe care primăria, potrivit obiceiului, să nu-i înlăture. Bătrânul cu pălăria cu boruri largi, îmbrăcat ca pentru o zi friguroasă de toamnă, se ivi pe neaşteptate, ca de obicei nu se ştie de unde, în colţul străzii pe care locuia şi se îndreptă fără grabă spre casă. De astă dată nimeni nu-l mai stropi cu apă, nimeni nu se mai strădui să-i îndese în mână vreo bucată de pâine – toţi vecinii, cu mic cu mare, se ascunseseră de vipia nemiloasă. îşi târşi paşii până în dreptul porţii, o deschise larg şi intră în curtea plină de bălării. închise la loc poarta, tot
fără să o încuie, şi o luă spre clădirea mohorâtă. Dacă n-ar fi fost lumină, întreaga ambianţă ar fi părut decorul pregătit pentru un film sinistru.

Bătrânul se opri în faţa uşii de la intrare. De data asta folosi o cheie care, curios, păru să acţioneze un mecanism complicat. Uşa grea se umi, din nou lucru ciudat, fără zgomot, şi stăpânul locului dispăru într-un hol întunecat, închizând uşa după el.

Odată intrat în casă, se metamorfoză brusc. în primul rând se îndreptă de spate. Dacă l-ar fi observat cineva, ar fi văzut un om de peste un metru optzeci înălţime, care se mişca sprinten prin încăperi, aprindea lumini, cerceta fiecare ungher, ca pentru a se asigura că nu-i pătrunsese nimeni în ambianţa ascunsă cu grijă. Dar în niciuna dintre camerele în care păşise nu se afla nimeni.

Dacă vreunul dintre cei care îl compătimeau şi-i întindeau ceva de-ale gurii ar fi fost invitat să-l cunoască în intimitate, s-ar fi crucit de uimire. E-adevărat, în hol erau trântite claie peste grămadă obiecte vechi, disparate – o maşină de cusut, un frigider care îşi trăise traiul, pantofi scâlciaţi, un radio cu galenă demult scos din uz. în schimb, în celelalte încăperi domnea un lux orbitor. Mobile de comandă, covoare scumpe, candelabre uriaşe în tavan, dulapuri în perete ticsite cu haine confecţionate la case de modă vestite. Era şi o bibliotecă imensă, cu volume în mai multe limbi. La subsol era amenajată o sală de gimnastică, iar la etaj se găsea un dormitor cu un pat cu baldachin, lângă care se afla o altă încăpere, ticsită cu calculatoare legate în reţea. Tot acolo, pe un perete, se afla o hartă a României, iar pe altul o hartă a Bucureştiului, amândouă executate astfel încât să ofere cât mai multe detalii.

Bătrânul se opri multă vreme în bucătărie. Puse pe masa din mijloc verdeţurile cumpărate din piaţă şi-şi turnă un pahar cu apă minerală, pe care îl bău dintr-o răsuflare. Nu-şi scosese nici haina, nici măcar pălăria de pe cap nu şi-o dăduse jos – de altfel în casă era plăcut, dar răcoarea nu o ofereau
zidurile vechi, ci o instalaţie de aer condiţionat care se auzea fâşâind uşor. Nu părea grăbit: nu-l stânjenea înfăţişarea sărăcăcioasă pe care o avea, în comparaţie cu

opulenţa din jur. Părea că nici n-o bagă în seamă. Gesturile îi erau calme, precise – gesturile cuiva care se ştie stăpân pe situaţie şi nu poate fi surprins de nimic.

De-abia după ce bău încă un pahar cu apă, îşi luă pălăria de pe cap şi o puse cu grijă pe un colţ al mesei. De-abia acum i se puteau vedea trăsăturile feţei. Avea un chip distins, în ciuda ridurilor care îl brăzdau, o frunte înaltă, boltită, iar părul cu multe fire albe nu mai părea atât de lung.

Se duse la baie şi se spălă temeinic pe mâini, fără să arunce nicio privire în oglindă. Faţa îi era ca împietrită, de o paloare nefirească, în ciuda faptului că în ultimele zile mersese mult prin soare. Se şterse cu un prosop pluşat şi poposi în bibliotecă, unde trona un birou ordonat cu pedanterie, într-un pahar de lemn se găseau mai multe creioane cu vârfurile perfect ascuţite, într-altul erau creioane colorate, iar într-un al treilea – mai multe pixuri. Un top de coli albe era aşezat la un capăt, iar la celălalt, un laptop cu ecranul deschis.

Bătrânul se aşează la birou pe scaun cu spătar înalt O vreme rămase rezemat, fără să se gândească la ceva anume. îşi sprijinise bărbia în palme şi privea în gol. Apoi luă un creion şi începu să facă nişte semne ciudate pe o foaie luată din teanc. Nu semăna nici cu un desen, nici cu ceva serios. în cele din urmă, mototoli coala, o aruncă la coşul aflat sub birou, apoi se aplecă, o culese din locul unde o aruncase, o rupse în bucăţi din ce în ce mai mici, pe care le lăsă să cadă din nou în coş. Nu-ţi dădeai seama dacă e plictisit sau n-are ce face; era prezent în încăpere şi totuşi absent.

în sfârşit, se ridică şi se duse în faţa unui perete pe care era fixată o ţintă. începu să se joace de unul singur, notându-şi cu grijă punctele pe care le făcea într-un carneţel. Spectacolul era incredibil. Bătrânul dovedea o îndemânare ieşită din comun, care ar fi pus în dificultate şi un campion al darts-ului.

Nici n-ai fi crezut că moşul acesta, căruia ar fi trebuit să-i tremure braţele, iar vederea ar fi trebuit să-i fie slăbită, are o asemenea precizie şi un asemenea sânge rece.

Aşa trecu aproape o oră, timp în care nu se auzi decât susurul uşor al aerului condiţionat, vâjâitul săgeţilor înainte de a se înfige cu zgomot sec în ţinta de plastic. După care bătrânul – plictisit probabil de propria sa măiestrie – se adânci cu voluptate într-un fotoliu. Puse mâna pe o telecomandă şi apăsă pe tastatură. încăperea fu inundată de solemnitatea „Imperialului", pe care misteriosul nostru personaj îl ascultă nemişcat, cufundat parcă în transă.

Când se stinseră ultimele acorduri, continuă să rămână în aceeaşi poziţie încă vreo câteva clipe. Era vădit muncit de emoţii puternice. Se ridică într-un târziu şi se aşează într-un alt fotoliu. Luă o altă telecomandă şi deschise televizorul – un aparat de dimensiuni ieşite din comun! Butonă pe mai multe canale, dar nu se opri să urmărească niciun film cu acţiune palpitantă, niciun med disputat într-o altă ţară, nicio paradă a modei organizată cu fast. Dintre toate, alese o emisiune ştiinţifică despre viaţa pinguinilor. Din câte îţi puteai da seama, era deosebit de încântat de vietăţile acelea care parcă purtau frac, leneveau pe banchize sau se scufundau în ocean, printre gheţuri, ca să-şi găsească hrana. La un moment dat, murmură chiar cu duioşie, văzând sumedenia aceea de trupuri în alb şi negru:

- Un popor solemn – asta sunt pinguinii! Apoi adăugă: „Ce-i mai iubeau ai mei pe pinguini!"

După care rămase mai departe tăcut.

Privirea i se îndreptă spre o etajeră unde se găsea o fotografie înrămată. Ea înfăţişa o femeie până în treizeci de ani care râdea fericită, îmbrăţişând o fetiţă preocupată să construiască din nisipul plajei un castel complicat Fotografia fusese făcută, cu siguranţă, într-o clipă magică, de fericire supremă.

Deodată, în locul pinguinilor de pe ecran apăru, fără niciun motiv cerut de logica emisiunii, o binecunoscută crainică de

la ştiri- Era vădit speriată, cu părul nu prea aranjat – se cunoştea că intrase în emisie fără să mai apuce să se pregătească. începu să citească cu precipitare, de pe nişte hârtii pe care nici măcar nu-şi dădea osteneala să le ţină ascunse.

— în urmă cu jumătate de oră, într-o şcoală din Capitală au pătruns trei indivizi înarmaţi, care au luat mai mulţi ostatici. Ei pretind nici mai mult, nici mai puţin decât suma de zece milioane de dolari în schimbul eliberării lor. în caz contrar, vor începe să-i execute unul câte unul, la interval de o jumătate de oră. La faţa locului se află imul din carele noastre de reportaj. îi dau legătura acum colegei mele, Marina. Marina! Eşti în emisie. Ce se petrece acolo?

Bătrânul sări în picioare, cu o agilitate greu de închipuit la anii lui. Se linişti însă imediat şi se aşează din nou, urmărind-o pe Marina, o altă vedetă a televiziunii particulare a cărei transmisie o urmărea.

Marina nu părea nici ea într-o formă mai bună. Se îmbrăcase la repezeală şi hainele-i stăteau în dezordine. îşi drese glasul, încercând să-şi stăpânească emoţia de care era cuprinsă.

- Marta, aici e nenorocire. în jurul şcolii s-au adunat sute de oameni – mulţi dintre ei părinţii copiilor luaţi ostatici.

— Despre câţi ostatici e vorba?

— Nu se ştie exact – se presupune a fi în număr de treizeci. După cum se ştie anul şcolar a luat sfârşit. Copiii aceştia ve- nieră pentru a li se comunica date în legătură cu o excursie în care trebuiau să plece. Nu e vorba numai de elevi – sunt şi câţiva profesori.

- Poliţia a venit?

—Da. S-au desfăşurat forţe, dar nu s-a întreprins până acum nimic. E o situaţie cum n-a mai fost la noi şi nu se ştie, până una alta, cum să se acţioneze. Se încearcă o negociere cu făptaşii. Până acum nu s-a ajuns la niciun rezultat.

— Ce vârste au copiii?

- între 14-18 ani. Sunt clase diferite.

- Unde sunt ţinuţi?

- în sala de sport. Iată, în clipa de faţă, primarul sectorului a ieşit din şcoală. Domnule primar, ce veşti ne aduceţi?

Primarul avea privirile rătăcite. Pe chipul său rotofei se citea spaima.

- Nu ai cu cine discuta. Dacă peste două ore nu sunt aduşi banii şi nu li se pune la dispoziţie un elicopter fără pilot, care să-i aştepte în curte, încep execuţiile. Acum lăsăţi-mă-n pace – merg să văd ce fac trupele speciale.

De data asta, bătrânul ţâşni literalmente din fotoliu. Nu se mai obosi să închidă televizorul, la care o mamă bocea nereuşind să lege o frază. Cu un gest rapid îşi smulse de pe figură masca pe care o purta. Se repezi în baie aruncându-şi din mers hainele pe care le cunoşteau vecinii de cartier. Scotoci într-un dulăpior, de unde scoase mai multe cutii cu pomezi. Porni aşa de repede să se machieze şi să-şi schimbe înfăţişarea, încât doar câteva clipe i se zări chipul tânăr, al unui om cu puţin peste treizeci de ani. Dintr-un dulap alese la repezeală câteva haine şi le îmbrăcă în grabă. Transformarea era năucitoare. în halatul albastru şi cu o bască pe cap, arăta ca un îngrijitor în prag de pensionare. Mai aruncă o privire în oglindă şi, mulţumit de ceea ce vedea, se duse în faţa hărţii care prezenta străzile Capitalei. O studie cu atenţie, fără grabă, ca şi cum ar fi dorit să memoreze ceva anume. O expresie de mulţumire îi apăru pe chip.

- A sosit, în sfârşit, clipa! exclamă el şi coborî în sala de gimnastică. Acolo se apropie de un perete şi apăsă pe un buton ascuns în spatele unui spalier. Peretele glisă şi îngrijitorul – să-i spunem acum aşa – dispăru într-o văgăună umedă şi întunecoasă. în urma lui, peretele glisă la loc, ca şi cum nu s- ar fi urnit niciodată.

2

Ostaticii

În jurul şcolii unde fuseseră sechestrate peste treizeci de persoane – elevi şi profesori – era o forfotă inimaginabilă. Părinţii copiilor luaţi ostatici se agitau cel mai mult. îl trăgeau de haine pe primarul sectorului – un bărbat rotofei, el însuşi speriat şi vădit depăşit de situaţie, abia reuşind se în- gaime vorbe pe care nu le asculta nimeni –, îi implorau pe „mascaţi” să intervină cât mai repede, plângeau sau îşi frângeau mâinile de disperare. Cameramanii unor televiziuni filmau de zor, hazardându-se uneori dincolo de cordonul care sigila zona. Tupele speciale, îmbrăcate în combinezoane negre şi cu cagule pe cap, luaseră poziţii de tragere în clădirile învecinate. Apărură şi câteva ţigănci care, profitând de ocazie, de existenţa unei mulţimi cuprinse de nervozitate, încercau impasibile să vândă seminţe.

Comandantul trupelor speciale încerca să croiască un plan de intervenţie. Cerea amănunte despre locul unde erau strânşi ostaticii – la subsol, în sala de sport, într-un loc greu accesibil. Se dădeau ordine contradictorii – trebuie să pătrundem imediat, să aruncăm gaze lacrimogene şi fumigene, la adăpostul cărora îi luăm pe terorişti ca din oală, erau de părere unii; sunteţi nebuni, aşa o să ne împuşcăm unii pe alţii, punem şi mai mult în primejdie viaţa copiilor, ziceau cei cu mintea limpede. Mai bine tragem de timp, să mai negociem. Ce să mai negociezi cu dementii ăştia? Peste o oră şi jumătate încep să împuşte ostaticii! Poate îi înduplecăm, poate n-or fi aş

ade fiare să omoare nişte puşti. Din câte mi-am dat seama – explica primarul care discutase cu cei trei indivizi înarmaţi din şcoală – ăştia nu par puşi pe glume, ori le dăm ce-au cerut, ori încep execuţiile. Cine naiba or fi? Şi cum de au pus la cale un asemenea plan diabolic? Cine să scoată în două ore zece milioane de dolari şi să li-i ofere pe tavă? Uiţi că la şcoala asta sunt copii de granguri. E un mizilic pentru părinţi să le dea ce-au cerut.

Larma din jurul clădirii creştea pe măsura trecerii timpului. Tensiunea devenise insuportabilă, iar căldura sufocantă sporea şi mai mult surescitarea oamenilor.

în sala de sport era însă răcoare. După ce trecuseră de primul şoc, când se pomeniseră scoşi din clasă, luaţi de pe coridoarele unde se aflau şi aduşi în brânci, sub ameninţarea armelor, în încăperea pe ai cărei pereţi se înşirau spaliere şi fuseseră îngrămădiţi pe nişte saltele pline de praf, copiii se liniştiseră şi aşteptau cuminţi desfăşurarea evenimentelor. Doar din când în când, câte unul mai pornea să plângă, dar se potolea imediat, mângâiat de vreun profesor. împreună cu ei era un singur terorist, înarmat cu un pistol. Faţa îi era acoperită cu o cagulă de culoare neagră care avea fante în dreptul ochilor, nasului şi al gurii. Vorbea răstit şi dacă nu era ascultat, lovea cu o nuia găsită în cine ştie ce ungher. Era solid şi tricoul mulat pe corp îi ptmea în evidenţă muşchii puternici. Braţele îi erau arse de soare şi purtau tatuaje complicate.

Ceilalţi doi bandiţi erau sus. Unul supraveghea de la o fereastră – toate ferestrele aveau grilaje, chiar şi cele de la etaj – ce se petrece în curte şi intrarea care fusese baricadată cu bănci de lemn aduse de prin clase. Şi acesta avea faţa acoperită şi purta pistol la brâu. Era scund de statură, dar bine făcut, cu mâini care arătau ca nişte lopeţi.

Al treilea era înalt, firav şi nu stătea o clipă locului. Ba cobora la subsol, ba era în micul turn al clădirii, ca şi cum ar fi dorit să ţină situaţia cât mai bine sub control, având cât mai multe informaţii despre zona unde se află şi intenţiile

posibililor atacatori. După felul în care se purta şi vorbea se putea înţelege că el conducea întreaga operaţiune şi ceilalţi doi îl ascultau orbeşte.

- Cât a mai rămas? îl întrebă el pe scundul de la fereastră, deşi putea foarte bine să se uite şi el la ceasul din hol.

- O oră, îi răspunse Scundul, privindu-l cum îşi potriveşte cagula, probabil prea strâmtă pentru capul său.

O clipă se aşternu tăcerea. Şeful vru s-o pornească din nou în peregrinările lui, dar fu oprit cu o întrebare pusă pe un ton şovăitor.

- Oare o să reuşim?

Slabul fu cuprins de furie.

- Ce întrebare e asta? Dacă nu eram sigur de reuşită crezi că-mi puneam pielea la saramură? Ştii câtă pâmaie facem dacă dăm greş? Nu mai vedem lumina zilei niciodată! Nu începe discuţie – trebuie să reuşim!

Scundul întrebă din nou, continuând să privească pe fereastră.

- Şi dacă nu strâng banii?

Sub cagulă, probabil, chipul şefului exprima mila de sine însuşi fiindcă pornise la treabă cu un nevolnic.

- Dacă nu-i strâng, e problema lor! Or să-şi vadă odraslele penăsălie.

- Chiar ai de gând să omori pe cineva?

- N-am de gând să omor pe nimeni! Dacă plătesc şi ne lasă să plecăm în pace n-o să se clintească un fir de păr din capul nimănui. Dacă nu...

- Dacă nu..., îl îngână Scundul.

— Dacă nu...

Şeful nu apucă să termine fraza. La subsol izbucnise vacarmul. Se repezi pe scări şi în câteva clipe se pomeni în faţa copiilor speriaţi, dintre care mulţi începuseră din nou să plângă.

- Ce-i hărmălaia asta?

Complicele lui încercă să-l lămurească.

- Au început să cânte...i-a pus nemernicul ăsta de profesor. Cică să treacă vremea mai uşor...

Glasul şefului se auzi blând.

- Bravo! Vreţi să cântaţi? Foarte bine! Ia să văd ce cântece ştiţi. Mie îmi plac corurile de copii. Daţi-i drumul!

Parcă nevenindu-le să creadă, copiii porniră din nou să îngâne un cântec despre o pasăre închisă într-o colivie şi care, când, în sfârşit, e eliberată, nu mai vrea să zboare nicăieri fiindcă îşi presimte sfârşitul aproape.

- Frumos! le zise încântat şeful. Parcă e vorba despre voi. Şi voi vreţi să fiţi liberi. O să vă dăm drumul imediat ce părinţii voştri or să aducă banii. Rugaţi-vă ca asta să se întâmple cât mai repede.

- Am nevoie la toaletă ! scânci o fetiţă tunsă cu breton.

- Şi eu! Şi eu! se auziră şi alte glasuri.

Era ceva pe care şeful nu-l luase în calculele lui. Glasul i se înăspri dintr-odată.

- N-am ce să vă fac! Descurcaţi-vă cum puteţi. Dar nimeni nu pleacă din sala de sport.

- Ticăloşilor!

Profesorul de istorie nu se mai putuse stăpâni. Era un omuleţ îmbrăcat într-un costum bleumarin, de vară, ale cărui revere late aminteau de moda altor ani. Mai avea puţin până la pensie şi era socotit unul dintre cei mai buni profesori de istorie din capitală. Toate generaţiile care îl avuseseră ca dascăl îşi aduceau aminte de el cu plăcere.

-Ce-i, taică, te-ai trezit vorbind? îl luă peste picior şeful, închide pliscul dacă vrei să nu-ţi intre muştele în el.

- Nu vă e ruşine, golanilor şi criminalilor! Băgaţi frica în nişte copii nevinovaţi. Ar trebui să fiţi împuşcaţi în genunchi, să vi se reteze câte o mână în piaţa publică, să fiţi omorâţi cu încetul pentru ceea ce faceţi.

Şeful izbucni în râs. Hohotele lui răsunară sinistru în încăperea plină cu aparate de

gimnastică. înfricoşaţi de râsul acela zănatec, copiii se strânseră unii în alţii.

- împuşcaţi în genunchi, zici? Ar fi o idee!

Se uită la ceasul pe care îl purta la mâna dreaptă.

- Tocmai s-au împlinit două ore. Tâmpişi ăia nu dau niciun semn că ar fi adus banii. Le-am promis un cadavru dacă nu se mişcă mai repede. Dar eu sunt bun, le dau un avertisment. Poate n-au priceput că nu glumesc.

Scoase pistolul şi aproape fără să ochească îl împuşcă pe profesor într-un genunchi. Bătrânul dascăl se prăbuşi şi începu să urle de durere. Pentru o clipă, ceilalţi profesori şi elevii rămaseră înmărmuriţi. Apoi, începură să ţipe şi să plângă.

- Să n-aud musca! porunci şeful şi-i făcu semn din cap banditului care asistase ca un spectator la tot ce se întâmplase. Acesta se năpusti ca dintr-un arc în grupul speriat şi începu să croiască la întâmplare cu nuiaua trupurile care se chirceau de durere.

După ce privi câteva clipe cum se instaurează din nou liniştea, şeful îl luă în spinare pe profesorul rănit, ca pe un sac de cartofi, şi ieşi urmărit de zeci de priviri înspăimântate.

Afară atmosfera era în continuare încordată. Nu se conturase niciun plan de acţiune care să pară capabil să conducă la o acţiune încununată de succes. Fiecare încerca să-şi impună punctul de vedere.

Deodată, se auzi strigătul unei femei căţărate pe gard:

- Se deschide uşa!

Mulţimea se tălăzui cuprinsă de freamăt.

într-adevăr, uşa se deschise şi în prag se ivi şeful teroriştilor. Membrii trupelor speciale ridicară armele, dar imediat renunţară să mai ochească. Căpetenia celor din şcoală azvârli pe trepte un trup şi dispăru îndată în clădire.

- E profu l de istorie! ţipă isteric un părinte. L-au omorât!

La o fereastră de la etaj apăru o portavoce. Cel care vorbea nu putea fi zărit, oricât încercară bărbaţii în combinezoane negre să-l vadă.

- Cele două ore pe care vi le-am acordat au trecut! tună un glas în portavoce. Nu păreţi dornici să cooperaţi. Am trecut
la represalii. Dar fiindcă nu suntem fără inimă v-am trimis prima victimă doar cu un glonţ: în genunchi. Dacă peste jumătate de oră nu veniţi cu banii, vă trimit plocon un cadavru. Ăsta e ultimul avertisment! Un doctor să vină să-l ia pe nenorocitul ăla din curte!

Glasul amuţi. Un om în halat alb se repezi, fără să ţină cont de pericol şi-l luă pe profesorul rănit. O ambulanţă cu sirena urlând o porni spre spitalul de urgenţă.

- Trebuie să le dăm banii! se agita primarul. Ăştia nu glumesc.

Dar rămase ca împietrit. Cei din jurul său îi urmăriră privirea ca să vadă ce naiba se petrecuse de rămăsese stană de piatră. în curând înţeleseră şi, la rândul lor, căscară ochii de uimire.

în curte, ca şi cum n-ar fi ştiut nimic despre grozăvia ce se petrecea în jurului lui, un îngrijitor într-un halat albastru şi cu o bască pe cap, mătura gunoaiele de pe dalele de ciment Nu se grăbea, nu părea că vede mulţimea bulucită în dreptul şcolii şi agitaţia de care era cuprinsă.

-De unde naiba a mai apărut şi ăsta? îşi ieşi din amorţire primarul. Hei! Moşule! Pleacă de-acolo!

îngrijitorul era prea ocupat de treaba lui şi nu luă în seamă îndemnul. Era interesat doar să îndepărteze frunzele moarte, hârtiile, paharele de plastic aruncate pe jos.

îngrijorată de soarta lui, mulţimea începu să strige în cor: – Pleacă de-acolo! Tempuşcă!

îngrijitorul nici că se sinchisea. Din când în când se oprea, îşi scotea basca, se ştergea de transpiraţie, se acoperea la loc şi mânuia mai departe mătura.

- O fi surd! îşi dădu careva cu părerea.

- Nu-i îngrijitorul nostru! spori directorul şcolii şi mai mult confuzia. Nu-l cunosc Dacă nu cumva or fi angajat vreunul pe care nu-l ştiu.

- Atunci cine dracu' e? se burzului primarul.

La o fereastră apăru din nou portavocea.

- Hei, Moşule! Pleacă din curte că dai de dracu'!

O clipă tuturor li se păru că îngrijitorul în sfârşit a înţeles ce i se strigă. De fapt, privise la cer ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu începe ploaia. După care porni să mături cu aceeaşi hărnicie.

în şcoală părerile erau împărţite.

- E surd! pufnea cu dispreţ mai marele bandiţilor.

- Dacă e manevra ălora din trupele speciale? se îndoia cel scund de statură.

Pe şef îl cuprinse veselia.

- O manevră zici? Pentru asta ar fi trebuit să folosească un vlăjgan în putere, nu un şontorog. Nu vezi că abia se ţine pe picioare? Pun pariu că e şi pilit.

- Dar de unde dracu' a apărut?

- O fi stat până acum pe undeva, pe sub un vreun pom, la umbră şi nu l-am observat. Acu s-a trezit şi-i dă zor ca să nu-şi piardă slujba. Lasă-l în pace, însă, nu-l pierde din ochi.

Scundul vru să mai spună ceva dar se lăsă păgubaş. Şeful era în toane rele şi cine ştie ce-i mai putea zice.

Un uruit îngrozitor făcu să zăngăne geamurile. Deasupra şcolii începu să se rotească un elicopter care, în cele din urmă, coborî în curtea largă. Pilotul se dădu jos, îl apucă pe îngrijitor şi încercă să-l scoată în stradă. Acesta însă începu să se smucească şi să bolborosească vorbe fără noimă. Pilotul se lăsă păgubaş, aruncă o privire plină de regret spre aparat şi se alătură mulţimii.

Şeful era şi mai agitat ca deobicei.

- Ai văzut? Am reuşit. Iar tu care te îndoiai... Totul a mers ca la carte. Avem şi elicopterul şi înăuntrul lui e geanta cu bani. Zece milioane de dolari! E timpul să ne luăm tălpăşiţa! Cheamă-l pe frate-tău de jos. Luaţi şi trei ţânci cu voi, ca să avem o protecţie. E cea mai tare lovitură dată în viaţa mea!

în curând, pe uşa principală a şcolii ieşi un grup. Fiecare bandit ţinea ca pe un scut, în faţă, câte un băieţel înfricoşat. Se apropiară cu paşi repezi de elicopterul lângă care îngrijitorul căsca gura, uluit de ce apariţia ce-i fusese dat să vadă coborând în curte.

- Dă-te, moşule, la o parte, că-ţi zboară scăfârlia elicea! îl sfătui pe un ton vesel şeful.

Pentru prima oară îngrijitorul păru că aude ce i se spune. Se uită gânditor la cei care îl înconjurau. Apoi, tot ce se petrecu sub ochii mulţimii înmărmurite nimeni nu putu să relateze cu exactitate. Nici măcar cameramanii, la rândul lor luaţi prin surprindere, nu reuşiră să înregistreze pe peliculă toate secvenţele. într-o secundă, şontorogul se metamorfoză ca prin minune. Deveni o fiară agilă care lovi în stânga şi-n dreapta cu o precizie de maestru în arte marţiale. Doar trei lovituri şi nu se auziră decât zgomotele unor oase frânte şi vaietele bandiţilor dezarmaţi şi culcaţi la pământ.

Copiii se dezmeticiră primii. Alergară spre poartă şi se aruncară în braţele părinţilor care îi aşteptau cu ochii în lacrimi. Apoi în curte năvăliră trupele speciale. Bărbaţii în combinezoane negre erau înnebuniţi fiindcă fuseseră simpli spectatori la toată întâmplarea. Pe urmele lor se năpustiră şi ceilalţi – părinţi, profesori, gazetari, operatori de radio şi televiziune. Doar directorul şcolii rămăsese ţintuit, întrebându-se pentru a nu ştiu câta oară:

- De unde naiba a răsărit îngrijitorul ăsta?

Pomi să-l caute prin mulţimea care se îmbrăţişa fericită. Dar pe omul cu halat albastru şi bască pe cap parcă îl înghiţise pământul.

3

Incursiuni în trecut

Intr-adevăr, pe îngrijitorul în halat albastru şi cu bască pe cap îl înghiţise pământul. Profitând de învălmăşeala creată în urma eliberării ostaticilor, ridicase neobservat capacul de la imul dintre canalele aflate în curtea şcolii, coborâse în bezna umedă şi pusese apoi capacul la loc. Scosese dintr-unul din buzunare o lanternă şi, la lumina ei, înaintase prin galeria plină de conducte, de pe pereţii căreia curgeau stropi grei de apă. Drumul pe care îl străbătea avea bifurcaţii, cotloane, dar el alegea fără greş calea şi, uneori târându-se, alteori mergând gheboşat, se apropia fără şovăire de ţintă. Din când în când, cete de şobolani îi treceau prin faţă, cu ochii roşii şi chiţăind înspăimântaţi. îngrijitorul nu părea să-i bage în seamă şi îşi vedea netulburat de drum.

în sfârşit, ajunse într-o fundătură. Un perete de beton nu-l lăsa să treacă mai departe. La fel de calm căută ceva într-un ungher. Aproape fără zgomot, peretele se dădu la o parte şi-l lăsă să intre în propria lui locuinţă. în urmă, un mecanism invizibil glisă peretele la loc.

încă înainte de a ajunge în baie începu să scoată de pe el hainele. Rămase complet gol, le împături şi le puse cu grijă în dulapul de unde le luase. Apoi se vârî sub duş unde rămase vreme îndelungată, folosind din belşug săpunul şi şamponul. Când crezu că îndepărtase toată mizeria – de care se impregnase în ultimele ore, opri apa şi, luând un prosop mare
şi gros, se şterse cu luare-aminte. De-abia pe urmă se uită în oglindă.

Era un bărbat tânăr, cu trup atletic; bine proporţionat. Părul negru îl avea tuns scurt. Bărbia puternică inspira forţă. Ochii îi avea deasemenea negri şi scrutători. Sprâncenele frumos arcuite şi urechile cu un contur delicat sporeau farmecul acestui chip la care parcă se migălise cu o mână de maestru. Genele lungi îi adumbreau privirea şi o făceau misterioasă, imposibil de descifrat

Şi totuşi, ceva nu era în regulă. Pe spatele bărbatului se zăreau mai multe cicatrice, vindecate sau în curs de vindecare. Iar de pe cap, spre ceafă, îi lipsea o porţiune de păr – acolo primise cu siguranţă o lovitură puternică.

Bărbatul se uita la sine însuşi cu o curiozitate inexplicabilă, de parcă propriul său corp îi era străin şi încerca să se familiarizeze cu el. „Unde am primit loviturile astea? Ce simt aceste semne pe care le am? Urme de gloanţe? De cuţit? Cel care mi le-a făcut a scăpat cu viaţă? „ întrebările pe care şi le punea pentru a nu ştiu câta oară u făceau cute pe fruntea înaltă, frumos boltită. „întrebări fără răspuns – asta e! „ hotărî el cu amărăciune. Nici măcar nu ştiu cine sunt cu adevărat. Nu ştiu ce caut în casa asta şi de ce acţionez aşa cum acţionez. Joc nişte roluri şi nu-mi dau seama cine le scrie pentru mine. Dar altfel nu pot.”

îmbrăcă un halat pluşat şi îşi puse în picioare nişte papuci de casă comozi.

îşi turnă un pahar de Chivas şi se duse apoi în bibliotecă unde se adânci îhtr-un fotoliu. Privirea i se opri pe etajera unde se afla fotografia înrămată din care îi zâmbeau o femeie şi o fetiţă. „Cine sunt ei? Ce caută fotografia asta aici? „ Simţea nedesluşit că între el şi cele două personaje surâzătoare e o legătură, dar nu reuşea s-o descopere. Nu-şi amintea nici să fi fost căsătorit, nici să fi avut vreun copiL Şi totuşi, uitându-se la fotografie, simţea o strângere de inimă, o durere mistuitoare, de parcă ar fi primit cândva un dar mult dorit pe care, într-o
clipă de neatenţie, l-ar fi pierdut pentru totdeauna. Enigma asta nu-i dădea pace de multă vreme, de când se pomenise în casa asta necunoscută, cu obiecte străine, în care doar fotografia de pe etajeră, pusă printre nişte bibelouri de porţelan, i se părea familiară, o veste adusă dintr-o altă lume ştiută cândva. Era ca şi cum cineva avusese bunătatea să-i lase o speranţă că va reuşi, odată şi odată, să comunice cu universul de unde fusese smuls.

Se ridică şi luă cu infinită grijă fotografia, de parcă s-ar fi temut că orice atingere o poate transforma în scrum. O privi cu şi mai multă atenţie. Cine o realizase? El însuşi? Altcineva? Unde erau acum cele două fiinţe? Plecaseră pentru totdeauna din viaţa lui? Sau nu se întâlniseră niciodată şi totul era o amăgire provocată de singurătatea în care trăia? Atunci de ce în urechi îi răsuna câteodată un glas cristalin de copil şi de ce pe piele simţea o atingere uşoară, care nu putea să fie decât pielea catifelată a palmelor acestei femei cu părul în vânt?

Puse cu aceeaşi grijă fotografia la loc şi se aşeză din nou în fotoliu. Gândurile i se învălmăşeau în cap, crâmpeie de viaţă îi reveneau în memorie, dar nu putea jura că simt amintirile lui, sau le-a auzit istorisite de alţii, sau le-a citit în cărţile care îl înconjurau. Ca întotdeauna, orice incursiune în propriul său trecut era un eşec, o încurcare de planuri temporale şi de decoruri.

Ameţit de noianul de gânduri, apucă telecomanda televizorului şi apăsă pe tastatură. în încăpere năvăliră imagini la care fusese martor. Un comentator febril povestea din nou celor care nu aflaseră încă întâmplările ciudate care se petrecuseră într-o şcoală din capitală, unde trei indivizi luaseră ostatici copii şi profesori şi pretinseseră o sumă mare de bani în schimbul eliberării lor.

- Spre uimirea tuturor salvarea n-a venit din partea poliţiei, a armatei sau a forţelor speciale dizlocate în zonă. Sub ochii unei mulţimi înnebunite de groază, un îngrijitor aflat în curtea şcolii i-a făcut inofensivi pe terorişti şi i-a scăpat pe ostatici.

Un singur profesor a fost rănit, dar a fost urgent transportat la spital şi acum se află în afara oricărui pericol. Un fapt este însă uluitor: după ce, cu un remarcabil sânge rece, i-a anihilat pe terorişti, îngrijitorul a dispărut fără urmă. Nu i se cunoaşte numele şi nici nu se ştie de ce s-a aflat în această după- amiază în curtea şcolii, nefiind un angajat al ei. Oricine poate da relaţii despre el este rugat să ne contacteze cât mai repede posibil...Părinţii au pus mână de la mână şi vor să-l recompenseze...

Urmară din nou imagini de la scurta încăierare dintre îngrijitor şi cei trei terorişti. După care pe micul ecran apăru primarul sectorului. Era de data asta sigur pe el însuşi, afişând un zâmbet larg, de cuceritor.

- Chiar dacă nu intervenea îngrijitorul acela necunoscut, situaţia era sub control – începu el să explice cu pedanterie. E drept, nu ne-am mai confruntat niciodată cu o asemenea întâmplare şi e de dorit ca pe viitor să nu mai avem de-a face cu aşa ceva. Dar e bine ca populaţia să nu intre în panică şi să se ştie: suntem pregătiţi să facem faţă oricărei situaţii.

Bărbatul din fotoliu mută pe un alt post şi apoi pe încă unul. Toate dezbăteau aceeaşi poveste, despicând firul în patru. Obosit să mai urmărească personajele care îşi dădeau cu presupusul, închise televizorul, se cuibări mai bine în culcuşul moale şi adormi.

Se trezi brusc, sărind în picioare înspăimântat şi privind cu groază jur împrejur, în căutarea unui duşman ascuns. Visase ceva oribil. Se făcea că era într-o casă de vacanţă pe malul mării. Era seară şi se dusese de unul singur să înoate în apa caldă. La întoarcere găsise uşa de la intrare deschisă. Păşise înăuntru pregătit să-şi apostrofeze soţia fiindcă e neglijentă, lasă totul vraişte, oricând se pot pomeni în casă cu un hoţ. Dar de-abia intră în hol şi-l apucă ameţeala. Pe gresie se zăreau picături de sânge. Se repezi în dormitor şi încremeni nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Pe patul larg zăcea soţia lui cu pieptul
străpuns de mai multe lovituri. Iar pe covor fetiţa se prăbuşise şi ea fără viaţă.

N-apucă să privească prea mult în jur. Cineva îl izbi în cap făcându-l să-şi piardă cunoştinţa.

Cele două personaje din vis aveau chipurile celor doi din fotografie. Zâmbi gândindu-se ce resorturi tainice au visele, cum se hrănesc ele cu fragmente ale

realităţii, cum le amestecă şi le combină astfel încât să capete o coerenţă. Zâmbetul însă i se şterse brusc Nu cumva... Nu cumva nu fusese un simplu vis, declanşat de contemplarea unei poze? Nu cumva totul se petrecuse în realitate? Oare nu din pricina asta simţea o legătură tainică între el şi cele două fiinţe din fotografie? Să fi pierit în împrejurările acelea groaznice cele mai scumpe fiinţe pe care le avea pe lume? Nu se poate! Era imposibil să le fi uitat. Şi cum se face că el scăpase? Nu, hotărât lucru, fusese doar un vis şi atât!

Se uită la un ceas electronic fixat în perete şi tresări. Era aproape miezul nopţii. Nu mai avea timp să zăbovească gândindu-se la lucruri pe care nu le putea descâlci, oricât de mare ar fi fost efortul pe care l-ar fi făcut. Trebuia din nou să acţioneze, să intre în scenă şi să-şi joace rolul încredinţat, într-o piesă pe al cărei autor nu-l cunoştea încă, dar era fascinant prin puterea pe care o exercita asupra lui. Se repezi din nou la dulapul cu haine şi alese veşmintele potrivite pentru ceea ce urma să se întâmple în continuare.

Scena se petrece acum într-o hală a unei mici întreprinderi de la marginea Bucureştiului. Construcţia ei începuse cu mulţi ani în urmă dar, din motive pe care nimeni n-avea chef să le cerceteze, fusese lăsată în părăsire. De câtva timp aici se strângeau borfaşi, cerşetori, aurolaci, hoţi de maşini. în jurul unui foc aprins într-un cazan de tablă îşi povesteau isprăvile, râzând de imbecilitatea celor păcăliţi, puneau la cale alte lovituri. Erau murdari, zdrenţăroşi, deşi unii dintre ei câştigau
destul de bine şi şi-ar fi putut permite să ducă o viaţă mai îndestulată, în adăposturi cu mult mai confortabile.

Nae Chioru' era stăpânul acestui loc unde nu putea pătrunde oricine. Trebuia să ai recomandări solide ca să intri în banda lui, să ai la activ fapte deosebite, confirmate cu martori demni de încredere. Era un bărbat de vreo treizeci de ani, îndesat, cu o musculatură impresionantă şi cu o căutătură rea. Rareori îl văzuse cineva zâmbind. Vorbea totdeauna pe un ton răstit şi poruncitor. Şi toţi îl ascultau fără să crâcnească. Oricine încercase să-i ocupe locul făcuse cunoştinţă cu pumnii lui grei şi unii mai purtau şi însemnele cuţitului său pe care îl scotea rapid în clipele de mânie. „Chiorul” era doar o poreclă. Fiindcă în urma unei încăierări purtase o vreme o bandă neagră la un ochi cineva îi spusese „chiorul” şi el, contrar obiceiului, nu se supărase, dimpotrivă, se arătase mândru de poreclă, o socotise ca o dovadă a curajului său.

în noaptea asta, Chiorul era în toane mai rele ca de obicei şi toţi îi vorbeau cu menajamente, ca nu cumva să calce pe bec şi să stârnească o furtună care însemna ghionţi sau lovituri greu de uitat.

- Gaşperilor, mi-a ciripit un sticlete că azi piţigoii ies pe covertă şi se lasă cu pripon. Aşa că stăm în hogeacul nostru ca să n-avem greţuri.

- Dar parcă trebuia să dăm cu jula în casa aia din Primăverii? îndrăzni să-i aducă aminte Baros, un individ cu fruntea îngustă. Mâine se întorc proprietarii şi ne lingem pe bot de o pricopseală pe cinste.

Chiorul se încruntă şi mai tare.

- Ai chef să devii vieţaş? Nu ţi-am descântat că îi scoate pe caralii de la naftalină şi-i trimite poteră prin oraş? Ţi s-a făcut dor de haleala de la mititica?

Lui Baros nu i se făcuse dor aşa că tăcu, înfulecând mai departe dintr-un sandvici – o bucată de şuncă pusă între două felii mari de pâine, potrivite ca pentru fălcile lui mari.

Chiorul mai aruncă un lemn în cazan şi flacăra se înteţi luminându-le mai bine chipurile murdare şi obosite.

- E cineva de pază?

- Guriţă.

- Mai puneţi doi. Ce mai aşteptaţi?

Fără să mai aştepte un alt îndemn, doi puştani se ridicară în grabă şi dispărură în întuneric.

Chiorul se mai îmblânzi.

— Mâine se-aduce marfă.

Cu toţii se strânseră bucuroşi în jurul lui.

- Da, frăţie, mâine vine un transport de ţigări. Cine vrea să cumpere trebe să iasă la interval cu lovele. Un chilipir – cu cinci mii mai puţin decât în oraş.

Toţi făcură în acelaşi timp un calcul rapid: dacă lor Chiorul le dădea cu cinci miii mai ieftin pachetul, oare cu cât îl lua el? N-aveau însă loc de întors, şi aşa afacerea era convenabilă.

- Iar peste o săptămână o să-mi pupaţi mâinile...

Toţi ciuliră urechile.

- Da, da... Intrăm în afaceri di granda... Trecem pe ierburi... N-o să ne repezim ca zevzecii... Trebe să lucrăm filigran... Doze mici, pe la şcoli... Puştii au început să fie înnebuniţi după ierburi...

Un zgomot îi făcu să tresară.

- Cine-i acolo?

Din întuneric apăru un borfaş. Purta pe cap o pălărie ca de cowboy, trasă mult pe ochi. Cămaşa îi era leoarcă de transpiraţie. Gâfâia de parcă era la capătul unei curse de alergări.

— Tu eşti, Gumă? Fă paşi încoace!

Gumă se apropie de cazanul unde focul se potolise din nou.

— Ce-ai păţit?

Noul venit nu răspunse îndată. îşi scoase mai întâi pălăria lăsând să i se vadă laţele murdare şi, cu o batistă soioasă extrasă din buzunarele unui pantalon peticit, îşi şters

e**fruntea fără nicio grabă. îşi puse pălăria la loc şi de-abia atunci se hotărî să vorbească. Avea un glas dogit, ca al băutorilor cu ştate vechi în branşa alcoolicilor.**

- Are cineva un şip? Mă arde la pipotă!

Cineva îi întinse o sticlă de vodcă. Gumă o duse la gură şi sorbi îndelung.

-Hei! Ai vid în stomac? Mai lasă şi altora!

Cu vădită părere de rău bărbatul cu pălărie de cowboy se despărţi de sticlă. Plescăi, se şterse la gură cu mâneca slinoasă a cămăşii şi-şi înfundă din nou pălăria pe cap.

- **E nasol! M-a pus dracu să salt un cas dintr-un mertz. Ar fi mers totul strună. Dar a trecut o ceată de sticleţi şi m-a pus pe fugă. De-abia am scăpat Parcă s-a tembelit lumea—e roi de petliţe pe străzi.**

Chiorul îl privi cu milă. începu să-i vorbească pedant, ca un profesor la şcoală.

-Vezi dacă n-ai informaţii? în noaptea asta e razie. La o şcoală a fost mare nasulie. Vor să-l găjbească pe ăla care a pus-o la cale. Or să-l înhaţe când mi-oi vedea eu ceafa.

Chiorul începu să râdă fără veselie. Câţiva fi ţinură isonul slugarnici.

Gumă era nedumerit

-Ce nasulie?

- **Dacă stai prin crâşme nu ştii nimic Dai cep la sticle şi viaţa trece pe lângă tine. Dă-te mai încolo, miroşi ca un bu- toi.**

Ascultător, Gumă se îndepărtă lângă cel care îl miluise cu băutură.

După ce se asigură că auditoriul e numai ochi şi urechi, Chiorul îşi reluă discursul întrerupt de venirea beţivului.

- **Aşa.. .O să desfacem de-acum şi iarbă... Uite cum o să = facem... Fiecare în zona lui... Să nu vă pună dracu să intraţi – peste alţii... Se lasă cu sânge...**

[1] încă vreun ceas vorbi numai el, croind planuri de acţiune,

*** ca un mare conducător de oşti înaintea unei mari bătălii.**

I 8

04

Miron Cernat intră în scenă

În redacţia ziarului VEGHEA domnea hărmălaia obişnuită de la orele după-amiezii, când secretarul general de redacţie se dă de ceasul morţii să pună în pagină ultimele articole, reporterii vin cu ştiri „calde”, fiecare socotind că a adus o „bombă”, iar redactorii apasă cu furie pe tastaturile calculatoarelor ca să predea la timp materialele comandate şi să prindă un loc în ediţia de a doua zi.

Unii ţipau la telefon, de parcă vorbeau în provincie şi nu se auzea bine; alţii ţineau cu umărul receptorul la ureche şi notau cu febrilitate spusele unor interlocutori de la capătul celălalt al firului. Câţiva ronţăiau covrigei, cufundaţi în lectura ziarelor concurente. O femeie de serviciu se strecura printre mese şi scaune, purtând o tavă încărcată cu pahare albe din plastic din care ieşeau aburi de cafea.

Redactorul şef, un grăsun lac de transpiraţie, poreclit de subalterni Balaurul, era pradă unei agitaţii de nedescris. Ieşea uneori din cuşca lui de sticlă, de unde putea să supravegheze în voie foiala angajaţilor din încăperea imensă, şi se adresa cu o voce răstită cui i se întâmpla să-i iasă în cale:

- L-ai văzut pe Miron Cernat?

Nu aştepta răspunsul şi se repezea din nou în biroul său unde, pe o masă lungă, se aflau, claie peste grămadă, manuscrise respinse, altele încă nedtite, într-o dezordine a cărei

logică doar el o cunoştea, astfel încât oricând ar fi putut să scoată din maldărul inform o pagină de care avea nevoie.

în marea lor majoritate ziariştii erau tineri şi foarte tineri, degajaţi în mişcări oriunde s-ar fi aflat, lângă un politician abil sau în preajma unui om de afaceri vestit, la o recepţie sau asistând la o încăierare pe stradă, gata oricând să prindă un pont şi să-l facă ştiut fără să-şi pună vreo problemă legată de impactul avut de dezvăluirile lor. Erau vânători ageri şi nu se sinchiseau de nimic, nu aveau scrupulele unor gazetari mai în vârstă când erau nevoiţi să lovească în dreapta şi în stânga, arătând ce se ascunde sub falsa onorabilitate a unora.

Redactorul şef obişnuia să zică, ţinând cu degetele lui dolofane câte un manuscris fără sare şi piper, de parcă ar fi ţinut în mână un şobolan mort

- Asta-i marfă? Ăsta-i limbaj? Şi la Curtea Angliei se vorbeşte mai colorat şi se spune lucrurilor mai pe şleau! Noi nu scriem pentru domnişoarele de pension. Cititorul nostru n-are timp. Cere o relatare vioaie şi într-un limbaj pitoresc. Chestia asta e un rahat! Cine scrie aşa n-are ce căuta într-o redacţie condusă de mine.

„Şobolanul” era aruncat cu scârbă în coşul de gunoi, iar autorul, de frică să nu-şi piardă pâinea, se dădea pe brazdă, uita cei şapte ani de-acasă şi învăţa rapid care e fondul principal de cuvinte al gazetarului modem.

Cornelia Isopescu, o blondină care îşi purta părul strâns într-o coadă de cal, şi care

tocmai predase câteva rânduri despre un medicament – minune, inventat de un necunoscut şi, evident, neînţeles autodidact, se adresă colegei sale Matil- da Panait:

- De ce naiba îl caută pe Miron? Să vezi că-i dă o primă!

Matilda sorbi mai întâi din ceaşca de cafea aflată pe măsuţa unde îşi ţinea calculatorul.

- îi dă pe dracu'! Doar ştii ce mototol e. Pentru ce să-i dea primă?

- O fi el cam mormoloc, zise Cornelia care încercase zadarnic, prin aluzii mai mult decât transparente, să se întâlnească în oraş cu Miron, dar e distins, parcă e din altă lume.

- Aşa e, bine zici, e din altă lume, îi răspunse Matilda, pe care tipul căutat cu o asemenea înverşunare de redactorul şef o lăsa indiferentă.

în goana lui prin redacţie secretarul general le zări cum stau la taclale.

-Voi n-aveţi treabă?! Ia corectaţi-mi ştirea asta. Lua-l-ar naiba pe ăla care a redactat-o. A scris-o cu picioarele! Nu pricep nimic.

- Am zbârcit-o, oftă Matilda care începuse să-şi facă unghiile cu ojă, şi amândouă se apucară de lucru.

Redactorul şef se catapultă din nou în mijlocul oamenilor săi.

- Deşteptul ăla de Cernat n-a apărut?

Nici de data asta n-aşteptă să-i răspundă cineva. Maşinăria faxului pomi să scuipe un teanc de file şi se întoarse grăbit să vadă despre ce e vorba, smulgând uneori paginile direct din aparat.

După ce aranjară altfel frazele boante ale ştirii, fetele se porniră iar pe sporovăială.

- E tare chestia cu ostaticii de la şcoală!

- Trăim într-o lume nebună. Mie-mi pare rău de altceva... Matilda şovăi înainte de a-şi duce gândul până la capăt. -De ce?

- îmi pare rău că salvarea a venit de la un biet îngrijitor. Culmea! Un ins aflat în pragul pensionării.

- Şi ce-i cu asta?

— Să fi fost vorba de un bărbat ca lumea, mai ziceam. Dar un moş! Mai mare râsul. în secret, Matilda aştepta o stea de cinema, o vedetă din sport, sau măcar un june frumos şi cu o musculatură a l

a**Schwarzenegger care s-o răpească şi s-o ducă într-un loc inaccesibil muritorilor de rând, pe un meleag de poveste.**

Pe Cornelia o preocupa însă altceva.

- M-am uitat pe reportajul pe care o să-l publicăm în ziarul de mâine, nicio veste despre salvatorul misterios. E drept mai mulţi nebuni au telefonat şi la noi şi la alte ziare şi televiziuni şi au pretins că ei i-au scos pe copii din mâinile bandiţilor. Totul s-a dovedit o cacealma. Nici vorbă să fie el Nimeni nu ştie până acum cine e îngrijitorul care s-a nimerit să fie în curtea şcolii şi i-a pus la pământ pe ticăloşii ăia. Doamne! Ce palpitant a fost!

- O să se afle până la turnă. Cine-i prost să refuze recompensa promisă de părinţii copiilor?

-După cum văd eu lucrurile, n-o să se ştie niciodată.

Matilda îşi terminase de dat unghiile cu ojă şi îşi contempla satisfăcută opera.

-Mai poate fi şi altceva.

-Ce?

- Simplă propagandă. Poate totul a fost pus la cale ca să se arate cât de prompt acţionează forţele noastre de ordine.

-Dar uiţi că puştii au fost scăpaţi de un amărât de îngrijitor!

- Poate că amărâtul ăla le-a încurcat socotelile.

Deşi era sceptică în legătură cu varianta propusă de către colega sa, Cornelia se abţinu s-o contrazică.

Pe uşa care se deschidea din minut în minut îşi făcu apariţia un ins pricăjit, cu o servietă grea sub braţ. Se uită descumpănit la forfota din încăpere, neştiind încotro să se îndrepte. în cele din urmă le zări pe cele două fete şi se apropie cu paşi şovăitori de locul unde se aflau.

-Sărut mâna!

Luate prin surprindere, fetele tresăriră şi îl cercetară rapid din cap până în picioare. Purta o bluză decolorată, nişte pantaloni de doc fără dungă, ca nişte burlane, iar în picioare ave
aun soi de şlapi. Încercară să-şi învingă sila provocată de mirosul greu de transpiraţie pe care îl degaja tipul şi fl întrebară cu falsă politeţe, amândouă deodată:

- Pe cine căutaţi?

Faptul că fusese luat bl seamă îl înviora pe cetăţeanul între două vârste care până atunci se arătase complet neajutorat

- Caut pe... De fapt, nu caut pe cineva anume...

Vorbele pe care le rostise îi consumaseră tot curajul

- Atunci, de ce aţi venit la noi?

Cetăţeanul se înviora din nou.

-Am venit cu o problemă...

• —Casă?

—Ce casă?

—Vreţi casă?

- M-a ferit Sfântul! se închină individul Am casă, mulţumesc lui Dumnezeu.

- Aţi rămas pe drumuri? Sunteţi şomer?

Cetăţeanul se închină din nou.

-Nici vorbă!

-Atunci cu ce vă putem ajuta?

—Vedeţi, după ani şi ani de muncă, am reuşit să rezolv o problemă care a dat omenirii multă bătaie de cap. E vorba de...

—Perpetuum mobile! exclamară fetele într-un glas.

Necunoscutul păru uimit peste măsură.

—Extraordinar! Cum v-aţi dat seama?

-Totul vă arată ca pe un geniu capabil să rezolve această problemă care a pus la grea încercare omenirea, u potoli Matil- da curiozitatea, abia reuşind să nu izbucnească în râs. Numai că nu v-aţi adresat cui trebuie.

-Da?

- Uitaţi, continuă Matilda arătând cu mâna spre un coleg care abia se vedea din spatele monitorului şi pe care avea pică, acela este specialistul nostru în perpetuum mobile. Lui trebuie să-i prezentaţi întreaga

documentaţie.

- Vă mulţumesc foarte mult. Sărut mâinile!

Necunoscutul îşi târşi paşii spre locul indicat Dar cele două fete n-apucară să mai vadă reacţia colegului lor. Uşa se deschise încet şi în redacţie îşi făcu apariţia Miron Cemat.

Cornelia îi aţinu imediat calea.

- E jale, Miroane! A întrebat Balaurul de zece ori de tine. Ce-ai făcut? Ai călcat pe bec?

Noul venit avea un chip plăcut, iar ochelarii pe care îi purta îl făceau şi mai distins. Părul îi era de un blond spălăcit şi un moţ rebel din creştet îi conferea o notă hazlie. Părea absent şi vorbele Corneliei, ca şi zumzetul de viespar din jurul său, nu reuşeau să-l aducă de pe tărâmul unde părea că hălăduieşte.

N-apucă să răspundă nimic. Redactorul şef îl zărise prin geam şi se repezise ca un uliu să-şi înşface prada.

- Pe unde umbli, domnu Cernat? Nu ştii cât e ceasul?

îl trase fără pic de menajamente în cuşca de sticlă şi închise uşa în urma lor. După aceea coborî jaluzelele metalice, astfel încât ceilalţi să nu-i poată vedea. De-abia după aceea se proţăpi pe picioarele lui scurte în faţa vlăjganului cu ochelari şi îl potopi cu un şuvoi de vorbe.

- Cu ce te ocupi dumneata?

Nu-l lăsă pe celălalt să răspundă şi continuă pe acelaşi ton răstit.

- Dumneata răspunzi de cultură! De cărţi, de concerte, de vernisaje. De cultură, domnule, nu de cai verzi pe pereţi. Nu-ţi cere nimeni nici să scrii despre economie, nici despre viaţa politică. Alţii intră în culisele evenimentelor. Te ştiam om serios, nu pescuitor în ape tulburi. Nu te pricepi la asta şi poţi s-o dai în bară.

Cu toate că era nervos, redactorul şef nu-l tutuia pe celălalt care avea doar cu câţiva ani mai puţin decât el.

- Ce s-a întâmplat? întrebă placid Cemat. întrebarea turnă gaz pe foc

.- Ce s-a întâmplat? Dumneata mă întrebi pe mine ce s-a întâmplat? Ia citeşte cu glas tare mizeria asta!

Balaurul îi întinse ziarul apărut de dimineaţă. Era deschis la „cronica plastică”.

- îndrăzneşte! Citeşte-ţi capodopera!

Cu acelaşi calm, fără pic de participare în glas, Miron îşi începu lectura.

- „Un pictor de mare valoare se anunţă Ion Arghir. Pânzele pe care le-a expus în cadrul unei expoziţii organizate în...”

Redactorul şef îi smulse ziarul din mână fără să mai aibă răbdare. Sări câteva rânduri şi începu să citească frazele subliniate cu creion roşu.

- „Printre participanţii la vernisaj s-a numărat şi binecunoscutul om de afaceri Sile Calomfirescu. Originea averii lui rămâne încă neelucidată, dar, din surse sigure, vă putem anunţa că în curând se vor face dezvăluiri fulminante...” „Surse sigure”, repetă Balaurul, parcă nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Care „surse sigure”, domnule Cemat? Şi ce are sula cu prefectura? Ce dracu' are pictorul Ion Arghir cu omul de afaceri Sile Calomfirescu? Hai? Răspunde odată, că de azi dimineaţă m-ai pus pe jar!

- Nu ştiu ce mi-a venit să scriu asta, mărturisi candid Cer- nat. Dar am pornit, într-adevăr o anchetă despre individul ăsta şi afacerile lui dubioase.

Balaurul era în pragul apoplexiei.

— Bagă-ţi minţile în cap! Uită de ancheta asta! „Individul”, cum îi spui, e cel mai bun prieten al patronului ziarului ăstuia de unde mănânci o bucată de pâine. Până una

alta ţi-am tăiat din leafă. Marş la treabă! Auzi! „Afaceri dubioase,,! Orice neisprăvit care abia împuşcă francul, când n-are ce face, din invidie, se dă la cei care se pricep să facă bani. Sile Calomfirescu merită tot respectul. Ştie să scoată bani şi din piatră seacă. Iar sărăntocii miorlăie că nu e drept ca unii să aibă şi alţii nu. Munceşte, dom'le, şi o să ai, dacă te duce mintea.

Se auzi un sunet melodios. Miron se descheie la haină— era îmbrăcat îhtr-un costum elegant şi uşor, de vară—şi scoase un pager de la cureaua pe care era fixat Se uită la ecranul minuscul, puse aparatul la loc şi, pe acelaşi ton flegmatic; ii spuse Balaurului:

- Scuzaţi-mă! E o urgenţă!

Şi ieşi val-vârtej pe uşă, lăsându-şi şeful cu gura căscată

.5

Motocicliştii groazei

După ce Miron Cernat ieşise glonţ din redacţie. Cornelia îşi strânse rapid lucrurile şi se luă după el. Era intrigată la culme. încotro o zbughise? Nu cumva cel pe care toţi îl socoteau un mototol era de fapt un mare fustangiu şi cineva îl chemase în oraş, lăsându-l pe Balaur să urle la pereţi, el repezindu-se ca apucat de streche să-şi vadă amanta neştiută de nimeni? Dacă fusese în stare să-l lase pe redactorul şef să facă spume la gură era probabil ceva serios, dar ea n-avea să renunţe cu una, cu două la cel la care visa de când îl cunoscuse.

N-aşteptă liftul şi coborî în goană scara, sărind câte două trepte. Ieşi la timp din clădire ca să-l vadă cum descuie portiera unui hârb de Audi care trecuse prin mai multe mâini înainte ca el să-i-devină proprietar. în timp ce Miron se urca la volan ea reuşi să-şi scoată micul Tico din încleştarea a două maşini parcate aiurea. Aşteptă până când celălalt se umi din loc, intrând într-un şuvoi de maşini care se prelingeau pe Ştir-bei Vodă şi îi luă urma, având grijă să lase între ei două-trei maşini. Cu toate că Miron păruse extrem de grăbit, acum circula agale, se lăsa depăşit de alţii, oprea tacticos la trecerile de pietoni, fără să-i bage în seamă pe cei care îl claxonau cu nervozitate din spate. Urcă pe lângă Sala Palatului, opri la stop – în faţă se profila Ateneul – iar când se făcu verde o luă la dreapta, străbătând Piaţa Palatului. Mai opri o dată la stopul de la Continental – Cornelia era din ce în ce mai furioasă, un

dobitoc îi tăiase calea fără să se asigure şi era cât pe-aci să intre în el, trebuise să pună o frână care era s-o azvârle în parbriz. Abia atunci îşi aduse aminte că nu-şi pusese centura de siguranţă, o fixă în grabă, noroc că n-o văzuse vreun sticlete, o felicitare din partea lui era tot ce-i mai lipsea. Dar de-abia dădu Miron colţul spre Union că imediat opri, găsind un loc de parcare liber. Ea trebui să meargă încă vreo câţiva metri şi urcă maşina pe trotuar, chiar în dreptul ferestrelor de la o cafenea. Se uită în oglinda retrovizoare şi-l zări pe Miron cum se dă jos din maşină. Trecu pe lângă Tico – fata se făcu mică şi se prefăcu că îşi caută ceva pierdut pe lângă pedale – dar el intră în local fără măcar să-i arunce o privire.

în cafenea nu era lume multă. Miron se aşează la o masă şi o fatucă îmbrăcată ca pentru a fi contemplată de oameni care să nu trebuiască să-şi solicite imaginaţia încercând să-i descopere formele, îi luă comanda. în curând, o ceaşcă de cafea şi un pahar cu apă minerală poposiră pe masa lui.

Trecură mai multe clipe şi nu se întâmplă nimic. Din când în când, Miron sorbea din cafea şi arunca priviri distrate în jurul său. „I-a dat plasă”, se bucură în sinea ei Cornelia. „L-a pus pe jar şi acum îl lasă să se perpelească. Bine-i face, dacă se încurcă cu fitecine.”

Mai trecu o vreme şi în local apăru un băieţaş care părea că vrea să cerşească în localul ăsta simandicos. Fătuca reuşi să se smulgă din uimirea provocată de o astfel de

apariţie şi se repezi să-l dea afară. Atunci Miron făcu ceva care îi spori şi mai mult uimirea. O potoli cu un gest şi îl invită pe vagabond să ia loc la masa lui, ba mai mult, îi comandă un pahar probabil cu un suc, pe care acesta fl goli pe nerăsuflate şi mai ceru încă unul. Apoi cei doi porniră să vorbească. De fapt, vagabondul era cel care turuia, iar Miron dădea doar din cap aprobator.

Cornelia nu mai înţelegea nimic. Se uita prin fereastră la : cei doi şi încerca să priceapă ce legătură poate fi între tânărul cu părul blond, îmbrăcat la patru ace, şi zdrenţărosul care vorbea ca o moară neferecată. Uitase de bănuiala ei
că Miron are o întâlnire cu vreo fufă din alea căţărate pe platforme, ca să pară mai înalte, cu zdrăngănei în urechi şi cu bluze care încep de unde se sfârşeşte fusta. „Să fie vreo sursă de-a lui Miron? Dar de ce surse are nevoie un redactor sclivisit, care scrie despre cărţi, spectacole, expoziţii? Aici e ceva necurat. Băiatul ăsta ascunde ceva. O să aflu eu până la urmă. Dar dacă totuşi e vorba de vreo individă care întârzie şi, din plictiseală, Miron îşi omoară timpul stând la taclale cu un ins pitoresc? Parcă spunea odată ce mult îl interesează cum vorbesc cei dintr-o categorie socială joasă. Spunea ceva despre limbajele paralele existente la un moment dat într-o societate.”

Un trecător stânjenit de maşina ei îi zise ceva de dulce. Mai întâi, vru să se dea jos şi să-i răspundă cu vorbe pe măsură. Se abţinu la timp – cât ar fi fost Miron de zăpăcit tot ar fi zărit-o şi s-ar fi ales praful de supravegherea ei. îşi dădu seama că procedase bine – când privi din nou în local nu-l mai văzu pe vagabond, iar Miron se ridicase de la masă şi îndesa nişte bancnote în mâna fătucii a cărei fustă părea să fi intrat şi mai mult la apă. îl văzu cum iese din cafenea şi se îndreaptă spre maşină. Mai întâi crezu că se va urca la volan, dar el trecu pe lângă Audi cel cu tabla ruginită şi o luă pe jos spre Continental. Fără să şovăie nicio clipă, Cornelia îşi lăsă Tico pe trotuar — până la urmă, vreo cucoană ofuscată tot îl va zgâria cu poşeta, asta e – şi o luă după el. Traversă Calea Victoriei şi coborî pe partea stângă pe lângă nişte panouri vopsite în roşu care mascau lucrările unui şantier. Păşea agale, ca omul fără grabă, uitân- du-se din când în când prin vitrinele unor dughene, ca şi cum ar fi căutat ceva anume, zăbovind mai mult în dreptul unei case de schimb valutar. Deodată, se întoarse. N-avea cum să treacă pe lângă el, aşa că mimă surpriza unei întâlniri neaşteptate.

- Miroane! Ce faci? Ai ieşit la plimbare? Pe căldura asta te coci şi mai multe nu

!Cu toate că era îmbrăcat în costum, ce-i drept, de vară, celălalt nu părea să se coacă. îi răspunse firesc, ca şi cum nu l-ar fi surprins deloc apariţia ei.

- Bună, Cornelia!

Fata se uită cu atenţie la el. Nu cumva bănuia că îl urmărise? Privirea lui candidă din spatele ochelarilor o linişti.

- Să ştii că Balaurul e foc făcut pe tine! A zbierat în urma ta de parcă ar fi vrut cineva să-i ia beregata.

- Da? murmură el absent, şi se întoarse din nou, conti- nuându-şi drumul iniţial.

Cornelia rămase descumpănită. Porni să tropăie pe lângă el.

- A zis că te zboară!

Celălalt nu părea impresionat.

- Da? îi răspunse el din nou.

Se apropiau de magazinul Adam şi, deşi făcuseră mai mulţi paşi împreună, el tot nu ieşea din muţenia lui. „Mormolocul! Să întâlnească o fată ca mine şi să n-o invite, pe căldura asta, la o bere, sau măcar la o coca-cola! Tolomac mai e, Doamne! Dacă are totuşi un randevu cu cineva şi eu îi stric şusta? Dar numai de-a dracului nu-l las în pace. S-o văd şi eu pe frumoasa care i-a sucit minţile.”

O cotiră spre intrarea în Cişmigiu. Când ajunseră în mica intersecţie, întoarseră

brusc capul. Dinspre Brezoianu se auzea un zgomot de motoare ambalate la maximum. într-o clipă locul se umplu de fumul a cinci motociclete pe care călăreau nişte indivizi pletoşi, zbierând şi chiuind ca la petrecere. Mai întâi, nu ştiură de cine să se agaţe. Cei câţiva trecători aflaţi în zonă se refugiaseră în parc. Un poliţist în carapacea lui verde, ca a ţestoaselor ninja, cântări raportul de forţe, hotărî că îi e defavorabil şi se prefăcu a fi chemat prin staţie în altă parte. Nu mai rămăseseră decât Cornelia şi Miron. începură să se rotească în jurul lor, în cercuri tot mai strânse, râzând şi ţipând.

- Vai ce păpuşică frumoasă!

- Ce-ai găsit la aschimodia asta?

- Hai la plimbare cu noi!

- Dă-i papucii mormolocului ăsta!

O clipă Cornelia se amuză gândind că vlăjganii îmbrăca ţi în vestoane de piele, cu ţinte multe şi strălucitoare şi cizme până la genunchi, i se adresaseră lui Miron exact cum îi spuneau colegii de redacţie. Dar înfăţişarea derbedeilor o în- fricoşă. îl apucă pe Miron de braţ.

- Hai să fugim!

Atunci Miron făcu ceva care o lăsă cu gura căscată. încercă să i se smulgă din strânsoare cu violenţă.

- Dă-mi drumul!

Se încleştase aşa de tare de el, încât acesta trebui să se smucească de mai multe ori.

- N-auzi să-mi dai drumul?

Buimăcită de întorsătura lucrurilor, Cornelia îşi slăbi strân- soarea. Fără să arunce nicio privire în urmă, bărbatul cu ochelari o porni la goană pe drumul pe care venise. Golanii izbucniră în hohote de râs.

- Aşa, mămăligă! Spală putina!

- Fainâ bucăţică ne-ai lăsat!

- Vino mâine s-o iei înapoi! Ţi-o dăm ca nouă!

în curând Miron se pierdu pe după blocuri, neavând cum să mai audă strigătul fetei:

- Laşule! Ticălosule!

Izbucni în plâns. Motocicliştii o înconjurară şi unul dintre ei, chipurile din milă, îi întinse o batistă.

- Nu plânge, domniţă! Ăla nu-i mascul. Uite ce înseamnă bărbat!

Cu mâna înmănuşată se bătu peste pieptul gol, păros, care se vedea prin haina de piele descheiată.

Nu se mai roteau în jurul ei. O încercuiseră fără să oprească motoarele. Gazele ieşite pe ţevile de eşapament făceau aerul irespirabil

.Cornelia se uită în jur. Ca prin farmec, toţi dispăruseră. Doar câteva femei se uitau pe ferestre, la adăpostul apartamentelor lor din blocurile învecinate.

-Ajutor! Poliţia!

- Fată dragă, unde te trezeşti? se miră unul dintre moto- ciclişti. Care poliţie? Păi are vreunul snagă să se pună cu noi? Hai mai bine suie aici, în spatele meu, să mergem într-un loc unde-o să petrecem pe cinste.

O apucă de braţ şi o trase spre el. Fata se smuci şi se pomeni în braţele altuia.

- Vezi? La mine are lipici. Ţi-am spus că nu ştii să te porţi cu damele.

O înşfăcă, o trase spre el şi începu s-o sărute. Cornelia se zbătea zadarnic. îi simţea barba aspră pe obraji, iar mirosul de năduşeală îi făcea greaţă. Iar ticălosul de Miron o lăsase singură cu bestiile astea!

- Ajutor! mai apucă ea să strige cu ultimele puteri, simţind cum e ridicată ca un fulg şi suită pe una din motociclete. Agregatul strălucitor începu să dea ture prin scuar. Trecură aşa mai multe minute. Fata continuă să ţipe după ajutor.

Atunci se auzi lângă grupul bizar o voce de un calm desăvârşit

- Cine strigă după ajutor?

Toţi se întoarseră în direcţia de unde se auzise glasul. Lângă ei apăruse un individ îmbrăcat într-un combinezon negru, mulat pe corp şi cu o mască pe faţă. Stătea cu braţele încrucişate şi privea liniştit întreaga scenă.

- Tu de unde ai mai răsărit, tataie? Vezi că balul mascat e în altă parte.

Omul în combinezon i se adresă mai întâi celui care-l apostrofase.

- Am auzit pe cineva strigând „ajutor!”. Se pare că nu tu ai nevoie – eşti un malac care s-ar descurca dacă s-ar afla în pericol Atunci poate tu ai strigat? se adresă necunoscutul unui
alt derbedeu. Nu. Nu cred. Ai prea puţină minte ca să ştii ce-i aia primejdie. Te cam doare gânditul. Am ghicit! Tu ai strigat. Ba nu. Iar m-am înşelat. Tu n-ai ajuns încă la limbajul articulat. Nu mai rămâneţi decât voi doi. Dar voi vă ajutaţi unul pe altul în caz de forţă majoră. Doar vă giugiuliţi noaptea în acelaşi pat. Hotărât, înseamnă că făptura asta delicată a strigat. V-a supărat cineva, duduie?

Cei cinci derbedei rămăseseră cu gura căscată ca la dentist. Furia care îi cuprinsese le paralizase vorbirea. Cu chiu, cu vai, unul dintre ei se smulse din uluială.

- Mă, pişpirică, ţi s-a urât cu viaţa? Acu te fac şezlong.

- Să mi se urască? Doamne-fereşte! De-abia acum a început să-mi placă mai mult. Iar de când v-am cunoscut parcă mi se pare şi mai frumoasă. Cred c-o să ne distrăm pe cinste! Ce ziceţi? Punem de-un zaiafet?

Cel care o ţinea pe fată se apropie de străin cu intenţia de a-l pocni cu un baston de cauciuc pe care îl scosese dintr-o geantă prinsă de motocicletă.

- Sigur! Ai dreptate! N-am făcut cunoştinţă. Stăm de vorbă ca nişte sălbatici, îi zise în continuare vesel noul sosit.

îi întinse mâna dreaptă, ca şi cum ar fi vrut să dea noroc. Celălalt ridică bastonul şi-l coborî cu violenţă spre palma întinsă. Dar palma celuilalt apucă bastonul şi-l trase cu putere spre el. Vlăjganul se dezechilibra şi căzu sub motocicletâ, dând drumul fetei, care se pomeni imediat înşfăcată de omul în combinezon.

- Fugi pe trotuar! îi ordonă acesta.

Fără să stea pe gânduri, Cornelia se repezi unde i se spusese şi de acolo urmări desfăşurarea evenimentelor, ca şi cum s-ar fi documentat pentru un reportaj.

Motociclistul doborât n-apucă să se ridice. Piciorul necunoscutului îl lovi drept m falcă şi-l culcă la loc. Apoi, omul în combinezon ridică motocicleta şi se urcă în şa, pornind-o la drum.

Ceilalţi patru alcătuiau un grup statuar. N-apucară să se ia după el. îl văzură cum întoarce motocicleta şi se îndreaptă cu toată viteza în direcţia lor. Până să se dea la o parte, dădu peste ei, fără să-i pese că în ciocnire poate să se zdrobească şi eL Se auzi un zgomot de fier pe fier şi urletele celor răniti.

Necunoscutul ieşi din grămada de trupuri şi metal. în mână avea un lanţ pe care începu să-l rotească ameninţător.

- Tataie ziceţi? Balul mascat e în altă parte? Lasă că o să aveţi nişte moace tocmai bune pentru carnaval!

începu să lovească la întâmplare, sfărmând ţeste, faruri, nepăsându-i de urletele celor care se zvârcoleau pe jos. Pe trotuar, Corneliei nu-i venea să-şi creadă ochilor. în numai câteva clipe se alesese praful de fala celor cinci derbedei.

în depărtare se auzea sirena unei maşini de poliţie. Cineva probabil chemase un

echipaj.

Necunoscutul îşi opri masacrul şi ciuli urechea la zgomotul care se apropia. Aruncă lanţul şi o luă la fugă. Cornelia mai apucă să-l vadă doar câteva clipe, înainte de a dispărea pe străzile pustii.

♦ *

Ziarul plecase la tipar. în redacţie era mai puţină forfotă ca în cursul zilei. Până şi redactorul şef îşi mai venise în fire după ce Miron Cernat îl lăsase perplex, ieşind ca o furtună din biroul lui.

Cornelia povestea pentru a treia oară colegei sale Matil- da întâmplarea cu motocicliştii.

- Dragă, să-i fi văzut ce fioroşi erau! Nişte brute. Iar poliţia se face că nu-i vede pe derbedeii ăştia şi nu-i bagă la răcoare.

- Iar când îi bagă îi scot avocaţii, zise Matilda, făcându-şi ordine pe birou şi pregătindu-se de plecare.

- Miron s-a comportat execrabil. N-aş fi crezut niciodată că e atât de laş. Să laşi singură o fată ca să-şi bată joc de ea nişte puşlamale! De unde-or fi având bani? Am auzit că o sculă din aia costă o avere!

- Un motor din ăsta e mai scump decât o maşină, întări Matilda, care nu ştia cum s-o liniştească pe Cornelia, ca să poată, în sfârşit, să-şi ia rămas bun. Şi ce te miri aşa de Miron? E un mormoloc, ţi-am mai spus de o mie de ori. E ca o fată mare.

Cornelia rămase pe gânduri.

- Cine o fi oare necunoscutul care i-a pus cu botul pe labe pe huligani?

în privinţa asta, Matilda era mai sceptică.

- Dragă, poate că exagerezi şi tu... Cum să apară ziua în amiaza mare un tip mascat care să împartă pumni în stânga şi-n dreapta? Aşa ceva nu e decât în basme!

—Ba n-a fost deloc un basm. Ca dovadă, o să şi scriu despre tărăşenia asta. Şi să vezi ce-i fac lui Miron când apare. Dacă o să mai îndrăznească să dea ochii cu mine

!6

Centura de castitate

Şoseaua care înconjoară Bucureştiul e un fel de „ţară a nimănui”. Primăria Capitalei susţine că îngrijirea ei cade în sarcina Ministerului Transporturilor, ca orice drum naţional. Acesta însă îşi declină orice competenţă în acest sens. Ca urmare, panglica de asfalt care ar trebui să uşureze drumul şoferilor dornici să ajungă la anumite destinaţii fără să mai străbată labirintul străzilor din Cetatea lui Bucur arată ca după bombardament. Oricine se hazardează s-o străbată e nevoit să dea probe de iscusinţă în ocolirea gropilor, să dovedească o răbdare ieşită din comun, convoaie de maşini târându-se cu viteza unor melci nu prea grăbiţi.

De la o vreme, decorul se însufleţise, parcurgerea acestei căi căpătase un plus de interes. Din loc în loc, pe marginea şoselei apăruseră pâlcuri de fete, care mai de care mai sumar îmbrăcate. Făceau semne ocupanţilor din limuzine luxoase, din tiruri greoaie, din tractoarele care lăsau nori înecăcioşi de fum în urma lor. Unele n-aveau mai mult de paisprezece-cincisprezece ani. Altele depăşiseră binişor trei decenii de viaţă. Cele mai multe purtau pantaloni scurţi şi maieuri. Erau date pe faţă cu smacuri violente, care le ascundeau ofilirea prematură a obrajilor. Părul îl aveau vopsit în culori care l-ar fi făcut gelos pe orice pictor avangardist. Mimau voioşia de a practica meseria cea mai veche din lume. De fapt, erau fetişcane din satele din preajma Bucureştiului, care nu reuşiseră să pătrundă în marele oraş, ocupat deja de

alte colege, mai norocoase, puse sub protecţia unor „peşti”, foarte atenţi ca nimeni să nu încalce teritoriul altcuiva. Din pricina lor, un glumeţ poreclise centura Capitalei – „centura de castitate”. Ziarele preluaseră imediat formula hazlie.

Dar la începutul verii, odată cu zăduful ciudat care cuprinsese întreaga ţară, asupra

harnicelor slujitoare ale lui Eros se abătuseră nori ameninţători. Trei dintre ele fuseseră găsite cu beregata tăiată printre copacii care străjuiau şoseaua. Să fi fost vorba de nişte clienţi strânşi la pungă care, după ce se bucuraseră de serviciile calificate ale jupâneselor, socotiseră că e mai profitabil să nu achite onorariul, ba, mai mult, ca să nu lase nicio urmă, le mai luaseră şi viaţa? Să fi fost vorba de o lovitură organizată de concurenţa din oraş? Sau pe teritoriul respectiv dorea să pună mâna altcineva, care să plaseze alte fete şi, eventual, să şi le aservească şi pe cele deja cu ştate vechi prin zonă? La toate aceste întrebări anchetatorii nu reuşiseră să dea niciun răspuns. în orice caz, timp de câteva zile, şoferii care se aventuraseră pe „centura de castitate” le căutaseră cu limba scoasă pe fetele în pantalonaşi scurţi şi maieuri colorate. înfricoşate de soarta suratelor lor de branşă, nu mai îndrăzniseră să apară la „agăţat”, fluturând mâinile ca să atragă atenţia clienţilor. De-abia după ce economiile lor scăzuseră vertiginos, ieşiseră din nou pe covertă, la început cu mai puţin tupeu, apoi, odată cu uitarea care se aşterne peste toate, devenind din nou aceleaşi făpturi jucăuşe, sprinţare, pline de „vino-ncoace”, înşiruite de-a lungul şoselei pe mai mulţi kilometri. Reapariţia lor fusese primită cu bucurie de către şoferii înfierbântaţi, români sau doar cetăţeni în trecere prin România, plecaţi de mult de-acasă, disponibili oricând pentru o escapadă amoroasă în mijlocul naturii, la botul calului, fără a pierde mult timp şi beneficiind de o servire exemplară şi discretă.

Petronela era cea mai în vârstă, se apropia galopant de patruzeci de ani. Era bondoacă, platinată, puternic rujată şi fuma ţigară de la ţigară – numai Marlboro roşu. Avea locul ei, p
ecare îl împărţea cu mărinimie cu o altă breslaşă – chiar lângă un panou publicitar uriaş care înfăţişa un tânăr chipeş, îmbrăcat ca un cowboy, trăgând cu sete dintr-o ţigară scoasă dintr-un pachet de Marlboro. De obicei, fetişcanele îşi băteau joc de „başoalde”, le luau peste picior, zicându-le că le caută cea cu coasa şi că ar fi cazul să stea acasă, ca nu cumva să bată „aia” drumul de pomană şi să nu le găsească. Dar pe Petronela nou intratele în meserie o îndrăgeau, chiar o respectau – doar ea deţinea un record în materie, rezolvase într-o zi treizeci şi cinci de muşterii, fără să dea rasol, fiindcă, vorba ei, „de profesionişti e nevoie în orice domeniu”.

Ziua aceea trecuse însă doar cu câţiva clienţi pentru ea – doi turci mustăcioşi, atraşi de formele generoase pe care le etala, un tractorist mai mult beat, care, după ce-şi potolise poftele, trăsese un somn bun sub un pâlc de salcâmi şi un căruţaş sfios, care, auzind ce se petrece pe linia de centură, îşi luase inima în dinţi şi se înfruptase jenat din fructul oprit, rămânând cu gura căscată de ce-i fusese dat să cunoască, făgăduindu-şi solemn să mai treacă pe acolo, fiindcă se pare că trăise degeaba lângă muierea lui.

Spre seară, se instalase acalmia, rareori se mai zărea câte un camion la volanul căruia se afla câte un şofer grăbit, care arunca priviri pofticioase spre fete, dar nu oprea, fiind probabil în întârziere.

- Slabă mişcare, zise Petronela spre însoţitoarea ei, care nici ea nu se putea lăuda cu vreo ispravă deosebită. Apoi privi spre flăcăul de pe panoul publicitar şi citi ce era scis în josul reclamei:

- „Tutunul dăunează grav sănătăţii! „Băiatului ăstuia chiar i-a dăunat.

- Cum aşa? se miră Hilda – de fapt, o chema Sofronia, dar îşi luase alt nume, mai atractiv pentru îndeletnicirea pe care o avea.

Petronela o privi pe fetişcană – avea vreo şaisprezece ani, dar ea se ţinea că are optsprezece. Venise de undeva, din
Moldova, sătulă de mizeria din casă, de mersul la sapă când soarele îţi arde creştetul, de certurile dintre părinţi, mai prieteni cu băutura decât cu munca. Pe obrazul ei

rotund începeau deja să se vadă ravagiile provocate de meseria practicată fără nicio tragere de inimă.

- Nu ştii ce a păţit băiatul ăsta?

- Nu, mărturisi Hilda, privind în lungul şoselei – nu se vedea nicio maşină şi de-abia aştepta să audă o nouă poveste spusă de Petronela – multe mai ştie femeia asta, parcă ar citi toată ziua ziarele, ce mai încolo şi-ncoace, e tobă de carte, foloseşte uneori nişte vorbe pe care nu le-a auzit la nimeni.

Petronela îşi drese glasul – din pricina ţigărilor vorbea gros, ca un bărbat, iar pe unii clienţi asta îi înnebunea şi mai mult.

- Păi bine, fată dragă, asta e o poveste ştiută de mulţi. Ăştia de la Marlboro căutau un tip pentru reclama lor. Au dat anunţ la ziar, au făcut concurs şi până la urmă l-au găbjit pe frumosul ăsta – în secret Petronela era îndrăgostită până peste urechi de el, deseori visase că-l întâlneşte şi că el, fără să stea mult pe gânduri, o înşfacă, o urcă pe murgul lui şi o duce într-o lume mirifică, unde începe o viaţă nouă. Dar să vezi poznă – insul nu fuma! Nu ştia nici cum se ţine o ţigară. S-au chinuit cu el până l-au învăţat cu mahoarca, pentru ca pozele pe care trebuiau să le facă să fie credibile – bondoaca rosti apăsat cuvântul „credibile”, tocmai ca să-şi sublinieze ştiinţa în a folosi cuvinte alese.

-Şi?

- Şi să vezi poznă: omului a început să-i placă să tragă din ţigară. A ajuns să fumeze patru pachete pe zi. Dar nu pufăia, cum mai fac unii, ca să pară interesanţi. Trăgea cu sete în piept, ca disperatul ca şi cum ar fi vrut să recupereze timpul pierdut.

Hilda era din ce în ce mai interesată – uitase să mai scruteze şoseaua, de parcă spaţiul poveştii era mai captivant decât însăşi realitatea.

- Nu mai spune

!- Parol dacă te minţ! îşi aduse aminte Petronela o expresie întâlnită într-o carte, sau poate auzită de la cineva. Şi n-a trecut mult timp şi cowboy-ul nostru a făcut cancer.

Hilda se uită mai întâi la arătosul de pe panou, apoi la colega ei atoateştiutoare.

- Aşa, din senin? întrebă ea neîncrezătoare.

- Nu ţi-am spus că fuma ca apucatul? Oriunde s-ar fi aflat, la filmări, când poza, chiar şi când era în pat cu vreo gagică – a avut sute! – era cu ţigara în gură.

-Şi?

- Şi a mierlit-o.

-Zău?

- N-avea nici patruzeci de ani când a dat colţul.

- Nu se poate! Era aşa de fain!

Petronela nu răspunse. Un Mercedes se apropia de ele abia târându-se.

- Hai să vedem ce-i cu ăsta! Poate-i rost de treabă, c-azi am şomat.

Ieşiră pe carosabil şi începură să-şi agite mâinile, făcând semne îmbietoare. Dar când ajunse în dreptul lor, maşina acceleră brusc, de parcă şoferul s-ar fi răzgândit.

*

întunericul se lăsase târziu în pădurice a de lângă linia de centură. Abia spre orele zece bezna ascunse ca într-un adăpost ierburi, arbori, puţinele vieţuitoare care îşi aveau aici sălaşul – iepuri costelivi, veveriţe, câteva vulpi. Păsările încetară să mai zboare şi îşi căutară locuri de înnoptat pe crengile copacilor. Doar liliecii porniră să planeze prin aerul încă fierbinte.

Era o noapte fără lună şi decorul părea sinistru, deşi din depărtare se auzea zgomotul maşinilor care circulau cu viteză.

Deodată, frunzele de pe un dâmb înalt de o palmă – porniră să se mişte, ca şi cum o cârtiţă uriaşă, săpându-şi ga- – leria, greşise drumul şi ieşise la suprafaţă. Dar de sub

2mormanul de ramuri uscate, ierburi moarte se ivi un bărbat. La lumina puţină a stelelor statura lui părea impresionantă. Barba îi era stufoasă şi încâlcită, iar pe cap părul îi stătea vâlvoi, ca o coamă neţesălată. Purta un trening murdar de pământ, iar în picioare avea nişte bascheţi chinezeşti, care nu se mai găseau de multă vreme în comerţ. Ieşise pe brânci din ascunzătoarea lui subterană şi, îndreptându-se, de spate îşi trosni oasele cu vădită plăcere, mormăind satisfăcut Se aplecă din nou, cotrobăi printre crengi, undeva, dedesubt şi scoase o cutie de conserve şi un ziar în care se afla o bucată mare de pâine şi nişte brânză. Luă dintr-un buzunar un cuţit – lama lui fulgeră o clipă prinzând o rază de lumină – şi desfăcu cutia de tablă. Se aşeză pe un buştean şi începu să mănânce lacom, plescăind şi ştergându-se la gură cu mâneca bluzei soioase. După ce sfârşi şi ultima îmbucătură, mai băgă mâna în ascunzătoare şi mai scoase şi o sticlă de vodcă ieftină. îi deşurubă tacticos capacul şi o duse la gură, sorbind tacticos, cu înghiţituri mici. După ce mâncă şi bău pe săturate, îngropă cu grijă resturile – cutia, ziarul şi sticla pe care o golise – şi se aşeză din nou pe buturugă. Dormise toată ziua şi acum, după ce-şi pusese burta la cale, simţea că-i reveniseră puterile. Avea nevoie să fie în formă – în noaptea asta trebuia să lovească din nou.

Gândurile i se învălmăşeau în cap. Până la urmă, va stârpi toate putorile astea care îi aţâţă pe bărbaţi, îi ispitesc să-şi înşele nevestele, prietenele, ducându-i pe căi de pierzanie. Bine- cuvântată fie clipa când primise porunca să cureţe pământul de aceste lighioane spurcate! Ţinea minte şi acum noaptea când i se arătase făptura aceea minunată, numai lumină aurie, şi-i zisese cu blândeţe: „Tu eşti cel chemat să nimiceşti putregaiul din lume! Supune-te mie şi ai să cunoşti izbăvirea!” Se trezise lac de sudoare. încă buimac, îşi rupsese legăturile care nu-l lăsau să coboare de pe patul acela tare de spital, înnodase mai multe cearşafuri şi-şi dăduse drumul pe fereastră, de la etajul doi, fugind cât mai deoparte de clădirea
aceea blestemată unde era ţinut cu forţa, dormind mai tot timpul, îndobitocit de medicamente. Furase dintr-o curte, de pe o frânghie unde fusese pus la uscat, un trening, dintr-o altă curte, de pe un cerdac, luase perechea de bascheţi, şi nopţi la rândul mersese prin păduri, hrănindu-se uneori doar cu ierburi, până ajunsese la marginea marelui oraş, acolo unde îşi făceau veacul destrăbălatele de la care veneau toate relele. Le urmărise zile întregi cum îşi ademenesc clienţii, cum le satisfac poftele neruşinate şi mânia lui crescuse cu fiecare nouă grozăvie văzută. îşi amenajase un adăpost chiar în apropierea lor, ca să le ţină sub observaţie – abia se ţinuse să nu pufnească în râs când oameni în uniformă, însoţiţi de câini, răscoliseră păduricea, trecând chiar pe lângă ascunzătoarea lui, fără să-l dibuiască – „proştilor”, îi venea să le zică — „parcă javrele nu pot fi păcălite, am eu un meşteşug ca nicio potaie să nu-mi simtă mirosul, un meşteşug ştiut din bătrâni.” Lovise de trei ori până atunci şi niciodată nu simţise în viaţă o bucurie mai mare decât aceea de care avusese parte văzând cum îşi sfârşesc zilele boarfele acelea duhnind a păcat, sub cuţitul pe care îl folosea la tăiat pâinea, şi la desfăcut conserve – se ducea uneori la câte un butic şi se aproviziona cu mâncare, având grijă să nu meargă de fiecare dată în acealaşi loc, cheltuind fără nicio remuşcare din banii găsiţi asupra victimelor sale. După ce comisese al treilea omor fusese cuprins de îngrijorare, câteva zile nu le mai văzuse pe târâturile acelea făcându-şi meseria, dar îi venise inima la loc când le zărise din nou, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, râzând ca deşucheatele spre automobilişti, aţâţându-i cu vorbe fără perdea. Prinsese boală pe una bondoacă, mai purie, ar fi putut să fie mamă, ar fi trebuit să legene prunci, să-i ducă pe plozi sau să-i ia de la şcoală, iar ea se tăvălea cu bărbaţi străini, le făcea toate mendrele. în noaptea asta pe ea avea să tabere, abia aştepta să-i înfigă cuţitul în beregată, să-i vadă ochii cuprinşi de spaimă, s-o jertfească aşa cum i-a cerut arătarea aceea plină de farmec – o, cât n-ar da ca să-i mai apară în vis, ca să-i

spună
cum îi aduce porunca la îndeplinire – da' ce, parcă fapta lui nu e deja ştiută şi nu-l va aştepta răsplata pentru ele?

Bărbosul se ridică de pe trunchiul putred şi se îndreptă cu paşi furişaţi, dar hotărâţi, spre şosea.

★

Şoferul Mercedesului argintiu era nehotărât. Trecu o dată prin faţa Petronelei şi a Hildei fără să le arunce, în aparenţă nicio privire. Se dusese câţiva kilometri mai încolo şi întorsese maşina, trecând iarăşi fără să oprească. De-abia după ce mai repetă manevra asta de câteva ori, se hotărî în sfârşit şi frână brusc, astfel încât roţile lăsară urme pe astfalt.

Era întuneric deplin.

Petronela se apropie prima de şoferul care nu coborâse de la volan. Băgă capul în maşină-geamul de la portiera din dreapta fusese lăsat – şi întrebă cu glasul ei înăsprit de tutun:

- Tacâm complet? Numai sus?

Fără să-i răspundă, bărbatul îi făcu semn să urce lângă el. Aflată doar la câţiva metri mai încolo, Hilda n-apucă să arunce decât o privire spre ei, fiindcă un tir cu lumini aprinse ca la bal oprise lângă ea, iar ocupanţii cabinei se dădură imediat jos, vorbind o românească stricată.

Ascuns după un desiş, bărbosul în trening urmărise întreaga scenă. Vinele de la tâmple i se umflaseră, păreau gata să-i plesnească. Mâna dreaptă i se încleştase pe cuţit. De-abia aştepta să lovească, să se descarce văzând cum ţâşneşte sângele. Dar trebuia să mai aştepte. Nu putea să rişte. Dacă era prins, n-ar mai fi putut duce la îndeplinire porunca arătării din vis.

Prima termină Petronela. De-abia coborî din Mercedes şi maşina o porni în trombă, de parcă proprietarul ei ar fi dorit să scape cât mai repede de o amintire neplăcută.

Femeia îşi îndesă banii câştigaţi în poşetă şi scoase din pachetul d

eMarlboro o ţigară. Dar n-apucă s-o aprindă. Simţi pe gură o palmă care-i înăbuşi orice ţipăt. Privi spre tirul unde Hilda încă mai trebăluia cu vlăjganii. N-avea cine s-o observe. Nu mai era nimeni în jur. Simţi cum e înşfăcată de braţe puternice care începură s-o târască. De fapt, numai câţiva metri mai încolo de şoseaua pe care continuau să treacă maşini. „Deci, aşa mi-a fost dat să mor", gândi ea când lama unui cuţit începu să i se plimbe pe gât. „Ca un animal".

Necunoscutul care o târâse ca pe un balot o întoarse cu faţa spre el. Femeia se cutremură de groază zărindu-i chipul bărbos şi ochii plini de ură. „Oare de ce mă urăşte? Ce i-am făcut?" Lama cuţitului pomi s-o împungă. Dar tocmai când îşi spusese că totul s-a sfârşit, simţi cum e eliberată din strân- soarea aceea sălbatică.

Groaza n-o părăsi. Fiindcă lângă bărbos mai apăruse încă un necunoscut. Un bărbat suplu, agil în mişcări, al cărui chip era vopsit ca al unei piei-roşii. Zadarnic se zbătea bărbosul – străinul îl apucase zdravăn de mâini, fără să ia aminte la bolboroselile lui care semănau cu nişte blesteme. în continuare, fata îi urmări ca paralizată mişcările. îl văzu cum scoate o frânghie subţire şi cum îl leagă pe bărbos de un copac. Zile la rândul, Petronela avea să-i povestească Hildei:

- Dragă, parcă ar fi fost argint viu, aşa se mişca. Nu scotea o vorbă. L-a legat pe ţicnit de un copac şi dus a fost. Nici n-am ştiut ce să spun sticleţilor care au rezolvat un caz fără să-şi mai bată capul. De unde o fi apărut ăla?

Glasul îi era plin de tandreţe. Fiindcă, între timp, Petronela uitase de frumosul care făcea reclamă la Marlboro şi se | îndrăgostise nebuneşte de salvatorul ei.

I7

Spargerea

În ziua aceea, la casa de schimb valutar *Black House* dolarul se vindea cu 21.000 lei, înregistrându-se o nouă creştere a celei mai căutate valute din România. în ciuda numelui său occidental, *Black House* era o încăpere prăpădită, unde se primeau clienti, iar în spate se mai afla o cămăruţă, unde proprietarul – un arab mustăcios şi vorbitor al unei limbi române aproximative – îşi făcea de zor calcule, văitându-se că afacerile merg din ce în ce mai prost, lumea având tot mai puţini bani. De fapt, cele două odăi erau situate într-un subsol igrasios care adăpostise odinioară un garaj. Pe trotuarul din faţă, câţiva ţigănuşi îşi pierdeau vremea ispitindu-i pe eventualii doritori de parai oferindu-se să le schimbe lei sau dolari la un preţ mai bun. Mulţi naivi căzuseră în plasa lor, mai ales provinciali care, neştiindu-le apucăturile, se bucurau de norocul ieşit în cale, primeau bancnotele, le numărau cu grijă ca pe urmă să afle că dolarii simt falşi. Cu vremea, astfel de creduli erau tot mai greu de găsit, dar din când în când tot mai cădea mesa câte un papagal, care în veci nu-şi mai vedea banii înapoi, oricâte reclamaţii ar fi făcut la poliţie.

în dimineaţa aceea, în decor mai apăruse un personaj, un cerşetor slinos, ale cărui haine, mult prea groase pentru căldura care se anunţa, erau probabil confecţionate de el însuşi din resturile mai multor veşminte. Mai întâi, arabul vrusese s-o trimită pe Viorica, fata care era la casă, să-l izgonească, fiindcă făcea impresie proastă într-o ambianţă unde se lucra cu bani.

Apoi, se răzgândise – la urma urmei bietul boşorog nu făcea nimănui nidun rău, stătea doar pe trotuarul încins, cu pălăria pusă în faţa lui, în care uneori trecătorii aruncau câte o mie-două de lei.

- Viorico, trebuie milă avem de sărmani, îi zisese el mărinimos fetei durdulii pe care prezenţa cerşetorului o lăsa indiferentă, ea deja gândindu-se la clipa în care năduşitul patron o să-i dea drumul măcar o săptămână să plece la mare, unde cu siguranţă că-l va întâlni pe cel la care visează zi şi noapte, un bărbat cu mulţi bani – neapărat cu mulţi bani, fie el şi mai bătrâior, care s-o scape pentru totdeauna de sărăcie şi să nu mai fie slugă la un avar, aşa de hapsân încât nici măcar o centimă nu vedea în plus la salariul negociat în termenii „convine – stai, nu convine la tine – valea, ajteabdă o sută locul la tine”.

Până la orele unsprezece doar patru clienţi călcaseră pragul lui *Black House.* Venit din cămăruţa din fund, arabul se uita cu jale la încăperea pustie şi-şi plângea de milă. Viorica dezlega impasibilă o revistă de integrame şi-i păsa prea puţin de lamentaţiile patronului.

- Cine pus la mine să stai şi după 1996? Trebuia plecat la mine ţară cu profit frumos. Acu' nu se mai schimbă bani, s-a mai strâns şurubul, a venit vremea la afaceri curate, AUah să mai înţeleagă. Ţară ca a voastră mai rar este. Toţi se plâng că o duc rău, că n-au de nici unele. Dar dacă ieşi pe stradă vezi doar Mercedesuri, Audi, Volkswagen... La volan este doar puşti. De unde au parenţii lor bani ca să le cumpere? Curios, foarte curios.

Viorica se poticnise la un cuvânt. Dacă îl găsea mai termina o integramă.

Avu pornirea să-l întrebe pe patron cum se mai zice în _ Ardeal la „bun”, dar se abţinu. Mai credea că râde de el. Şi totuşi, cuvântul îi stătea pe limbă, îl ştia cu siguranţă. Mai bine „ trece la o altă pagină, până la urmă o să-i vină în minte cu- — vântul cu pricina.

Patronul avea chef de vorbă. Slab ca un ţâr, cu un chip pergamentos, nu reuşeai să-ţi dai seama ce vârstă are – ceva între patruzeci – cincizeci de ani, dar la fel de bine putea să aibă mai mult sau mai puţin. Bău direct dintr-o sticlă cu apă minerală, se

şterse la gură cu podul palmei, şi, rezemat de tejgheaua pe care se aflau o casă de marcat şi monitorul unui calculator, continuă să filozofeze. Părea unul dintre înţelepţii neamului său convertit, datorită împrejurărilor, la statutul de om de afaceri.

- Afaceri cinstit nu aduce câştig. Prea multe taxe. Bietul Hassan blăteşte tot. Lui nu-i mai rămâne nimic pentru soţie şi copilaşi. Copilaşi mul ţi în ţara lui – are nevoie să mănânce, să îmbrace, să ducă la şcoală. Hassan nu mai stă mult aici — închide afacerea, merge altă parte unde e mai fain.

Viorica tresări. „Fain” – ăsta era cuvântul care îi mai lipsea ca să termine integrama. Al dracului arab, de unde ştia cuvântul ăsta? Bucuroasă, scrise cele cinci litere şi se uită admirativ la pagina pe care o rezolvase.

în clipa aceea se auzi clopoţelul atârnat deasupra uşii de la intrare. în încăpere îşi făcu apariţia un client care părea deosebit de grăbit. Ii întinse fetei o bancnotă de o sută de dolari. Viorica o pipăi ca o adevărată cunoscătoare ce era, o găsi veritabilă şi-i dădu omului pe ea suma ce i se cuvenea în lei. Bărbatul ieşi fără să fi scos o vorbă.

- Muţi mai sunt unii, continuă să filozofeze arabul. Nu zic nici „bună ziua”.

Vru să mai adauge ceva, dar clopoţelul de la intrare clincheti din nou. De data asta în încăperea strâmtă pătrunseră doi tineri, îmbrăcaţi cu îngrijire. Unul dintre ei purta o servietă din piele pe care dăduse probabil o groază de bani.

- Lei? Dolari? întrebă Viorica, lăsând deoparte, cu vădit regret, revista de integrame.
- Dolari – şopti cel mai înalt – părea vădit stingherit de ambianţa în care se afla, ca şi cum nu mai fusese niciodată într-un astfel de loc şi nu ştia cum să se comporte

.-Cât?

- Cât puteţi schimba?

- Oho, interveni pe un ton lăudăros patronul, putem schimba oricât.

-Sigur?

- Mai mult decât sigur. Aici casă de schimb buternică.

- Tu ai spus-o, zise cu o nuanţă de regret în glas cel care nu rostise până atunci nicio vorbă.

Scotoci prin servietă, dar în locul unor bancnote foşnitoare scoase un pistol. însoţitorul lui se repezise deja la uşa de la intrare şi întorsese cartonul atârnat de o sfoară astfel încât oricine ar fi dorit să intre ar fi văzut afişat „închis”.

- Să nu faceţi vreo prostie, îi sfătui pe arab şi pe Viorica omul cu arma. Vă zbor imediat creierii. Aţi înţeles? Scoateţi toţi banii pe care îi aveţi.

Exact în acelaşi moment, într-un birou al unei secţii de poliţie din Capitală, Petronela şi Hilda erau la capătul unui interogatoriu epuizant. Locotenentul care le ancheta – un individ grăsuţ, cu ochelari, care nu se ştie din ce cauză nu reuşea să avanseze, deşi ar fi împlinit toate condiţiile, în orice caz, vârsta o avea — transpira de mama focului şi le trata pe cele două prostituate cu dispreţ—în sinea lui le spunea „otrepe”.

- Domnule colonel, îi zise pentru a treia oară Petronela, vă jurăm că nu ştim nimic mai mult.

Observase cât îl rănea pe celălalt atribuirea greşită a gradului şi de-a dracului se prefăcea că greşeşte, răsucind şi mai mult cuţitul în rană.

—Domnule locotenent, o corectă posomorât Sorin Dragu.

- Scuzaţi, domn locotenent Nu cunoaştem la grade.

Chiar dacă ar fi cunoscut „la grade”, locotenentul era în civil şi n-avea niciun semn după care să-i poată fi identificat gradul.

- Adică mă duceţi pe mine cu preşul? Adică arăt eu a prost să cred gogoşile voastre? Mi-aţi turnat doar baliverne – că un tip vopsit la faţă a apărut în pădure şi v-a salvat de nebunu' ăla scăpat de la balamuc, pe care l-a legat de un copac.

- Dacă aşa a fost, ce să fac eu, păcatele mele? Mai bine nu mai veneam la poliţie.

Pe noi, amărâtele, poliţia ne freacă şi ne suceşte şi criminalii e bine mersi.

- Eu nici măcar nu l-am văzut, adăugă Hilda. Eu lucram un client.

Vorbele fetei îl lăsară pe locotenent visător câteva clipe. Se smulse cu greu din reveria periculoasă – la anii lui, Sorin Dragu încă nu-şi găsise jumătatea care să-l aştepte cu o ciorbă caldă, indiferent de ora la care ar fi scăpat de la slujbă.

- Eu zic să vă mai gândiţi, le sfătui locotenentul mai îmblânzit de viziunile pe care le avusese. Ne mai vedem peste o oră, poate o să mai aveţi ceva de declarat. Sergent! Condu domniţele aste la camera de chibzuinţă.

în sinea lui însă înlocui cuvântul „domniţe” cu vorba „otrepe”.

*

- Ai închis uşa? zise cel înalt.

— N-ai greţuri, am închis-o.

Erau acum în încăperea din fund, unde abia aveai loc să te mişti. Viorica şi Hassan erau legaţi fiecare de câte un scaun. Viorica urmărea aţâţată tot ce se petrecea – „mamă-mamă, asta da aventură, ce-o să mai aibă de povestit după ce-o să scape, prietenele or să asculte cu gura căscată”.

Cei doi bandiţi erau în culmea furiei. în casă nu găsiseră decât vreo două mii de dolari, câteva sute de mărci şi mai multe milioane de lei.

- Parcă spuneai că poţi schimba oricât! îl luă din scurt cel înalt pe Hassan.

- Spuneam şi eu, aşa..., bâigui speriat arabul. încă o dată se blestema fiindcă nu-şi încheiase mai demult afacerile, n

use mulţumise cu cât agonisise şi nu se dusese lângă copilaşii lui şi lângă femeia lui, Allah să-i aibă în pază!

Tipul cu pistolul se apropie şi mai mult de el. îi plimbă ţeava rece pe tâmplă. Hassan se chirci în strânsoarea legăturilor.

Dar banditul îl lăsă în pace şi i se adresă de data asta fetei: – Nu se poate să nu mai fie undeva nişte bani. Dacă vrea cineva să schimbe mai mult, îl refuzaţi? Imposibil! Ia zi, puicuţo, cum procedaţi în astfel de cazuri?

Viorica era mulţumită fiindcă era luată în seamă. încă i se mai părea că totul e o joacă de copii, cu pistoale de jucărie, iar când gluma se va sfârşi vor izbucni cu toţii în râs şi se vor duce la o crâşmă să bea şi să mănâce ca nişte prieteni puşi pe şotii. Ce-i drept, mai auzise de atacarea unor case de schimb de către borfaşi, dar din câte îşi aducea aminte, spargerile acelea eşuaseră, sau borfaşii fuseseră prinşi fără să mai apuce să cheltuiască din banii furaţi.

- Dacă vrea cineva să schimbe mai mult? repetă ea cuvintele omului cu pistolul – era destul de drăguţ, dacă ar fi avut o meserie onorabilă ar fi fost bun ca partidă. Nu ştiu, eu nu-s de multă vreme aici, nu s-a întâmplat niciodată să vrea cineva să schimbe mai mult de o mie – două de dolari.

Cei doi o priviră cu atenţie, apoi se uitară unul la altul. înclinau să-i dea crezare. Cel cu pistolul în mână se duse în încăperea din faţă şi aruncă o privire în stradă. Parcă presimţind că se petrece ceva necurat în împrejurimi, ţigănuşii îşi luaseră valea. Doar cerşetorul continua să zacă pe trotuar, fără să se sinchisească de căldura ucigătoare şi continua să-şi îngâne litania:

- Dă şi mie, dă şi mie!

Liniştindu-se că nimic nu-i ameninţă, tânărul cu pistolul în mână se duse din nou în încăperea din spate. Nu înainte de a se asigura că vizavi continuă să staţioneze un Opel al cărui şofer părea cufundat în lectura unui ziar.

Cerşetorul de lângă casa de schimb valutar intrase intr-un crunt şomaj. Din cauza vipiei puţini mai treceau prin dreptul lui, şi în aşa grabă, încât nici nu-i auzeau implorarea din glas. îşi ridică pălăria şi evaluă situaţia financiară – recolta era sub orice

critică. Mai bine pleca şi revenea spre seară, când zăduful se va mai domoli cu siguranţă. Totuşi, zărindu-l pe şoferul din maşina străină parcată vizavi, se hotărî să mai facă o ultimă încercare. Traversă cu hotărâre strada şi îşi lipi faţabărboasă de geamul dinspre şofer. Smuls din lectura unui articol se pare pasionant, şoferul se sperie, dar dându-şi seama cu cine are de-a face, şi făcu un semn dispreţuitor să se îndepărteze.

Viorica începuse să înţeleagă că întâmplarea prin care trecea nu era un joc de copii. Mai întâi, cel înalt îşi aprinsese o ţigară de la un chibrit dintr-o cutie pescuită de pe masa vreunui restaurant. îşi pusese tacticos cutia într-unul dintre buzunarele vestei pe care o purta – sub vestă avea un tricou leoarcă de transpiraţie. Apoi apropiase, ca din neglijenţă, ţigara de obrazul arabului. Apăsase uşurel, până când Hassan începuse să geamă.

- De ce faci asta la mine? scânci arabul.

- De ce fac asta la tine? Ca să ne spui unde ţii banii. Banii ăia mul ţi.

Hassan murmură ceva în limba lui. Putea fi la fel de bine o rugăciune care să-l scape de beleaua în care se pomenise, dar şi o sudalmă grea.

- Mă înjuri? se înfurie cel cu vesta.

Scoase dintr-un buzunar două fire electrice. Se uită după o priză, o zări în spatele unui dulap în care răscoliseră zadarnic şi le vârî în găurile din care scosese un ştecher. Apoi îi astupă gura arabului cu un leucoplast. De-abia pe urmă încep

u**să-i administreze, ca un doctor grijuliu cu pacientul său, şocuri electrice. în încăperea în care deja plutea un aer înăbuşitor mirosea acum şi a came arsă.**

Arabul nu rezistă mai mult de o jumătate de oră. Făcu cu ochii semn că vrea să vorbească.

Sorin Dragu le dăduse drumul celor două „paraşute". Era convins că spuseseră adevărul Dar se afla complet în ceaţă. Cine fusese necunoscutul mâzgălit cu vopsele pe faţă care o salvase pe Petronela de la moarte sigură? Era culmea—poliţia primise pe tavă un criminal dar cazul era departe de a fi rezolvat

Oftând, luă câteva coli albe de hârtie ca să-şi scrie raportul

♦

Cei doi spărgători erau în culmea fericirii: până la urmă arabul vorbise. Banii erau chiar lângă ei — era destul să îndepărtezi o placă de lemn din lambriul de pe perete şi se ivea un safe. După ce-l deschiseseră, se pomeniseră cu peste o sută de mii de dolari în bancnote de o sută sau mai mici.

- Cu ăştia ce facem? întrebă cel scund de statură.

-Nu ştii ce-a zis şeful? Nu lăsăm în urmă niciun martor.

Apropie ţeava pistolului de tâmpla arabului care se albise de spaimă.

N-apucă să mai rostească nicio vorbă şi capul îi căzu pe umeri.

Viorica simţea că se îngroaşă gluma. Doar nu vor s-o. omoare şi pe ea? începu să se zbată pe scaunul de care era legată.

Tocmai atunci se auzi un zgomot la intrare. Cei doi bandiţi tresăriră şi se uitară unul la altul

-Vezi cine e! zise scundul

Celălalt dispăru rapid. La uşă îl zări pe complicele lor din maşină care făcea semne disperate. îi deschise nervos uşa.

- De ce dracu' n-aştepţi să terminăm treaba?

Acestea îi fură ultimele cuvinte. Din spatele complicelui său se ivi cerşetorul care ţinea în mână un pistol. Apăsă pe trăgaci şi în casa de schimb valutar *Black House* pluti un fum albăstriu. împingându-l pe şoferul Opelului ca pe un scut uman, cerşetorul intră în următoarea încăpere. Evaluă rapid situaţia şi apăsă din nou pe trăgaci. Apoi, îndreptă arma şi spre şofer. Acesta căzu în genunchi.

- Nu mă omorâţi, domnule cerşetor!

Fără să pufnească în râs auzind cum i se adresase nenorocitul, cerşetorul luă una din frânghiile pe care o găsise pe jos şi-l legă cu o îndemânare care o lăsă pe Viorica mută de uimire. Când necunoscutul în haine umile îi desfăcu legăturile, se simţi datoare să-i spună cu vinovăţie:

- îmi pare rău că nu v-am dat de pomană!

Bizarul necunoscut nu păru s-o audă. Mai aruncă o privire în jur, ca să se asigure că nu uitase nimic şi îşi luă tălpăşiţa de parcă n-ar fi existat decât în închipuirea fetei

.[8] ?

Salt în gol

În dimineaţa aceea, redacţiile câtorva televiziuni şi ale mai multor cotidiane primiră prin fax o scrisoare laconică:

„Sunt unul dintre cei care au pierdut la jocul „Genero- sus". în urma unei anchete pe care am întreprins-o pe cont propriu, vreme de doi ani, sunt în măsură să furnizez date care vor explica opiniei publice de ce, de atâţia ani, autorităţile nu-i pedepsesc pe escroci. De aceea, vă invit să luaţi parte la o conferinţă de presă organizată la World Trade Center."

Scrisoarea, nesemnată, ar fi fost aruncată la coş, ca atâtea alte misive socotite neimportante sau fiind opera unor nebuni Dar în încheiere, autorul epistolei mai adăugase ceva care stârnise un oarecare interes:

„La sfârşitul conferinţei, ni semn de protest, mă voi arunca de pe terasa clădirii."

Citind scrisoarea, unii zâmbiseră sau chiar râseseră cu gura până la urechi. Cine e atât de descreierat să-şi curme zilele numai fiindcă păgubise punând la bătaie o sumă oarecare de bani la un joc care, vreme de un an, înnebunise lumea? Totuşi, unii dintre grangurii din presă îşi trimiseseră reporterii la ora 18 la World Trade Center, doar aşa, ca să se afle în treabă, spunându-şi în sinea lor că, de fapt, e pierdere de vreme

.La orele 17, un Mercedes cu însemnele unei companii de taxiuri opri în dreptul hotelului Sofitel aflat în complexul World Trade Center. Pasagerul plăti şi ieşi în aerul fierbinte al după-amiezii. Părea un om de afaceri străin, tocmai sosit de la aeroport şi dornic să prospecteze o nouă piaţă unde să plaseze capital şi să obţină profituri grase. Purta un costum de în, cam şifonat – lucru de înţeles dat fiind faptul că venea de pe drum. în mână avea o geantă care atârna destul de greu. Băiatul de la hotel care îi deschisese portiera cu grăbire întrebă de bagaj. Bărbatul făcu un semn de negare cu mâna şi, după ce-i dădu băiatului un bacşiş, nu mai aşteptă să fie însoţit cu temenele şi se repezi în holul spaţios. Nu aruncă nicio privire spre recepţionerul care moţăia şi nici spre barul unde câţiva clienţi beau bere ca să mai uite-de zăduful de afară. Se opri direct la lift şi apăsă pe unul dintre butoane. Urcă singur în ascensor şi făcu o comandă pentru ultimul etaj. Ajuns sus, ieşi pe palier, merse câţiva paşi pe un covor lung, apoi urcă pe jos treptele care duceau la terasă. Mişcările îi erau precise, ca şi cum locurile îi erau familiare. Aşa cum se aştepta, uşa de la terasă era încuiată. Fără să se nelinişteasc ă, scoase din buzunar un şirag de chei şi, după mai multe încercări, reuşi

să descuie. Ajuns pe terasă, încuie uşa cu grijă în urma lui.
Mai întâi, se apropie de brâul lat care înconjura terasa şi privi în jos. Zări clădirea de o arhitectonică bizară unde îşi aveau sediul multe dintre ziarele şi revistele bucureştene. Chiar în faţa ei se afla soclul unei statui demontate pe care acum erau fixate două steaguri. Prin dreptul ei se scurgeau necontenit şuvoaie de maşini. Mai departe se întindea parcul Herăstrău. Urmări câteva clipe manevrele pe care le făcea un vaporaş ca să acosteze la debarcader. De-abia după aceea lăsă din mână geanta pe dalele mari de piatră – printre ele crescuseră ierburi — şi se apucă de lucru, ca şi cum de-abia într-un târziu îşi adusese aminte în ce scop venise aici

.în jurul orei şase, mai mulţi reporteri şi cameramani se dădeau de ceasul morţii ca să descopere unde ar fi trebuit să aibă loc conferinţa de presă anunţată de misteriosul personaj. Nici la World Trade Center, nici în pasajul cu magazine de lux de la World Trade Piaza, nici la hotelul Sofitel nimeni nu ştia nimic. Se strânseseră cam vreo cincisprezece inşi care bântuiau nedumeriţi, blestemând arşiţa care nici spre seară nu se mai domolea, pe necunoscutul care îi pusese pe drumuri, iar unii chiar meseria pe care şi-o aleseseră şi care le cerea ca zi şi noapte să fie pe fază, dacă vor să-şi câştige pâinea şi să nu fie azvârliţi de patroni ca nişte măsele stricate.

- E o farsă! zise cu năduf un fotoreporter burtos.

- Poate că n-am înţeles noi unde trebuie să mergem! îndrăzni să deschidă gura o fetişcană care publicase până acum doar câteva ştiri, şi acelea semnate cu iniţiale.

- Eu mai stau zece minute şi o iau din loc! declară un ins împovărat de o cameră de televiziune.

- Poate totuşi ne dă cineva o relaţie! se arătă optimist un altul de la un post concurent.

- Pe dracu! Nu vezi că toţi parcă sunt căzuţi în cap? Nu ştiu nici cum îi cheamă.

Dar fix la ora şase toţi amuţiră. De undeva, din înaltul clădirii, se auzi un glas cu inflexiuni metalice. De parcă s-ar fi aflat în faţa unei primejdii, toţi se strânseră unii în alţii privind în sus.
*
* ★

De când urcase scara pe terasa lui World Trade Center, bărbatul nu apucase să fumeze decât o ţigară. în restul timpului meşterise la uşile care permiteau accesul la locul unde se afla. Verificase încuietorile şi ataşase de clanţe nişte pachete
ciudate. De-abia după aceea scosese din uriaşa geantă o portavoce şi se sprijinise de brâul de beton, privind cu luare- aminte la forfota de jos. Un zâmbet de mulţumire i se zări pe chip când văzu grupul de gazetari forfotind buimac. De la înălţimea aceea, oamenii păreau nişte furnici.

-Nişte pigmei, asta simtem cu toţii! şopti el şi se uită la ceasul de la mână.

Când limbile arătară ora şase, duse portavocea la gură şi se adresă celor de jos:

- Bună ziua şi bine aţi venit la cea mai senzaţională conferinţă de presă care s-a ţinut vreodată!

Văzu cu mulţumire cum ziariştii se uită spre el, cuprinşi de freamăt.

Apăsă pe o clapetă astfel încât să fie auzit mai bine.

- La capătul acestei conferinţe de presă, cel care v-a chemat aici nu va mai fi! Mă voi arunca în gol, ca să pun capăt unei vieţi care nu mai are niciun rost. O, să nu credeţi cumva că îmi voi da drumul având în spate o paraşută – dealtfel, n-ar avea niciun rost de la înălţimea asta.

Făcu o pauză ca să chicotească.

- Mai întâi, detalii tehnice. Să nu încerce nimeni să mă oprească. Sunt ferm hotărât să-mi curm zilele, aşa că mi-am luat toate măsurile de prevedere pentru ca nimic să nu

mă împiedice. Oricine va încerca să ajungă pe terasă va fi un om mort. Am pus dinamită la toate căile de acces.

De data asta făcu o pauză ca să bea dintr-o sticlă cu apă minerală care îi era aşezată la picioare. După care porni din nou să cuvânteze, rostind vorbele clar, ca să fie cât mai bine înţeles.

N-are importanţă cum mă cheamă. Sunt un ilustru necunoscut, care a trăit până acum într-un oraş de provincie, împreună cu soţia şi fetiţa sa. Am dus o viaţă modestă – viaţa modestă a milioane de oameni care nu se regăsesc decât în statistici, nefiind capabili să facă lucruri deosebite, ceea c

e**nu înseamnă că nu trebuie respectaţi. Totul a mers ca în cele mai multe familii din această lume, până când oraşul nostru a fost cuprins de nebunie în urmă cu câţiva ani, când un ticălos a pus bazele unui aşa zis joc de întrajutorare – „Generosus”. Din clipa aceea, oamenii din urbea noastră sau de prin alte părţi n-au mai cunoscut liniştea. Toţi au început să viseze la o îmbogăţire cât mai rapidă, aşa cum le promisese patronul jocului...**

* *

La început, ziariştii rămăseseră ca paralizaţi. Se uitau în sus, la mogâldeaţa care se profila pe cer şi le vorbea rar, cu pedanterie, ca un profesor care ştie că are de-a face cu nişte şcolari mai puţin dotaţi. îndată însă se smulseră din amorţeală. Camerele de televiziune fură puse în funcţiune, reportofoanele pornite încercau să capteze sunetele din cer, iar reporterii de la radio sunară la mai marii lor ca să intre în direct în curând, îşi făcu apariţia şi carul de reportaj al unei televiziuni şi tehnicienii întinseră cabluri de care trecătorii strânşi ca la urs se împiedicau blestemând. Funcţionari ai hotelului care nu se pierduseră cu firea sunară imediat la poliţie, la salvare, la pompieri. Circulaţia îh zonă fu oprită.

- ...Da, dragilor, mulţi au luat plasă depunându-şi economiile la „Generosus”. După cum ştiţi, lucrurile păreau să meargă bine. în orice colţ de ţară ajungeai, dădeai peste câte unul care se căpătuise după ce depusese bani în conturile mizerabilului acela. Totul era de o ingeniozitate diabolică. Cu cât se vorbea mai mult despre „Generosus”, cu atât erau mai mulţi depunători şi câştigurile erau mai grase. Zadarnic urla presa—aici se cuvine să vă aduc un omagiu, aţi înţeles rapid escrocheria— că totul e o cacealma. Lumea îi bălăcărea pe ziariştişi făcea coadă din zori şi până noaptea, zile la rând, ca să se înscrie pe listele mârşavului

care îşi pregătea marea ţeapă şi îşi râdea în barbă văzând cu ce proşti are de-a face...

*

* *

Jos domnea o panică de nedescris, provocată în special de forţele de ordine sosite în grabă şi care nu ştiau cum să acţioneze.

- Cum ajungem pe terasă?

- N-auzi c-a pus dinamită?

—Cine-o fi individul?

- Şi dacă afli rezolvi ceva?

-Un plan! Daţi-mi un plan al clădirii!

- Dă-l în mă-sa de plan! N-avem cum ajunge sus!

—Pompierii! Pompierii să aducă o prelată!

Comandantul pompierilor – un tip corpolent şi transpirat în uniforma pe care o purta îşi dădu mai pe ceafă casca de pe cap şi se uită cu milă în direcţia de unde se auzise vocea.

- Ce, Doamne-iartă-mă, să foc cu prelata! Să alerg în jurul clădirii până când nebunul se hotărăşte să se arunce? Şi chiar dacă, printr-un noroc chior, aterizează pe prelată, intrăm cu toţii până la brâu în asfalt, şi ţicnitul şi cei care ţin nenorocita asta de pânză.

Pufnind cu dispreţ, mai marele pompierilor se uită la „nenorocita de pânză”.

Poliţiştii se sfătuiau şi ei de zor.

- E riscant să intrăm pe terasă pe uşile de acces.

— Dar dacă minte? Dacă n-a pus dinamită? De unde să aibă dinamită?

- Dacă vrei, îţi foc rost şi de o bombă.

- O fi înarmat?

- N-a zis nimic de vreo armă.

- Ne-ar trebui un elicopter.

—Înţeles!

în vremea asta, pe terasă, necunoscutul continua să vorbească prin portavoce cu un glas în care nu se simţea oboseala.

-Sfârşitul lui „Generosus” îl cunoaşteţi cu toţii. Până la urmă, aşa cum au avertizat ziariştii, matematicienii, cei cu bun simţ, şnapanul a intrat în incapacitate de plată. Doar nu putea să dea la nesfârşit pentru o unitate depusă – zece unităţi. Şi atunci a început nebunia. Atunci au realizat oamenii cât de creduli şi proşti au fost. Dar era prea târziu. îşi pierduseră banii şi nimeni n-avea cum să li-i dea înapoi. Eu însumi simt o victimă a lui.

Pentru prima oară, în glasul omului se simţi şovăire şi emoţie.

- Mă întorceam într-o seară din parcul unde îmi plimbasem copila. Când am ajuns în faţa blocului am văzut strânsă o mulţime. N-am înţeles de ce toţi se dădeau din calea mea. Cu inima bătând nebuneşte m-am apropiat de intrarea în bloc. Am văzut pe trotuar o făptură zăcând nemişcată. M-am apropiat şi mai mult, cuprins de nelinişte. Şi chiar dacă trupul din balta de sânge l-am recunoscut ca fiind al soţiei mele, tot nu înţelegeam ce s-a întâmplat. De ce s-a aruncat de la etaj? Dar dacă eu simţeam că-mi pierd minţile, în clipa în care şi-a zărit mama cu capul zdrobit, fetiţa mea chiar şi le-a pierdut. De-abia când am ajuns sus am înţeles totul din scrisoarea pe care ne-o lăsase şi în care îşi cerea iertare pentru răul pe care ni-l făcuse. Fără ştirea noastră, ameţită de faima lui „Generosus”, luase bani împrumut ca să-i joace, lăsând gaj apartamentul unde ne duceam zilele. Practic, ne lăsase pe drumun şi socotise că trebuie să plătească pentru nesăbuinţa sa.

Necunoscutul se opri din nou, ca să-şi tragă suflarea şi să urmărească zborul unui elicopter care îşi făcuse apariţia în zonă şi în cele din urmă ateriză în parcarea de lângă World Trade Center. Imediat aparatul fu înconjurat de cei care

conduceau operaţiunile. Lângă pilot mai era şi un tânăr cu o armă în mâini.

- Trebuie să folosim gaze lacrimogene! îşi dădu cu părerea unul.

-Parcă nu se poate arunca şi cu ochii în lacrimi! zise dispreţuitor un altul.

- Să coboare careva pe terasă!

- N-ai auzit ce-a zis? Dacă vede pe careva sare.

- Tot prelata e soluţia!

—Mai las-o dracului de prelată! M-ai omorât cu ea.

Pilotul le făcu semn să tacă.

-Avem un plan.

I -S-auzim!

-Băiatul de lângă mine e trăgător de elită.

- Păi aşa n-am făcut nimic! Ce mi-e dacă se-aruncă de sus sau îl omorâm noi?

Pilotul începu să se înfurie.

- Cine-a zis că vrea să-l omoare?

-Păi nu ziseşi că băiatul e trăgător de elită?

-Da.

-Şi?

- Arma lui are gloanţe tranchilizante. Dacă îl nimereşte -9 adoarme imediat pentru o oră.

-Grozav!

- Hai, cărei, că-mi iau zborul! Vedeţi să nu faceţi vreo prostie pe-aicea jos!

Grupul se îndepărtă şi elicopterul se înălţă din nou. Dar de-abia se ridică vreo câţiva metri şi cei rămaşi jos începură să-i facă semne disperate pilotului. Acesta îi privi cu milă şi-i spuse colegului său:

-Cinenaiba i-apus pe sonaţii ăştia să conducă operaţiuni de salvare?

De data asta însă, „sonaţii" aveau dreptate să facă gesturi disperate.

Neobservat de nimeni, un ins se agăţase d

euna din tălpicile elicopterului şi acum, cu fiecare secundă, se înălţa tot mai sus.

*

* *

Necunoscutul de pe terasă renunţase să mai vorbească. Zgomotul elicelor îi acoperea spusele. începu tacticos să-şi facă ultimele pregătiri. îşi strânse lucrurile în geantă, mai bău o înghiţitură de apă. Apoi, cu un salt sprinten se căţără pe brâul de beton. Privi în jos fără să ameţească. O clipă se amuză pe seama agitaţiei stârnite printre cei care fi priveau cu sufletul la gură. îşi făcu cruce şi şopti:

- Doamne iartă-mă!

Dar tocmai când era gata să se-arunce, auzi o voce lângă el:

- Şi eu vreau să-mi iau zilele.

Luat pe neaşteptate, bărbatul se clătină şi reuşi cu greu să-şi recapete echilibrul. întoarse capul. Pe terasă îşi făcuse apariţia un om în vârstă, îmbrăcat cuviincios, dar modest

- Tu de unde ai mai apărut? Te-au trimis şmecherii ăia de jos ca să mă convingi să renunţ?

-Da' de unde! N-auzi că şi eu vreau să m-arunc? M-am săturat de viaţa

asta. De multe ori am vrut să-mi iau zilele. N-am avut curaj. Te-am auzit cum ai vorbit Acu' nu-mi mai e frică. Hai s-o facem împreună!

Cel de pe brâul de beton îl privea neîncrezător. Celălalt se dădu mai aproape.

- Şi eu am rămas pe drumuri din pricina lui „Genero- sus”. Acum îmi fac veacul aici, pe terasă. Cine să te caute într-un loc ca ăsta şi să te izgonească? Dormeam într-un ungher când ai venit Te-am ascultat şi-ţi dau dreptate. Pentru unii ca noi, asta e singura soluţie. Dă-mi voie să vin lângă tine! Hai, întinde-mi mâna că nu mai sunt sprinten ca altădată!

Celălalt rămânea în continuare într-o stare de confuzie. Nu-i întinse mâna. Noul venit trebui să se caţere singur pe brâul de beton. Cei care priveau de jos scoaseră exclamaţii de uimire văzând acum doi inşi care se pregăteau să se arunce în gol.

- Hai să ne ţinem de mână! propuse din nou cel care pretindea că îşi făcea veacul pe terasa lui World Trade Cen- ter. Moartea ne va înfrăţi!

Ca în transă, celălalt îi întinse mâna, care îi fu apucată ca într-un cleşte. în clipa următoare, cele două trupuri se prăbuşiră pe dalele de piatră ale terasei. Cel care convocase conferinţa de presă nu reuşi să opună decât o slabă rezistenţă. Când mai mulţi inşi în combinezoane negre coborâră pe terasă din elicopter folosindu-se de nişte frânghii, era singur, mut de uimire şi neputinţă, şi legat fedeleş

.9

Bombă cu efect întârziat

Nu mai plouase de multă vreme. Bucureştenii uitaseră deliciile provocate de mersul prin băltoace, de pasajele inundate şi de stropitul hainelor de către maşinile conduse de şoferi grăbiţi, neatenti sau lipsiţi de bun simţ. De mai multe săptămâni se perpeleau sub un soare ucigaş care îi făcea să le sară ţandăra din te miri ce. Cei care sufereau cel mai mult erau copiii şi bătrânii. Se înregistraseră numeroase cazuri de insolaţie. Noaptea era cel mai cumplit. Blocurile cu aspect de cazărmi se transformau în cuptoare uriaşe, în care sute de mii de trupuri se zvârcoleau fără să-şi găsească somnul. Iar dimineaţa, cohorte de oameni istoviţi se târau din nou spre serviciu, spre pieţe, spre alte locuri, ca sub o pedeapsă, aruncând priviri goale unui cer cuprins de pârjol.

Femeii cu păr roşu care în ziua aceea se afla la volanul unui Opel azuriu nu părea să-i pese că planeta luase foc. Dăduse la maximum aerul condiţionat şi conducea cu degajare pe bulevardele deja înţesate de maşini. Asculta vag atentă ştirile de la radio – o nouă criză de guvern se anunţă în Italia, inundaţii catastrofale în vestul Europei, procesul de aderare de noi state în NATO e complicat şi de durată... Zâmbi imperceptibil când auzi că trei terorişti deturnaseră un avion.

După ce mai prinse câteva stopuri şi se prefăcu că nu observă privirile pofticioase pe care i le aruncau unii şoferi, ajunse în dreptul unei clădiri înalte, cu ferestre imense. Străbătu o alee proaspăt asfaltată şi frână în faţa unei bariere. Scoase din poşetă o cartelă magnetică şi o introduse într-o fantă a dispozitivului lângă care oprise. Bariera se ridică şi o lăsă să treacă. Paznicul nu catadicsi să-şi ridice ochii din revista pe care o citea.

Parcajul subteran era organizat pe trei nivele. Femeia cu părul învăpăiat parcă la primul. La intrare scria cu litere luminoase: *Staff.* Se dădu jos din maşină şi încuie. De-abia acum putea fi admirată în toată splendoarea ei. Era înaltă, îmbrăcată într-o rochie strâmtă, care o făcea şi mai provocatoare. Ţinea pe umărul drept, cu o curea, o servietă de piele, de dimensiuni impozante.

Merse câţiva paşi – tocurile ei ţăcăniră vesel pe fâşia de beton – şi ajunse în dreptul unui lift. Deschise uşa tot cu ajutorul cartelei magnetice. Urcă şi apăsă pe butonul ultimului etaj. Ascensorul se umi lin şi în câteva secunde ajunse la nivelul 22.

Femeia cu păr roşu ieşi din lift şi o porni pe coridor, ca şi cum ar fi fost familiarizată cu decorul în cele mai mici amănunte. întâlni câţiva bărbaţi în halate care o salutară fără să pară a o cunoaşte. Le răspunse politicos şi-şi continuă drumul. De data asta, pe linoleumul lucios, tocurile ei păreau să intoneze un alt cântecel, dar la fel de zglobiu.

în sfârşit, se opri în faţa unei uşi pe care scria INTRAREA STRICT INTERZISĂ. Nu păru să dea vreo importanţă avertismentului. Cu aceeaşi cartelă magnetică reuşi să deschidă uşa – o uşă masivă, din oţel, care se închise imediat în urma ei — şi se pomeni într-o încăpere în care, de-a lungul pereţilor se înşiruiau o mulţime de panouri cu beculeţe de diverse culori. Trei bărbaţi stăteau în faţa unor pupitre şi, din când în când, apăsau nişte butoane. O hartă mare a Bu- cureştiului era atârnată la loc vizibil.

Femeia cu părul roşu îi privi câteva clipe şi apoi trecu la acţiune. Scotoci în servieta de piele şi scoase o grenadă de mână, căreia îi eliberă cuiul de siguranţă. După aceea, tuşi discret, ca şi cum ar fi vrut să atragă atenţia asupra ei. Bărbaţii
aplecaţi deasupra pupitrelor se îndreptară de spate şi întoarseră capetele surprinşi.

- Cine eşti dumneata? Cum ai pătruns aici? o întrebă uluit cel mai în'vârstă – purta pe piept un ecuson pe care scria Dispecer şef.

Femeia se aştepta probabil să provoace o astfel de reacţie, îi răspunse fără să se tulbure. Avea un glas melodios – dispecerul şef era un împătimit de muzică de operă şi imediat recunoscu o voce de soprană.

- Numele meu n-are nicio importanţă. Vă rog să fiţi atenţi şi să-mi urmaţi instrucţiunile. în mâna mea se află o grenadă căreia i-am scos cuiul. O singură mişcare greşită şi sărim cu toţii în aer.

îl văzu pe dispecerul şef că vrea să pună mână pe unul dintre telefoane. Glasul ei căpătă dintr-odată inflexiuni metalice.

- Am spus „fără mişcări greşite”! Nu glumesc.

Bossul renunţă să mai atingă receptorul. Fără să-i slăbească din priviri, necunoscuta se duse la uşă şi lăsă să cadă un drug metalic. Nimeni din exterior nu mai avea cum să pătrundă înăuntru.

- Ce doreşti.? întrebă ursuz şeful.

Femeia nu părea grăbită, deşi, din când în când, se uita la ceasul scump de la încheietura mâinii stângi. Cotrobăi din nou în servieta încăpătoare din care apărură trei perechi de cătuşe. Le făcu semn celor două ajutoare să se apropie. De voie, de nevoie aceştia o ascultară. în câteva clipe se pomeniră înlănţuiţi unul de altul, spate în spate. După aceea, dispecerului şef îi fu legată mâna stângă de piciorul fix al mesei la care lucra.

-Faceţi în aşa fel încât furnizarea energiei electrice să se desfăşoare normal! ordonă femeia cu aceeaşi lipsă de grabă.

- Ce doreşti? întrebă pentru a doua oară şeful căruia, ca şi celorlaţi doi, nu-i venea să-şi creadă ochilor că poate să trăiască o astfel de întâmplare.

Femeia cu trup de manechin căută un scaun liber, se aşeză pe el, punând picior peste picior, se uită din nou la ceas şi zise liniştită:

- Am să vă spun la vremea potrivită.

într-un apartament luxos mobilat, o femeie stătea cufundată intr-un fotoliu. Jaluzelele erau coborâte, iar zumzetul aparatului de aer condiţionat se auzea estompat de rumoarea crire venea din stradă: scrâşnet de frâne, claxoane, lăzi descărcate în faţa unui magazin, ţipete de copii. Făptura din cameră stătea nemişcată şi părea că se odihneşte. De fapt, era legată cu o frânghie subţire de mătase, care i se înfipsese

dureros îh carne, iar pe gură avea aplicată o bandă lată de sco- ci. La interval de zece – cincisprezece minute se auzea soneria telefonului. După câteva secunde se declanşa robotul. O voce plăcută răspundea pe un ton şăgalnic: „Eu nu sunt Alina, sunt robotul ei. Dacă aveţi ceva important să-i spuneţi stăpânei mele, lăsaţi-i un mesaj. Am să i-l transmit personal.” Fuseseră lăsate mai multe mesaje al căror conţinut era identic. „Pe unde umbli, Alina? Dispecerul şef e foc făcut pe tine. Sună urgent la serviciu.” Dar Alina n-avea cum să sune. La început, plânsese în hohote, de frică şi de neputinţă. Acum, nu-i mai rămăsese decât să-şi pună o singură întrebare: „Ce naiba a vrut individa aia de la ea?” De cum deschisese uşa – chiar se şi mirase că îi sună cineva la uşă dis de dimineaţă – pătrunsese m casă, îi răsucise mâinile la spate şi o legase înainte să-şi revină din uimire. Avea o forţă pe care n-ai fi bănuit-o la cineva cu o înfăţişare aşa de zveltă. Era numai fibră, ca şi cum ar fi fost antrenată special pentru astfel de operaţiuni, şi o extraordinară stăpânire de sine. Mirosea a parfum bun, unghiile îi erau lungi şi frumos îngrijite, date cu ojă sidefie, pe rochia pe care o purta dăduse probabil bani mulţi, pantofii fuseseră cu siguranţă confecţionaţi în Italia, moi şi comozi, era rujată discret, ce mai încolo şi-ncoace, părea
odoamnă tânără şi frumoasă, cu un ten proaspăt, ca şi cum n-ar fi cunoscut niciodată salahoreala în cine ştie ce slujbă nenorocită. Doar părul lung, ca o coamă înfoiată, de o culoare care ar fi înnebunit un taur, făcea un contrast, deloc supărător, cu aspectul general. Crezuse mai întâi că are de-a face cu o hoaţă, dar se convinsese repede că nu e vorba de aşa ceva. îi luase doar cartela magnetică de acces la Dispeceratul central al energiei electrice unde lucra, şi cheile de la maşină, fără să se atingă nici de aparatura electronică sofisticată care o costase o avere, nici de bijuteriile risipite pe măsuţa de toaletă. O părăsise fără să scoată o vorbă, lăsând-o în acea semiobscuritate care odinioară i se părea deosebit de plăcută. Parcă nici nu-i călcase în casă şi totul fusese doar un vis.

* ★

Dispecerul şef întrebă pentru a treia oară, pe un ton mai agasat:

- Ce doreşti?

Femeia cu părul roşu nu putea să fie smulsă din tipicul pe care îl avea. Se uită la ceas, mai aşteptă câteva minute şi de-abia după aceea îi răspunse, cu aceeaşi politeţe în glas:

- Ia legătura cu mai marii dumitale! Spune-le că în această sală se află o bombă cu ceas. O bombă a cărei putere va face ţăndări întreaga clădire şi va lăsa oraşul fără lumină pentru multe luni de acum încolo. Nu doresc să ajungem la acest final nefericit De aceea vreau să vorbesc cu un negociator din partea autorităţilor care să aibă puteri depline ca să ia deciziile cele mai potrivite. Avem la dispoziţie fix trei ore. Dacă nu cădem la înţelegere, la orele paisprezece bomba explodează.

Dispecerul şef o privi înmărmurit. Vru să spună ceva, dar ceasul electronic de pe perete arăta deja unsprezece şi un minut.

Vâzându-l că şovăie, femeia deschise servieta din piele. – Crezi că glumesc? Bomba e aici.

în liniştea care domnea în încăpere ticăitul unui mecanism de ceas se auzi cu limpezime.

- Orice întârziere poate fi fatală!

Fără să stea pe gânduri, dispecerul şef puse mâna pe telefon.

*

Fusese peste măsură de obosit, aşa că dormise neîntrerupt nouă ore. în mod surprinzător, somnul nu-i mai fusese bântuit de coşmaruri. Se trezise proaspăt, vioi, cum nu mai fusese de mult. Făcuse gimnastică în sala de forţă de la subsol, zăbovise sub duş biciuindu-şi trupul cu apă rece şi apă fierbinte, iar acum stătea într-un fotoliu

şi-şi bea cu voluptate cafeaua. Nu aruncase nicio privire spre fotografia din care îi zâmbeau femeia şi copilul — la urma urmei, poate nici nu aveau vreo legătură cu el. îi fusese lene să iasă după ziare, aşa că asculta ştirile difuzate de un post de radio. în lume părea să nu se fi petrecut nimic deosebit. Iminentă criză de guvern în Italia, inundaţii catastrofale în vestul Europei, procesul de aderare la NATO se anunţă complicat şi de durată... Se posomori auzind că trei terorişti deturnaseră un avion.

Telefonul sună mai repede decât se aşteptaseră cei din sala centrală a dispeceratului. Şeful se uită întrebător spre femeia cu păr roşu. Aceasta îi făcu semn să răspundă.

-Alo?

După ce ascultă câteva clipe îi întinse receptorul necunoscutei. Fără grabă, aceasta îl apucă cu mâna stângă – în dreapta continua să ţină grenada. Apoi pusese aparatul pe speaker, astfel încât toţi din încăpere să poată auzi desluşit vocea interlocutorului ei:

- Da? zise femeia al cărei chip arămiu rămânea impasibil.

O voce veselă, baritonală, răsună în sala unde până atunci stăpânise o tensiune de nesuportat.

- Bună ziua, domniţă! Sărut mânuşiţele! înţeleg că aveţi o problemă. Cosmin vă stă la dispoziţie. în calitatea mea de negociator, cât aţi bate din palme rezolv totul. S-auzim! Dar v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi spune un nume, ca să ştiu cui mă adresez.

Femeia intră imediat în joc.

- Bună ziua, domnule Cosmin! îmi pare bine că autorităţile au reacţii atât de prompte şi iau în serios ceea ce se petrece aici.

- Vai, domniţă, aveţi de-a face cu oameni binevoitori şi competenţi. Din câte am înţeles, şi dumneavoastră sunteţi o expertă.

- V-aş ruga să nu puneţi la îndoială acest lucru.

- Doamne fereşte! Dar înţeleg că suntem presaţi de timp. Cu ce vă putem fi de folos? Şi nu uitaţi, mi-aţi rămas datoare cu un nume.

- Dacă lucrurile se desfăşoară normal, suntem în grafic. Şi dacă vreţi şi un nume – poftim! Graziela.

Negociatorul se entuziasmă.

-Graziela! Superb! N-am cunoscut pe nimeni cu numele ăsta. De-abia aştept să bem o cafea împreună.

Pentru prima oară, femeia cu părul roşu păru că-şi pierde răbdarea.

- Fără glumiţe, domnule Cosmin! Aici e un joc pe viaţă şi pe moarte.

- Vai, domniţă, dar nimeni nu glumeşte. Cui să-i ardă de bancuri pe zăduful ăsta?

De data asta, cea care-şi zicea Graziela nu mai luă în seamă voioşia din glasul celuilalt.

- în primul rând, vreau să intru în direct pe postul naţional de radio, ca să fac o declaraţie.

- în orice clipă doriţi, scumpă domniţă!

- Apoi, doresc ca Sever Olteanu să fie eliberat din închisoarea în care a fost aruncat Să fie adus cu un elicopter care să aterizeze pe terasa acestei clădiri. Pilotul să lase aparatul
gata de zbor şi să plece. Nu vrem vărsare de sânge. Alte instrucţiuni am să vă dau la momentul potrivit.

Când vorbi, din glasul negociatorului dispăruse orice urmă de veselie. Probabil că toţi cei care se aflau în jurul lui îi şoptiseră să pună o întrebare socotită de o importanţă vitală.

- Mă scuzaţi, dar de unde ştim că totul nu e un bluf? Mă refer la chestia cu bomba...

Graziela râse cu poftă.

- Nu e un bluf. Asupra lui Sever se va afla o cheiţă, pe care i-am strecurat-o eu în închisoare. Numai cu ea se poate opri mecanismul bombei. Dacă nu apare la timpul convenit şi în locul stabilit, nimic nu poate opri explozia.

La celălalt capăt al firului se aşternu tăcerea. Când vorbi din nou, negociatorul părea mai puţin sigur ca la începutul discuţiei.

- Dar cine e acest Sever Olteanu pentru dumneavoastră de vă riscaţi viaţa pentru el?

- E iubitul meu. Asta vă e de ajuns?

Era o încăpere mare, unde se adunaseră în grabă ştabi din poliţie, din armată, energeticieni, specialişti îh dezamorsarea bombelor. Câţiva politicieni îşi făcuseră şi ei apariţia, dar nimeni nu-i băga în seamă. Alcătuiseră cu toţii, în grabă, o celulă de criză. Dar erau prea mulţi ca să se ia o hotărâre. Nimeni nu îndrăznea să-şi asume responsabilitatea de a conduce întreaga operaţiune.

Negociatorul – un bărbat jovial, cam la cincizeci de ani, desemnat în pripă să poarte tratativele cu terorista de la Dispeceratul central – era şi el depăşit de situaţie, confruntat pentru prima oară cu o astfel de întâmplare. Trăgea mai mult de timp, deşi era conştient că e o luptă cu minutele şi secundele. Un general ţâfnos, năduşit în uniforma prea strâmtă pentru trupul său masiv, tuna şi fulgera împotriva Directorului general de la dispecerat

.**—Cum dracu' a pătruns individa aia acolo?**

—De unde naiba să ştiu? Accesul se face numai pe bază de cartelă magnetică.

-Domnilor, interveni şeful trupelor speciale, nu are niciun rost să ne certăm pe chestia asta. O s-o lămurim la timpul potrivit întrebarea e alta: chiar fi dăm voie individei să iasă pe postul naţional de radio?

O tăcere grea ca o lespede se lăsă fii sală. Tot cel care pusese întrebarea răspunse:

- Vedeţi o altă soluţie? Eu unul nu văd.

Toţi încuviinţară din cap

.10

Evadarea

Tocmai se pregătea să închidă radioul, când în aparat se auzi o voce precipitată.

„în clădirea Dispeceratului central de furnizare a energiei electrice în Capitală se află în clipa de faţă o femeie care pretinde că se numeşte Graziela. Are asupra ei o bombă cu un mecanism de ceas şi ţine să facă o declaraţie în direct pe postul nostru. Dăm legătura telefonică. Alo? Sunteţi în direct!”

Bărbatul aflat în fotoliu răsuci un buton ca să audă mai bine. După câteva pârâituri, în încăpere răsună un glas care părea mai potrivit pentru emisiunile dedicate copiilor, decât să comunice lucruri grave.

- Bună ziua tuturor celor care mă ascultaţi! Vă vorbesc din locul unde orice accident poate să întrerupă alimentarea cu energie electrică a Bucureştiului. Am asupra mea o bombă de mare putere. Cu siguranţă, realizaţi ce se poate întâmpla dacă o lună, două sau chiar mai multe, un oraş de o asemenea mărime rămâne fără curent electric. în case nu mai e lumină, metroul, tramvaiele, troleibuzele nu mai circulă, întreprinderile nu mai lucrează, aparatura din spitale nu mai funcţionează. Totul va fi cuprins de haos. Dar eu nu doresc acest lucru. De aceea vă rog să faceţi presiuni asupra autorităţilor să coopereze cu mine. în fond, nu cer mare lucru. Cer ca Sever Olteanu să fie eliberat din închisoare.

Dacă indivizi care au furat sute de milioane de dolari zburdă nestingheriţi în libertate, şi nimeni nu le face nimic, de ce ar plăti cu ani grei de temniţă cineva care a furat cu

mult mai puţin decât cei pe care presa îi numeşte „miliardari de carton”? De ce să fie unii mai presus de lege? încă o dată vă spun – nu vreau să arunc Bucureştiul în haos. De aceea vă îndemn să cereţi autorităţilor să înţeleagă gravitatea situaţiei şi să dea curs tuturor cererilor mele. în caz contrar, ziua de azi va fi o zi neagră pentru bucureşteni şi nu numai pentru ei. „

Se mai auzi un zgomot, ca şi cum cineva ar fi pus un receptor în furcă, după care crainica speriată interveni din nou:

- Aţi fost în legătură directă cu Dispeceratul central de furnizare a energiei electrice din Bucureşti de unde am transmis...

Bărbatul nu mai ascultă vorbele incoerente şi se smulse din fotoliu. Se repezi în încăperea unde erau instalate mai multe calculatoare. Apăsă tastatura unuia dintre ele şi ecranul unui monitor se lumină. Căută în mai multe fişiere şi de-abia după ce descoperi ceea ce-l interesa se aşeză pe scaun. Pe monitor apăruse fotografia unui bărbat cam de treizeci de ani, tuns scurt, cu trăsături energice. în dreptul fotografiei era un nume: Sever Olteanu, şi mai multe informaţii care alcătuiau un adevărat dosar. Ele conturau profilul unuia dintre capii lumii interlope, cu multe lovituri la activ. Cea mai spectaculoasă era furtul salariilor unei mari întreprinderi din oraş. împrejurările în care maşina cu bani fusese jefuită nu erau încă pe deplin elucidate. Hoţul recunoscuse fapta, dar la întrebările anchetatorilor legate de modul cum acţionase rămăsese mut. Fusese condamnat la mulţi ani de temniţă şi se găsea acum într-o închisoare din apropierea Bucureştiului.

Bărbatul parcă intrase în transă. Mişcările lui erau precise şi rapide. îşi aduse o oglindă cu suport pe care o puse pe birou şi o trusă în care se găseau mai multe cutii cu pudră, creioane dermatografe, gene şi sprâncene false, alifii. începu
să se machieze cu dexteritate, aruncând din când în când priviri spre ecranul unde se afla fotografia lui Sever Olteanu. în numai câteva minute înfăţişarea lui era aidoma înfăţişării aceluia pentru care o domniţă cu numele Graziela înfrunta cele mai grozave riscuri.

Ultimele retuşuri le făcu în faţa oglinzii mari din baie. Mulţumit de felul în care arăta, se mai duse o dată la calculator şi reciti cu şi mai mare atenţie informaţiile despre cel a cărui eliberare din închisoare părea să fie iminentă. Zâmbi descoperind un amănunt peste care trecuse cu vederea la prima lectură.

* *

Sever Olteanu se plimba neliniştit prin celulă. Din pricina emoţiei, îl durea stomacul, ca şi cum o mică vietate îşi făcuse acolo culcuş şi nu-şi găsea astâmpăr. Nu i se dăduse voie să-şi păstreze ceasul, aşa că doar putea aproxima ce oră este. în principiu, uşa celulei ar fi trebuit să se fi deschis demult ca să i se anunţe punerea în libertate. Dar pe coridor domnea o linişte suspectă. Nu se auzea pasul vreunui gardian. Să fi eşuat planul? Să se fi poticnit în vreun amănunt singura fiinţă în care avea încredere şi care îi jurase că îl va scoate din temniţă? Orice era posibil. La urma urmei, era o încercare mult prea grea pentru o femeie, chiar dacă detaliile fuseseră puse la punct după o chibzuinţă îndelungată. Se în- curajă singur – din clipă în clipă vor veni după el, înfricoşaţi de ce s-ar putea întâmpla în caz contrar. Se uită pe fereastra zăbrelită prin care se strecura o rază de soare. Trebuia să fie cel mult ora douăsprezece. Ciuli urechea – pe coridor se auzeau paşi. Vietatea din stomac păru să fie cuprinsă de o agitaţie şi mai mare. Dar totul se dovedi o alarmă falsă. Paşii se îndepărtară şi din nou coborî acea linişte apăsătoare. Sever Olteanu se aşeză pe pat. Scoase din buzunar o cheiţă şi o fixă

îndelung, cu o privire în care se putea citi şi teamă, şi speranţă.
*
în încăperea unde lucra „celula de criză” continua să domnească aceeaşi stare de confuzie. Se vorbea cu glas tare, chiar răstit, fiecare susţinând o altă soluţie de rezolvare a cazului.

- Nu putem accepta eliberarea lui Sever Olteanu. A fost o prostie că i s-a permis individei să iasă pe post.

- Oameni buni, nu înţelegeţi gravitatea situaţiei?

- O să vedeţi ce panică s-a stârnit în oraş!

- Dar ce panică s-ar stârni dacă oraşul rămâne pe întuneric!

- Trebuie intervenit în forţă!

- Cum dracu să intervii?

Negociatorul se uită la cei care îl înconjurau. Erau prea mulţi, prea speriaţi, iar unii încurcau mai mult cu părerile lor. Trebuia urgent să ia o măsură. Furia lui se revărsă asupra politicienilor care îşi dădeau importanţă, dar nu erau de niciun ajutor. Cu un glas pe care Graziela nu i-l cunoştea, urlă la un subaltern:

- Fă-le vânt ăstora că mă calcă pe nervi!

La numai câteva minute de la intervenţia pe post a Gra- zielei, în Piaţa Victoriei începură să se adune oameni. La început, fuseseră doar câţiva, dar în scurt timp numărul lor ajunsese la câteva mii. Nu ştiau prea bine de ce se află acolo. Nu erau organizaţi, n-aveau un conducător, dar pe feţe li se citea neliniştea. Vorbeau unii cu alţii şi încercau să priceapă ce se întâmplă.

- E o manevră a guvernului ca să ne facă să mai uităm starea jalnică în care am ajuns!

- Ei, aş! Aici e o chestie mai serioasă. Cu aşa ceva nu te joci.

- Proştii naibii! Cum a intrat femeia aia acolo cu o bombă?

- Ce te mai miri? La atâta indolenţă câtă e în ţara asta...

- Şi noi ce facem acum?

- Cum ce facem? N-ai auzit ce-a cerut femeia la radio? Facem presiuni ca să-l elibereze pe Sever Olteanu. în caz contrar, îl vedem pe dracu'!

Trupele de jandarmi încercau să ţină piept mulţimii care năvălise în piaţă. Oamenii încă erau dezorientaţi şi nu se agitau prea mult. Nu vedeai placarde, nu se scandau lozinci, aşa cum se întâmpla de obicei când nemulţumiţii din vreun sector de activitate îşi cereau drepturile. Circulaţia maşinilor prin zonă fusese întreruptă.

Peste câteva minute, un purtător de cuvânt al guvernului îşi făcu apariţia pe treptele Palatului Victoria. într-o mână ţinea o hârtie de pe care începu să citească la un microfon instalat în grabă.

- Stimaţi cetăţeni! Sunt împuternicit să vă asigur că situaţia este sub control şi că se vor lua măsurile corespunzătoare ca să nu se petreacă nimic grav. Vă rugăm să vă duceţi la casele dumneavoastră. Asupra nimănui nu planează nicio primejdie.

Purtătorul de cuvânt vârî hârtia în buzunar şi dispăru mai înainte ca vreunul din „stimaţii cetăţeni” să apuce să pună vreo întrebare.

- Asta e tot? întrebă cineva dezamăgit.

- Aşa se pare.

- Haideţi, oameni buni, acasă! Pierdem vremea de pomană.

Dar nimeni nu se umi din loc.

La dispecerat nu se mai întâmplase nimic deosebit. Gra- ziela stătea tot picior peste picior, fără să pară nerăbdătoare, şeful şi ajutoarele lui înlănţuite îi aruncau în

continuare priviri ursuze, de parcă ar fi vrut s-o mănânce de vie. Din când în când se uitau la ceasul ale cărui ace se mişcau parcă mai rapid ca niciodată. Numai o minune ar fi putut s-o mai împiedice pe femeie ca să-şi ducă planul la îndeplinire.

Telefonul nu mai sunase de multă vreme, aşa că soneria lui îi făcu pe toţi să tresară. Graziela întinse mâna şi ridică receptorul cu un gest leneş.

-Alo?

în încăpere răsună vocea jovială a negociatorului.

- Ce mai faci, domniţă? N-ai renunţat la plan? „Domniţa" nu se molipsi de buna-dispoziţie a celuilalt.

- Categoric nu.

- în acest caz, pot să te anunţ că un elicopter şi-a luat zborul ca să-ţi aducă iubitul. Peste o jumătate de oră îl va depune pe terasa dispeceratului unde e un eliport. Rămâne ca după aceea să te ţii de cuvânt.

Nu mai încerca să tragă de timp şi nu-i mai ardea să facă glume. Acum era serios şi eficient.

Graziela nu-i răspunse nimic şi puse receptorul jos.

*

Sever Olteanu oftă uşurat: cineva trăgea zăvorul de la celula lui. Ascunse repede chei ţa într-un buzunar, mai înainte ca doi gardieni s-apuce să intre. îi puseră cătuşele la mâini după ce i le răsuciră la spate. Apoi îi făcură semn să iasă.

Bărbatul în haine vărgate încă mai păstra o urmă de îndoială. Dacă plecarea lui din celulă n-avea nicio legătură cu evadarea? Dacă era de fapt doar vorba de o mutare dintr-un loc în altul? De-abia după ce ieşi în curte şi văzu un elicopter ale cărui elice se roteau oftă uşurat: totul mersese conform planului.

Luă loc lângă pilot – un bărbat robust care îl privi cu indiferenţă. Apăsă câteva butoane şi apoi apucă manşa. Elicele începură să se rotească din ce în ce mai repede, până când aparatul îşi luă zborul.

în curând se aflară deasupra Bucureştiului. Zări prin geamuri acoperişuri vopsite în roşu, în verde, terase de blocuri. Se apropiau de centru – iată parcul Herăstrău, Casa Presei, Arcul de Triumf, Piaţa Victoriei unde probabil avea loc un miting, Piaţa Palatului, Universitatea, Intercontinentalul... Vuietul motorului îl simţea estompat de căştile pe care le purta pe urechi. Parcă ar fi auzit un refren plin de speranţă: e bine, e bine, e bine...

Brusc, Graziela fu cuprinsă de nerăbdare. Sări de pe scaunul pe care stătea şi se repezi la telefon, după ce mai întâi îi ceruse dispecerului şef să-i facă legătura cu negociatorul.

- Da, domniţă! Mereu la dispoziţia dumitale.

în sinea ei, Graziela trebui să recunoască priceperea omului de la capătul celălalt al firului. Nu era niciodată precipitat, nu părea că e gata să-şi piardă cumpătul, sau să fie cuprins de panică, mereu pus pe glume, şovăitor în anumite limite, ca pentru a crea senzaţia că doreşte să coopereze după regulile puse de adversar, fără să dea impresia că ascunde un as pe mânecă pe care să-l folosească atunci când îi cade bine. Era negociatorul ideal pentru a ajunge la o înţelegere.

- Sever Olteanu e în elicopter?

Urmă o scurtă tăcere, ca şi cum pauza era necesară unei verificări de rutină.

- Am luat legătura cu elicopterul care îl transportă. în curând o să puteţi să vă strângeţi în braţe

.Graziela n-avea să ştie niciodată că negociatorul, astupând microfonul receptorului la care vorbea, mai adăugase în şoaptă, cu obidă: vedea-v-aş pe năsălie!

- Vreau să vorbesc cu Sever!

De data asta răspunsul veni prompt:

- Imediat

în receptorul pe care Graziela îl ţinea la ureche se auziră mai întâi câteva pocnete şi pârâituri. Apoi vocea bărbatului pentru care se stârnise întreaga furtună răsună limpede:

- Te ascult, Graziela!

Femeia nu păru să manifeste vreo emoţie deosebită având posibilitatea să converseze cu omul iubit. întrebă cu o răceală profesională:

-Cum e?

Sever răspunse într-un mod care îi lăsă cu gura căscată pe toţi cei care îl auziră — pilot, dispeceri, negociatori.

- Amore more ore re.[1]

De data asta, fu rândul negociatorului să admire măsura de siguranţă pe care şi-o luaseră cei doi, convenind să-şi transmită într-un limbaj cifrat dacă lucrurile se desfăşoară potrivit intereselor lor.

- OK. Ne vedem peste câteva minute.

* *

înainte de a ateriza, elicopterul se roti de câteva ori, căutând locul cel mai potrivit, astfel încât să nu se lovească de antene sau de cablurile aflate acolo. Pilotul lăsă aparatul gata de zbor, aşa cum i se ceruse. Cu o cheie primită de la comandantul închisorii îl eliberă pe Sever de strân- soarea cătuşelor. Coborî din cabină şi imediat evadatul îi luă locul. Pilotul dispăru – îşi îndeplinise misiunea.

Graziela se uită la ceas pentru ultima oară. Luă geanta în care se afla bomba şi o aşeză pe un birou. Acţionă un mecanism şi-i zise dispecerului şef.

- Din această clipă bomba a devenit sensibilă la orice deplasare. O simplă zgâlţâire şi sare în aer. De aceea, vă sfătuiesc să n-o urniţi oricât v-ar tenta s-o luaţi şi s-o detonaţi în altă parte. Ca s-o dezamorsaţi, veniţi cu mine pe terasă ca să vă dau cheiţa aflată la Sever.

Dispecerul se agită, în timp ce Graziela îi scotea cătuşele cu care fusese ataşat de scaun.

— Dar ce se întâmplă dacă, Doamne fereşte, e vreun cutremur?

- Rugaţi-vă să nu fie aşa ceva, îi răspunse rece femeia. Acum, haideţi pe terasă. Faceţi în aşa fel încât să nu întâlnim pe nimeni până acolo. Repede! Mai avem doar câteva minute.

Dispecerul vorbi câteva clipe la telefon. După ce puse receptorul în furcă se adresă posomorât Grazielei:

- Calea e liberă.

Femeia îşi luă poşeta şi ridică drugul de metal care bloca intrarea. în mâna dreaptă continua să ţină grenada. îl invită cu un gest pe dispecer s-o ia înainte. Ieşiră pe coridor.

*

Pilotul nu-şi credea ochilor. Tocmai închisese în urma lui uşa de la terasă şi vroia să ajungă la un lift ca să coboare la parter şi să iasă din clădire. Dar în faţa lui apăruse dintr-o dată Sever Olteanu. Se frecă la ochi. Era Sever Olteanu în carne şi oase. Numai că era îmbrăcat în haine de oraş.

- N-avem timp de pierdut! îi zise necunoscutul care părea să fie fratele geamăn al

1 prescurtare din limba latină: *Amore, more, ore, re probantur amici- tiac* = prin iubire, obiceiuri, vorbă şi faptă se dovedeşte prietenia

celui pe care îl lăsase în elicopter. Du-te înapoi şi spune-i individului că ai uitat ceva. Joacă
teatru. Descurcă-te! Imobilizează-1! Doar faci parte din trupele anti-tero. După aia îi iau eu locul.

Uluit de întorsătura neaşteptată a lucrurilor, dar bucuros că nu mai rămânea un simplu figurant, pilotul se înapoie pe terasă.

*

După ce străbătură un labirint de coridoare, Graziela şi dispecerul şef ajunseră pe terasă. Căldura era insuportabilă. Amândoi fură orbiti de lumina puternică. Elicopterul se afla la locul stabilit şi în cabină se zărea o siluetă.

- Dumneata rămâi aici! ordonă Graziela.

Ea o porni spre aparatul care îşi rotea eticele, ca un ventilator uriaş.

Din cabină coborî un bărbat în haine de deţinut Graziela îl recunoscu imediat: era Sever al ei. Dar nu se grăbi să i se arunce în braţe. Se opri la câţiva metri de el şi aşteptă. Dispecerul se uita îngrozit la ceas. îi venea să strige: „Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, mai sunt cinci minute şi sărim în aer! „ Dar Grazielei părea să nu-i pese de nimic. Stătea pironită şi continua să privească spre Sever Olteanu, cercetându-l din cap până-n piciore.

în sfârşit, acesta ridică braţul drept şi îşi duse arătătorul la tâmplă, ca şi cum ar fi avut în mână un pistol imaginar. De-abia atunci femeia se urni din locul unde încremenise, iar Sever urcă din nou în elicopter.

Dispecerul nu mai înţelegea nimic. Ce o fi însemnat gestul ăla? Nu putea fi decât un semn convenit între cei doi ca să se asigure că lucrurile decurg normal. Răsuflă uşurat când o văzu pe femeie că urcă şi ea în cabină şi îi aruncă pe dalele mari de pe terasă o cheiţă. O înşfăcă şi se repezi să dezamorseze bomba.

Orice femeie văzându-şi după multe vreme omul iubit i s-ar fi repezit în braţe. Dar Graziela era stăpână pe
reacţiile ei. Important era să plece odată de pe clădirea asta într-un loc pregătit ca refugiu, înainte de a părăsi ţara. Pusese cuiul de siguranţă al grenadei la loc şi îi dăduse drumul în poşetă. De-abia după aceea se nelinişti văzând că ocupantul celuilalt scaun nu ridică aparatul.

- Ce mai aşteptăm? Am reuşit. Hai să plecăm!

Ceva nu era în regulă. Sever se uita la ea fără să facă nicio mişcare. Se enervă:

- Porneşte odată blestemăţia asta!

N-apucă să mai spună nimic altceva. Bărbatul se repezi asupra ei şi o cuprinse ca într-un cleşte. Ea crezu mai întâi că e o reacţie de recunoştinţă fiindcă îl salvase. Dar când simţi strânsoarea unor brăţări de metal la încheieturi îşi dădu seama că tot planul se spulberase. Reuşi cu greutate să articuleze:

- Cine eşti dumneata? Cum de-ai ştiut de semnalul pe care îl convenisem cu Sever
?11

Automobilul capcană

Qi totuşi, nebunia avea să înceapă abia după încă o întâmplare ieşită din comun.

De câtăva vreme, în piaţa Sf. Voievozi, unde întoarce troleibuzul 97, era parcat un jeep luxos – un Mercedes impunător-pe lângă care nu puteai trece fără să-i arunci măcar o privire admirativă. Puşti sau oameni în toată firea se zgâi- au la el, iar unii mai curioşi se uitau prin geamuri la mulţimea de cadrane, de parcă ar fi fost bordul unei cabine de avion, încercând să le ghicească întrebuinţarea. Curios era un avertisment – pe nişte autocolante lipite pe dinănuntru se putea citi – NU INTRAŢI! PERICOL DE MOARTE! Şi mai ciudat era faptul că pe proprietarul maşinii nu-l zărise nimeni.

Praful oraşului se depunea în straturi. Mercedesul fusese de un negru strălucitor. Acum era acoperit de o pulbere albicioasă. Şi totuşi, băieţii din cartier nu îndrăzniseră să scrie, după obiceiul lor, pe tabla maşinii: SPALĂ-MĂ! Era un semn de respect pentru un obiect insolit chiar şi într-o capitală pe străzile căreia se vedeau o sumedenie de limuzine de mare clasă.

Banda de hoţi de maşini a lui Traşcă îl luase la ochi şi se hotărâse să-l fure. Timp de mai multe zile şi nopţi câţiva „ginitori" o supravegheaseră cu maximă atenţie. Lucrurile păreau simple, din moment ce maşina nu o urnea nimeni. Proprietarul era poate plecat în străinătate şi probabil că nu avusese unde s-o lase. Trebuia doar să găsească momentul
portivit ca să acţioneze în deplină siguranţă. Cumpărătorul achitase deja un aconto şi aştepta cu nerăbdare maşina într-o altă ţară.

Traşcă dăduse multe lovituri la viaţa lui. Era de o ingeniozitate ieşită din comun. Deşi n-avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, devenise şeful celei mai importante bande de hoţi şi traficanţi de maşini, înlăturându-l pe cel care o condusese până atunci, socotit demodat într-un context în care trebuia să iei hotărâri rapid şi să manifeşti curaj şi iniţiativă. Cei tineri i se alăturaseră cu entuziasm, cuceriţi de suflul nou pe care îl aducea şi de îndrăzneala cu care înfrunta pericolul. O ceată de aproape o sută de inşi îl asculta fără crâcnire. Unii culegeau informaţii, alţii stăteau la pândă şi supravegheau; „specialiştii" furau maşinile, „negustorii" le comercializau în afara graniţelor. Cele pentru care nu găseau cumpărători erau dezasamblate şi vândute piesă cu piesă. Lucru important – în banda lui Traşcă nu se intra decât după o verificare la sânge, astfel încât niciun ciripitor nu reuşise să se infiltreze în preajma lui. Metodele folosite erau diverse şi adaptate fiecărui gen de operaţiune, în funcţie de locul unde se desfăşura. în afara oraşului, se simula cu două sau trei vehicule un accident. Când se apropia o maşină demnă de interes, se cerea ajutorul. Fără să bănuiască nimic suspect, şoferul oprea, se dădea jos ca să afle ce s-a întâmplat. Imediat naivul era înconjurat de hoţi, i se luau cheile şi maşina iar omul rămânea cu buza umflată să facă autostopul. în oraş era folosit un alt gen de lovituri. La câte un stop care dura mai mult, cineva se apropia de maşina vizată şi îi arăta şoferului că a făcut pană. Acesta se dădea jos blestemând şi deobicei lăsa cheile în contact. în acest timp, un alt hoţ se urca la volan şi pe-aici ţi-e drumul. în cazuri mai delicate, se folosea ca pretext al îndepărtării şoferului o tamponare uşoară. în timp ce omul era preocupat să descopere ce daune a păţit maşina, vedea cum aceasta îi pleacă de sub ochi în trombă.

Lui Traşcă i se scurgeau ochii după jeepul negru. îi dăduse în repetate rânduri târcoale, îl studiase în amănunţime, dar ceva îl reţinea să-l fure. Nu cumva era doar o momeală pusă de poliţie? Prea era lăsată de izbelişte, în văzul lumii. Şi totuşi, supravegherea la care fusese supusă nu semnalase nimic suspect.

Prada era prea ispititoare şi ar fi adus gologani frumoşi. De aceea Traşcă se hotărî să conducă operaţiunea de la faţa locului, lucru care i se întâmpla din ce în ce mai rar – doar pentru asta angajase atâţia pălmaşi care câştigau binişor şi se descurcau de minune. Astfel încât, într-o noapte, împreună cu alţi trei, se afla în mica piaţă, opriţi într-un loc întunecos. La ferestrele blocurilor din jur era întuneric Portarul de la liceul de muzică din apropiere dormea dus în ghereta lui. în maşinile parcate în jurul havuzului fără apă din mijlocul pieţei nu era rumeni. Traşcă mai aşteptă totuşi să treacă maşina poliţiei care patrula din oră în oră prin zonă. De-abia după aceea trecu la atac.

Din informaţiile preliminare ştia că alarma jeepului porneşte la cea mai mică atingere. O declanşa până şi o pasăre care se aşeza pe ea. De aceea, trebuia să acţioneze cât se poate de rapid. Dacă alarma ar fi sunat câteva secunde niciunul dintre

locatarii care dormeau acum cel mai dulce somn nu s-ar fi sesizat Cu toţii erau obişnuiţi ca ea să se audă, din când în când, declanşată de vreun câine dornic să doarmă pe capotă.

Traşcă mai aruncă o privire în jurul lui ca să se asigure că totul e în regulă. Ceilalţi trei îl urmăreau fascinaţi. Era pentru prima oară când îşi vedeau şeful îh acţiune. De aceea căutau să-şi întipărească în memorie fiecare gest pe care îl făcea. Erau martorii privilegiaţi ai unei întâmplări excepţionale. Aveau ce povesti altora după ce totul se va termina cu bine.

O cucuvea pomi să cânte în parcul unde se afla Biblioteca Academiei. Toţi tresăriră – nu era a bună. Traşcă îşi reveni primul şi râse încetişor de spaima celorlalţi. Dar chiar dacă n-avea cum să recunoască, o fărâmă de nelinişte i se cuibărise
şi lui în suflet. O alungă privind în jurul său – decorul n-avea nimic lugubru.

Se apropie de jeep cu mult calm, ca şi cum ar fi fost proprietatea lui. Se vârî sub el, fără să-i pese că-şi murdăreşte costumul – ca să pară nişte oameni cumsecade, întorşi de la un chef de durată, toţi se îmbrăcaseră în haine de sindrofie, „pentru impresia artistică”. Aprinse o lanternă şi căută pe lângă ţeava de eşapament. Cel care instalase alarma dovedise o neglijenţă crasă – lăsase la iveală firele, socotind probabil că nimănui nu-i va trece prin cap să le caute acolo, la îndemâna oricui. Unul dintre cei trimişi să culeagă informaţii despre maşină dăduse întâmplător peste ele şi-i raportase imediat lui Traşcă. Acum, acesta le tăie dintr-o singură mişcare cu un patent. Apoi, ieşi liniştit de sub maşină. Nu se auzise niciun sunet.

Urma acum partea cea mai uşoară. Lui Traşcă îi plăcea să lucreze curat. Maşinile furate de el nu prezentau nicio zgârietură, ceea ce le creştea preţul. înarmat doar cu o şurubelniţă, meşteri câteva secunde la una dintre portierele din spate. Aşa cum se aştepta, îh curând reuşi s-o forţeze şi să o deschidă apoi pe cea din dreptul şoferului. Se urcă mulţumit în scaunul confortabil şi legă câteva sârme de sub volan. în curând, motorul silenţios al jeepului se auzi torcând ca un motan bine hrănit. De-abia atunci le făcu semn celorlalţi trei să urce – între timp, aceştia, peste plăcuţele de înmatriculare puseseră altele noi, conforme cu un certificat de înmatriculare fals.

Cotiră la dreapta, pe Lemnea şi merseră vreo sută de metri. O luară pe Calea Victoriei şi în dreptul Cercului Militar făcură din nou dreapta. Traşcă păstra viteza legală, pentru ca nu cumva să-i ia la ochi vreun echipaj de poliţie. Dar până când ajunseră la autostrada Bucureşti – Piteşti nu întâlniră decât taxiuri.
De-abia la kilometrul 36 Traşcă depăşi suta de kilometri la oră. Maşina mergea
excepţional. Răspundea docilă la comenzi, avea direcţia bună, era sensibilă, iar
amortizoarel
efăceau ca denivelările să nu se simtă. însoţitorii lui Traşcă ar fi dorit să comenteze isprava, dar acesta le interzisese să-şi manifeste zgomotos bucuria. Dăduse drumul la radio în surdină, după ce găsise un post care transmitea o muzică liniştitoare. Luminile de la bord creau o ambianţă în care cu greu ţi-ai fi putut imagina că se poate strecura vreun semn de primejdie.

Treceau prin dreptul unei pădurici când se auzi un zgomot. Uşile se blocaseră. Traşcă se răsti la însoţitorii lui:

- Care te joci la portiere?

- Nimeni, şefu', se dezvinovăţiră cei trei.

Traşcă încercă să deblocheze uşile. Zadarnic însă apasă pe butoane. Uşile rămâneau blocate. Ceva nu era în regulă. Cel aflat la volan încetini viteza continuând să scruteze şi drumul, aflat de mai multă vreme în reparaţie, şi mulţimea de butoane de la bord şi de pe uşi. Să fi făcut el o manevră greşită? Imposibil! Condusese la viaţa lui sute de maşini. Se putea lăuda că ştie cu ochii închişi unde se află orice comandă. Atunci ce se

întâmplase? Cu tot aerul condiţionat, pe fruntea lui Traşcă apărură broboane de sudoare. încercă să coboare geamul din stânga lui ca să simtă aerul răcoros al nopţii. Geamul rămase însă nemişcat. Atunci încercă să le coboare pe celelalte. Nici acestea nu-i ascultară comanda. Traşcă transpiră brusc din cap până în picioare. Fără să vrea, privirea i se fixă pe unul dintre autocolantele pe care scria: NU INTRAŢI! PERICOL DE MOARTE!

încetini şi trase pe dreapta într-o parcare pustie. Ceilalţi trei îl văzură neliniştit şi se alarmară şi ei.

- Ce-i, şefu? Am rămas fără benzină?

- Gura!, le răspunse acesta pe un ton ameninţător, şi se apucă să deschidă manual uşile. Dar clapetele pe care le trăgea în sus nu se urneau cu niciun chip.

Deodată radioul încetă să mai transmită muzica aceea care te îndemna la visare. Un glas ciudat, înăbuşit, ca al cuiva care
vorbeşte într-o batistă, răsună în maşina care la început li se păruse încăpătoare, iar acum parcă îi sufoca.

- „Aţi fost avertizaţi să nu intraţi în maşina asta. Pentru că n-aţi ţinut seama de avertismentul meu, veţi plăti cu viaţa. Peste treizeci de secunde veţi sări în aer."

Cei patru se uitară buimaci unul la altul. Până şi Traşcă îşi pierduse acea siguranţă care îl propulsase în fruntea bandei. Cuprinşi de panică, începură să tragă de mânerele portierelor.

Ca şi cum de undeva, nevăzut de nimeni, le zărea zbaterea neputincioasă, necimoscutul se auzi din nou:

- Vă agitaţi de pomană. Soarta vă e pecetluită. Adio!

înarmaţi cu patenti, şurubelniţe, cleşti, cei patru începură să izbească în geamuri, în parbriz. în mod normal, acestea ar fi trebuit să se facă ţăndări. Dar niciunul nu se sparse, închisoarea pe roţi rămânea ermetică.

- Poate e doar o glumă, se încurajă singur Traşcă.

Acestea îi fură ultimele cuvinte. O explozie zgudui maşina care în curând fu cuprinsă de flăcări. Zgomotul şi lumina orbitoare trezi un stol de păsări din apropiere, care îşi luară zborul înfricoşate. Când, peste un sfert de oră, o maşină care mergea spre Piteşti opri în dreptul Mercedesu- lui, îl descoperi transformat într-un morman de fiare fierbinţi care ţineau încătuşate patru cadavre făcute scrum. Iar într-o cutie metalică, scăpată ca prin minune de urgia focului, un reportofon cu o casetă pe care era înregistrat mesajul unui necunoscut.

...Aşa cum era de aşteptat, între cele câteva evenimente care puseseră pe jar Bucureştiul – eliberarea ostaticilor din- tr-o şcoală, punerea pe fugă a unor motociclişti agresori, împiedicarea evadării spectaculoase a unui tâlhar vestit, salvarea unui bărbat care dorea să se arunce de pe World Trade Center se stabili o legătură. în toate aceste evenimente acţionase cu mult profesionalism un necunoscut. E drept, în cazul jeepului furat acesta nu se arătase, dar opinia publică
era ferm convinsă că tot lui trebuia să-i fie atribuită punerea pe butuci a unei afaceri înfloritoare – aceea a furtului de maşini şi a comercializării lor în străinătate. Fiindcă nu numai dispariţia capului bandei era importantă – la urma urmei, oricine îi putea lua locul. Dar bucureştenii, inspirându-se din cazul Mercedesului furat, îşi puseseră în maşini, indiferent cât de luxoase erau, autocolante pe care scria: NU INTRAŢI! PERICOL DE MOARTE! Evident, totul era o cacealma. Nimeni nu-şi permitea să-şi prevadă maşina cu un dispozitiv atât de sofisticat, capabil să îl arunce în aer pe eventualul hoţ. Dar multă vreme de la acea întâmplare n-avea să se mai petreacă niciun furt al

vreunei maşini.

Toţi se dădeau de ceasul morţii să afle cine e necunoscutul care tulbura viaţa celor certaţi cu legea. La radio, la televizor, în ziare se propuneau scenariile cele mai fanteziste. De pildă, în VEGHEA apăruse un articol intitulat UN JUSTIŢIAR LOVEŞTE DIN UMBRĂ. Autorul se lansa în ipotezele cele mai fantastice. în primul rând, pornind de la capacitatea necunoscutului de a se înfăţişa mereu sub alte chipuri, îi găsise un nume inspirat Cameleonul. Ziaristul îi conturase şi o biografie destul de plauzibilă. Bazându-se pe priceperea lui de a se descurca în cele mai grele împrejurări, îl socotea un profesionist dezgustat de letargia în care se complăceau poliţia şi justiţia şi luase pe cont propriu pedepsirea criminalilor şi borfaşilor. Ipoteza era seducătoare pentru publicul larg, dornic să vadă în sfârşit cum toţi cei care îi puneau în pericol nu mai pot da lovituri nestingheriţi de nimeni. Dar era ea reală? Şi era într-adevăr vorba de o singură persoană? Dacă da, de unde avea asemenea mijloace ca să poată acţiona? Nu cumva era de fapt un paravan de care se folosea poliţia ca să facă puţină ordine în haosul generalizat primejdios? Nu cumva ne- j cunoscutul era doar un profesionist din poliţie, neştiut decât de puţini şefi ai lui, având sarcini speciale, ca să bage spaima în lumea interlopă?

Culmea e că la toate aceste întrebări n-ar fi putut să răspundă nici măcar Cameleonul. El însuşi era frământat de întrebări chinuitoare. în primul rând, cu toate că avea mai multe identităţi, nu ştia, de fapt, cine este, care-i este numele real, cu ce se ocupase până când pornise de unul singur într-o cruciadă împotriva tâlharilor, ucigaşilor care zburdau în libertate. Apoi, ce-l determina să sară în ajutorul năpăstuiţilor? Setea de dreptate? I se încredinţase o misiune şi uitase cine i-o dăduse? Suferise o groaznică amnezie? Rănile vindecate de pe trupul său acreditau o astfel de variantă. Dar cum de nu-şi aducea aminte de nimic? Poate că şefii lui îl căutau disperaţi ca să-l oprească să se mai aventureze cu nesăbuinţă în acţiuni periculoase şi nu-i dădeau de urmă. Ce trebuia să facă în continuare? Să se predea şi să recunoască totul? Sau, dimpotrivă, trebuia să stea cât mai departe de autorităţi şi să-şi continue jocul periculos?

Rătăcea prin casa cu înfăţişare umilă în exterior, dar cu încăperi somptuoase, în care se afla aparatură sofisticată, şi nu-şi găsea liniştea. Nu descoperea nicăieri niciun sprijin. Trecutul lui era încarcerat într-o tainiţă a memoriei unde nu avea acces. Doar fotografia femeii şi copilei surprinse într-un moment de fericire îi aducea vag aminte de o legătură posibilă cu cel care fusese odinioară. Se uita la ea implorator, ca şi cum ar fi aşteptat o salvare, dar nu reuşea să descopere nimic care să-i activeze amintirile. Nu-i rămânea decât să aştepte clipa de graţie în care va afla totul despre el însuşi. Dacă ea va veni vreodată.

Cursa infernală

În aparenţă, maşina n-avea nimic deosebit. Un Cielo albastru, ca atâtea altele de pe străzile şi şoselele României. Doar un control făcut la meserie i-ar fi descoperit încărcătura preţioasă, în comparaţie cu care valoarea maşinii era un fleac. Sub scaune se afla o podea falsă. Se crea astfel un spaţiu nu prea larg, care adăpostea zeci de pacheţele cu heroină.

Marfa fusese introdusă prin portul Constanţa unde, de pe un vapor, fusese descărcat un Mercedes comandă specială. Vameşii îl cercetaseră superficial şi nu descoperiseră nimic suspect. Fuseseră mai curând interesaţi să-i admire caroseria strălucitoare, linia elegantă, bordul cu multe cadrane. Proprietarul îl ridicase din vamă, urmărit cu invidie de numeroşi gură-cască, îl adusese la Bucureşti, el însuşi încântat de achiziţia făcută şi îl vârâse într-un garaj. Trebuia să plece în străinătate chemat de nişte

afaceri urgente. N-avea să ştie niciodată că bijuteria pe care dăduse bani grei adăpostise droguri camuflate cu grijă în bara de protecţie, în anvelope, în tapiţeria portierelor. în prima noapte în care lipsise de-acasă, doi indivizi forţaseră uşa garajului şi mutaseră marfa într-un Cielo banal, ca să nu bată la ochi când transportul avea să treacă graniţa de vest, unde sute de tineri aşteptau hămesiţi să se înfrupte din hrana de care deveniseră dependenţi şi care îi făcea să cunoască un paradis artificial.

Până acum, totul decursese normal. Cei doi ocupanţi ai maşinii sporovăiau fără grijă, uimiţi de uşurinţa operaţiunii
puse la cale de minţi iscusite şi bucuroşi că foarte curând aveau să primească o răsplată regească. Era două noaptea, circulaţia era ca şi inexistentă şi nu se profila niciun pericol. Porniseră de undeva, de lângă podul Băneasa şi se îndreptau, în limitele vitezei legale, spre ieşirea pe autostrada Bucureşti- Piteşti.

Aproape de Arcul de Triumf, cel care era la volan şi se uita cu mare atenţie să nu se intersecteze cu vreun echipaj al poliţiei îi spuse celuilalt:

- Nae! în spatele nostru e o maşină. Dacă încetinesc, încetineşte şi ea. Dacă accelerez, imediat vine după mine. Ia vezi ce-i cu ăla. E vreo poteră?

Nae întoarse capul şi se uită în urmă. Farurile maşinii care venea după ei îl orbeau. Reuşi totuşi să zărească un hârb de Audi roşu. Neliniştea îi dispăru dintr-odată.

- Bagi boala-n mine, Cris! E doar o ruginitură. Şoferul o fi ieşit de la vreo crâşmă şi e aşa de pilit încât nici nu mai ştie să ajungă în centru. Se ţine şi el după noi ca să nu se rătăcească.

Cris nu se mulţumi cu explicaţia celuilalt Pentru mai multă siguranţă, ocoli Arcul de Triumf şi se întoarse spre Casa Presei. Imediat văzu în oglinda retrovizoare cum cealaltă maşină execută aceeaşi manevră.

- Nu-i a bună, zise Cris.

Nae însă rămânea în continuare optimist.

- Ei, aş! îţi spun eu: e unul care nu ştie nici cum îl cheamă. E trotilat rău, săracul! Dă-i înainte fără grijă! N-au cum să fie sticleţii. Ăia n-au nici Dacii ca să patruleze.

Ca să fie mai sigur că nu-i paşte nicio primejdie, în dreptul Muzeului Satului Cris trase pe dreapta şi rămase doar cu luminile de poziţie aprinse. La vreo cincizeci de metri în spate urmăritorul lor opri şi el şi stinse faza mică. Aşa cum stătea, nemişcat, părea un animal care îşi pândea prada şi calcula când e momentul potrivit să se repeadă şi s-o înşface.

Nae îşi pierdu stăpânirea de sine.

- Eu mă duc la el şi-l iau la pumni. Ce? Se joacă de-a v-aţi ascunselea cu noi?

Celălalt luă o mână de pe volan şi-l bătu cu palma pe genunchi.

- Stai blând! N-avem nevoie de vreo încăierare.

Aşteptară vreo zece minute, dar maşina Audi nu se urnea. Cei doi tăceau frământaţi de gânduri. Un cor de greieri se auzea din iarba crescută sub arborii de la şosea. Din când în când răzbătea până la ei orăcăitul broaştelor din lacul Herăstrău. Câteva frunze uscate de arşiţa năucitoare a verii căzură pe capotă cu un răpăit care îi făcu să tresară.

- Dă-i drumul, Cris! Pierdem vremea de pomană.

Cel de la volan reacţionă imediat. întoarse cheia în contact şi băgă rapid în viteza întâia. Apăsă pe acceleraţie şi în curând atinse suta la oră.

*

Nea Gorobei mai avea un an până la pensie. Dar şi la anii lui îi plăcea să tragă zdravăn la măsea. De aceea şi făcea numai de noapte de serviciu. Nu-l controla nimeni şi putea să sugă liniştit din şipul cu ţuică producţie proprie şi să doarmă în ghereta lui de portar la Casa Presei oricând avea chef.

în noaptea asta mai întâi mâncase pe săturate salam şi brânză cu pâine şi roşii. Apoi, trăsese câteva înghiţituri din clondirul al cărui conţinut se împuţinase primejdios şi ieşise să arunce la câini resturile de mâncare. Potăile i se repeziseră în cale dând din coadă cu prietenie.

- Ho, că nu dau turcii! E haleală pentru toţi.

Dar javrele n-apucară să se atingă de oasele aduse special de-acasă de nea Gorobei. Se porniră să latre cu furie. Pe aleea dinspre locul unde se înălţase odinioară statuia lui Lenin veneau în trombă două maşini, de parcă ar fi vrut să se zdrobească de clădirea masivă. Ajungând la capătul aleii, cea din faţă viră brusc la dreapta, apoi o luă la stânga şi din nou la stânga, prin faţa Ministerului Culturii şi a Bursei Române
de Mărfuri şi, după încă o manevră, dispăru pe după colţul din dreapta al construcţiei, luând-o spre locul unde altădată fuseseră grajdurile regale. Maşina din spate o urmărea fără s-o lase să ia un avans prea mare.

Nea Gorobei asista la cea mai ciudată întâmplare din viaţa lui, pe care avea s-o povestească de zeci de ori până la sfârşitul vieţii.

- Dragilor, mulţi ţicniţi am întâlnit eu, dar nici unii atât de săriţi de pe fix ca trăsniţii din noaptea aia. Ziceai că sunt la raliu. Luau virajele pe două roţi de credeai că acu-acu or să se răstoarne. Frânele scrâşneau, cutiile de viteză făceau ca toţi dracii. Măiculiţă! Veneau şi se duceau, veneau şi se duceau. Doar ploile de toamnă au şters urmele de cauciucuri pe care le-au lăsat. Naiba să-i pieptene, puseseră rămăşag care e mai iute sau aveau ceva de împărţit. I-o fi luat unul gagica altuia, sau o fi fost vreo harţă pe gologani. Dar lucrul dracului era altul. O maşină era un Cielo – nea Gorobei pronunţa exact aşa cum se scria, spre amuzamentul auditoriului – iar cealaltă era o speriteoare, o vechitură culeasă parcă de la fier vechi, din vreun cimitir de maşini – na că au ajuns şi maşinile să aibă cimitirele lor, s-au înmulţit ca ciupercile, bietul pieton nu mai are loc de ele, şi pe trotuar dau buzna. Ei, bine, dragilor şi iubiţilor, pleava aia se ţinea scai de cealaltă, n-o slăbea deloc, deşi nu dădeai doi bani pe ea.

- Cum aşa, nea Gorobei? se mira câte unul, ca să-l mai aţâţe să mai povestească.

- Egzact aşa cum spui. Parcă era mârţoaga din poveste. Răpciugă mânca jar. Vreo jumătate de oră s-au hârjonit pe aleile din jurul Casei Presei.

-Şi?

- Ce şi?

- Ce-au mai făcut?

- Ce să facă? Până la urmă s-au dus pe pustii, lua-i-ar boala pe smintiţii ăia! Mi-au speriat câinii.

De fiecare dată însă când povestea, portarul omitea însă un singur lucru: după ce zăpăcitii aceia dispăruseră şi se lăsase din nou liniştea, ca să-şi potolească bătăile inimii dusese la gură clondirul şi nu-l pusese jos până nu-l golise de ultimul strop.

După goana lor nebună, maşinile erau din nou parcate la şosea. De data asta, pe partea Ştrandului Tineretului. Cei doi din Cielo era lac de transpiraţie, în ciuda aerului condiţionat. La vreo cincizeci de metri în spate „răpciugoasa” aştepta nemişcată.

- Cine mama dracului o fi? întrebă Nae ştergându-şi faţa cu o batistă uriaşă.

Cris era uimit de altceva. Când fusese mai tânăr participase la câteva raliuri şi, chiar dacă nu ieşise pe primul loc, nu rămăsese chiar de căruţă. Cel care îi urmărea trebuia să fie un as al volanului ca să se poată ţine scai după ei. Nu era lucru curat. Ce vroia de la ei necunoscutul? Dacă ar fi fost poliţist, demult le-ar fi cerut să tragă pe dreapta. Era singur – atunci când îl lăsase să se apropie mai mult, la un viraj, zărise o singură siluetă în maşină. Să-i fie cumva frică să acţioneze de unul singur? Atunci de ce nu cheamă ajutoare? Să nu aibă posibilitatea de a comunica?

- Dacă ne-au pus o „codiţă”?

Smuls din gândurile sale, Cris tresări.

- Ce-ai zis?

- Poate n-au încredere în noi. Poate le e frică să nu le suflăm marfa şi au pus pe careva să ne urmărească.

Celălat pufni cu dispreţ.

- Vorbeşti prostii! Şi închide tâmpenia aia de radio! Acu ţi-ai găsit să asculţi jazz. Tu ştii ce ne aşteaptă dacă ne tirăm cu marfa? Pâmaia e raiul pe Pământ faţă de ce ni s-ar întâmpla. La mititica nu-ţi zdrobeşte nimeni degetele cu uşa, nu-ţi taie urechile şi nici nu te leagă la două fire băgate în priză.

Nae se zgribuli închipuindu-se într-o astfel de împrejurare.

- Lasă-mă naibii să gândesc! Trebuie să scăpăm de individ.

Rămaseră tăcuţi câteva minute. Din când în când priveau în urmă ca şi cum ar fi aşteptat o minune care să facă Audi-ul să dispară. Tot Nae vorbi primul.

- Ce motor poate să aibă drăcovenia aia? Cum de nu i s-a făcut fărâme cutia de viteze?

Gândul ăsta nu-i dădea pace nici lui Cris. Dar răspunsul era doar unul singur: maşina care-i urmărea era trucată. O caroserie de doi lei ascundea un motor de mare putere. Poate era doar o părere, dar începea să aibă bănuiala că şoferul necunoscut nu storsese de la maşina lui tot ce putea da. Uneori lăsase o distanţă mai mare, pe care apoi o recuperase în doi timpi şi trei mişcări.

Aşteptarea asta îl înnebunea.

- Mai facem o încercare! zise el după ce socoti că motorul nu mai era încins.

O luă din loc uşurel. Văzu în oglinda retrovizoare cum celălalt procedează la fel. Trecură agale pe lângă Arcul de Triumf şi intrară pe Kiseleff. De-abia în dreptul restaurantului Doina apăsă până la fund pedala de acceleraţie. Acul kilometrajului ajunse la peste sută. Trecură ca săgeata prin Piaţa Victoriei şi se avântară pe Calea Victoriei. Nae era alb la faţă. Nu mai zburase niciodată cu o sută cincizeci la oră prin centrul Bucureştiului. Se ţinea zdravăn de centura de siguranţă şi se ruga în sinea lui să nu întâlnească vreun echipaj de poliţie. Reclamele de pe faţadele clădirilor îi defilau prin faţa ochilor. Chiar dacă ar fi avut chef, n-ar fi izbutit să le citească la viteza asta. Când ajungeau la vreo intersecţie, strângea puternic din pleoape. Dacă vreun nefericit le-ar fi tăiat calea, pe targa pe care l-ar fi adunat nu ar mai fi fost prea multe de pus. Iar Cris parcă înnebunise. îşi pusese la bătaie toate cunoştinţele pe care le avea la condus. Cel puţin când viră la stânga, la capătul Căii Victoria, lui Nae i se păru că le sunase stingerea. Dar Cris re- dresă maşina în chip miraculos şi trecură ca fulgerul pe lâng ăclădirea Tribunalului, pe lângă Dunkin Donats, pe lângă Banca Internaţională a Religiilor. Nae mai mult le intuia existenţa; n-apuca să le vadă. „Dă Doamne să nu facem o pană! Dacă se rupe o planetară ajungem pe năsălie. Să fie al dracului cel care m-a băgat în beleaua asta! Să-i moară plozii de foame! Dacă scap mă duc în fiecare duminică la biserică!” Alterna gândurile pline de pioşenie cu cele mai cumplite înjurături. Văzu clădirea Parlamentului, un colos de beton înconjurat de un zid înalt, care parcă îi ademenea să se izbească de el. Dalele de piatră, dintre care unele erau sfărâmate, făceau maşina să tremure din toate încheiturile. Fântânile arteziene aruncau jerbe de apă. Zidul era tot mai aproape. Urlă ca scos din minţi:

- Virează dracului odată!

în alte condiţii, dacă i-ar fi vorbit aşa, Cris l-ar fi umplut de sânge. Ca şi cum nici nu l-ar fi auzit, întoarse cu măiestrie în loc şi se năpusti înapoi spre fosta Piaţă a Unirii. Auziră doar cum roţile maşinii celuilalt muşcă sălbatic din piatră. Numai o clipă lumina farurilor lui nu se reflectă în oglinzile retrovizoare. Apoi goana continuă la fel de nebuneşte. Trecură pe lângă doi poliţişti care fumau lângă o motocicleta. Până să

apuce să-ncalece, erau departe. Nici măcar numerele n-apucară să le zărească, aşa că se lăsară păgubaşi şi aprinseră alte ţigări.

Mc Donald's, Biserica Sf. Gheorghe, Interul... Nimeni n-avea timp să înregistreze locurile pe unde continua cursa diabolică. Uneori, Nae se mai uita la televizor la cursele se maşini. îi admira pe Schumacher, pe Hakkinen... Acum, când gândurile lui mai căpătau coerenţă, îşi repeta cu spaima în suflet: „Nişte dilii, asta sunt, nişte dilii! „

Erau din nou pe cheiul gârlei. Se apropiau de Podul Izvor. Un chefliu sprijinea un stâlp. Suflul maşinilor care trecură pe lângă el îl făcu să-şi piardă complet echilibrul şi-l trânti la pământ.

în faţa Operei virară la stânga, aproape în loc, şi încă o dată la stânga, urmând din nou cursul Dâmboviţei. Audi-ul îi urmă. Se apropia tot mai mult. Cei din Cielo nu mai reuşeau să
păstreze avansul, deşi Cris apăsa pe acceleraţie cu disperare. Se aflau din nou în dreptul Tribunalului. Acolo simţiră prima izbitură în spate. După care Audi-ul îi mai lovi o dată, şi încă o dată. Zgomotul de metal pe metal se auzea înfiorător în liniştea nopţii. Cris o luă pe pod la stânga, ca să ajungă pe partea cealaltă a Dâmboviţei. Pentru o clipă, maşina Audi păru să piardă din viteză. Dar în curând îi ajunse din nou, pe banda cealaltă. în sfârşit, Nae îl zări pe cel aflat la volan. Brusc i se făcu şi mai frică. Necunoscutul purta pe cap o cagulă. Privea drept înainte, ca şi cum nici n-ar fi ştiut de existenţa lor. Apoi începu să se apropie de ei, din lateral. Când intrară în contact, ieşiră scântei din tablele maşinilor. Hârbul roşu se depărtă puţin şi izbi din nou. „Vrea să ne-arunce în gârlă”, mai apucă să-şi spună Nae, înmărmurit de uimire. O nouă lovitură năpraznică îl făcu pe Cris să piardă controlul volanului. Zadarnic apăsă pe frână. înainte de a ajunge la Podul Izvor, se pomeniră pe trotuarul îngust, izbiră cu forţă în barele parapetului şi le rupseră ca şi cum ar fi fost din lemn. Maşina zbură câţiva metri prin aer şi ateriză în apa murdară. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, cealaltă maşină se îndepărtă în noapte, fără să-şi încetinească viteza

.13

încăierarea

rără a exagera cu nimic, se poate spune să întreg oraşul fusese pus pe jar. La orice colţ de stradă nu se vorbea decât despre isprăvile Cameleonului. în ziare şi reviste, la posturile de radio şi televiziune, acesta era subiectul cel mai fierbinte. Pentru gazetari era o mană cerească. Reporterii de investigaţie ofereau detalii năucitoare despre personajul enigmatic, îi creionau biografia, iar cei mai fără scrupule, ca să intre în graţiile patronilor şi să crească tirajele publicaţiilor, sau audienţa unor emisiuni de dezvăluiri, se jurau că îl cunoşteau personal şi vorbiseră cu el, dar socoteau că nu e încă momentul să-i prezinte identitatea reală. Evident, toţi minţeau. Habar n-aveau de nimic. însă, sub presiunea şefilor, veneau în fiecare zi cu alte amănunte inventate fără ni ci o jenă.

Se profila un scandal imens. Capii lumii interlope intraseră în alertă. Nu mai înţelegeau nimic. Cine era acest Cameleon? Un concurent abil şi dornic să-i înlăture pe toţi ceilalţi, fără ţină seama de împărţirea zonelor de influenţă? Cu ce drept tulbura apele, liniştea statornicită, şi se băga în afacerile lor? Nu cumva lucra sub acoperire, fiind de fapt un om al poliţiei? Nu cumva aceasta se hotărâse în sfârşit să iasă din letargie şi să pună capăt fărădelegilor pe care le tolerase până atunci, profitând din plin fiindcă uneori închisese ochii cu nepăsare? Să fi fost nemulţumit vreun ştab de tainul pe care-l primea şi să fi trecut la represalii, aruncând în luptă un profesionist cum nu se mai văzuse până atunci? Dar de ce n-a
vorbit pe şleau? Era mai simplu să ceară cât credea că i se cuvine şi imediat i s-ar fi onorat pretenţiile. Doar sunt oameni de înţeles, ce mama naibii. Şi totuşi, „omul cu o mie de feţe” nu părea să fie un reprezentant al autorităţilor. La rândul lor, acestea

păreau că se zbat într-o ceaţă totală, neştiind cu cine au de-a face şi în numele cui acţionează. Situaţia era complet scăpată de sub control şi din partea unora, şi din partea celorlalţi. La întâlnirile lor de taină, despre care dacă ar fi aflat cetăţenii obişnuiţi ar fi rămas cu gura căscată, mai marii lumii interlope şi mai marii autorităţilor se jurau pe ce au mai sfânt că nu au niciun amestec în tevatura creată de personajul misterios.

Popularitatea Cameleonului creştea de la o zi la alta printre oamenii simpli care vedeau că nu găsesc nicăieri dreptate şi au ajuns ai nimănui, pradă uşoară pentru borfaşi şi ucigaşi, pentru bogătani cu averi realizate prin furt şi minciună. Nu era familie în care el să nu fie evocat cu admiraţie şi să nu i se istorisească faptele, în aşteptarea altora, şi mai de răsunet Oricare copil visa să fie aidoma lui, ingenios şi îndrăzneţ. Fetele se întrebau dacă are sau nu o familie şi îşi doreau în secret să-l întâlnească şi să petreacă măcar o noapte cu el. Pe multe ziduri de case scria cu litere stângace: CAMELEONUL E SALVAREA NOASTRA. Exasperată de minciuna în care trăia, populaţia îşi alesese un simbol pentru aspiraţiile ei la dreptate, cinste, adevăr.

Numai cel care stârnise o asemenea vervă nu părea să se sinchisească de rumoarea din jurul său. Petrecea ore în şir în „Bârlogul” lui ascultând muzică sau citind, preocupat el însuşi să-şi afle identitatea reală pe care o uitase sau îi fusese ştearsă din memorie, din cine ştie ce pricină. Doar uneori, la adăpostul unei deghizări realizate cu măiestrie, îşi părăsea ascunzătoarea secretă şi lovea necruţător, revenind apoi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi fără să simtă nimic deosebit

.. .într-o noapte se visă în bazarul Khan El Khalili din Cairo, îi apăru în faţa ochilor cu o claritate orbitoare, în cele mai mici
amănunte, de parcă l-ar fi străbătut zile de-a rândul, ca un explorator însetat să cunoscă fiecare colţişor al unui pământ pe care călca pentru prima oară. Dar nu, comparaţia nu era bună. El nu era un străin în acel loc mirific. Pe el nu-l trăgeau de haine vânzătorii ca să le cumpere mărfurile trântite claie peste grămadă pe străzile înguste sau în dughene strâmte. El era acolo un oaspete de vază, pe care toţi îl cunoşteau şi-l salutau cu adânc respect. Trecea prin labirintul acela somptuos şi sărăcăcios totodată şi arunca în treacăt câte o privire în vitrinele pline cu obiecte scumpe, din aur sau din argint într-un colţ se vindeau „bufuri” – acele perne pe care le pun pe jos orientalii în încăperile lor. Dincolo puteai să cumperi statuete din piatră, din metal ieftin sau scump, ale unor zeităţi la care nu se mai închina nimeni. Iar în altă parte te ispiteau cu strălucirea lor farfurii, tăvi, vase de diverse dimensiuni executate cu meşteşug de maeştri necunoscuţi. De pe papirusuri te îndemnau să-i priveşti regi de odinioară. Dar el ştia prea bine forfota bazarului şi nu-l uluiau nici strigătele negustorilor, nici puzderia de lucruri heteroclite. Se strecura prin mulţime cu un scop precis, neluând în seamă mirosurile iuţi, de piele prelucrată, sau atingerea întâmplătoare de vreun turist cu aparatul de fotografiat la ochi, încercând cu disperare să surprindă farmecul unui univers imposibil de descifrat.

în cele din urmă se oprise în faţa unei maghernițe strivită parcă de celelalte case din jur. Şovăise o clipă înainte de a apăsa pe clanţă. Un clinchetit vesel îi anunţase sosirea şi în cale îi ieşise un bătrân îmbrăcat într-un halat maro, uzat de atâta purtare. Faţa îi era numai zâmbet. îi strânsese mâna cu putere şi rostise câteva cuvinte ce păreau să fie o urare de bun venit De parcă l-ar fi aşteptat, imediat îi întinse o ceaşcă plină cu o licoare verzuie şi parfumată. Sorbise cu grijă din ceaiul fierbinte care îi plăcea atât de mult şi se aşezase pe un taburet Bătrânul luase loc în faţa lui, privindu-l cu nesaţ. Rafturile înşirate de-a lungul pereţilor din încăperea strâmtă erau
încărcate numai cu lucruri misterioase, descoperite prin morminte vechi de mii de ani. Nu se mai obosise să le mai cerceteze. Ştia cu ochii închişi locul fiecăruia. Proprietarul

lor vindea puţin şi parcă îi părea rău să le înstrăineze. Şi totuşi, în micul magazin de antichităţi nu se aflau numai ei doi. Cineva nevăzut lua cu grijă câte un obiect, îl studia cu luare-aminte şi-l punea la loc. Era o făptură pe care nu reuşea s-o zărească, îi simţea parfumul discret, uneori îi auzea paşii, mişcările line. De fapt, acum îşi dădea seama, îl însoţise tot timpul în peregrinarea lui prin bazar. Dar nu izbutise s-o vadă. Iar bătrânul dispărea din când în când de lângă el, ca şi cum ar fi trebuit să-i dea lămuriri celeilalte fiinţe, reapărând la fel de fericit

... Visul durase mult – sau numai i se păruse? Se trezise lac de transpiraţie şi rămăsese nemişcat în pat, chinuindu-se să priceapă cum de are amintiri atât de exacte despre o ambianţă pe care nu ştia s-o fi vizitat vreodată. Cine era bătrânul care părea să fi aflat secretul unei perpetue bucurii? Cine mai era în încăperea aceea ticsită cu emblemele altei civilizaţii? Cu siguranţă era o femeie – parfumul ei îi mai stăruia încă în nări, tulburându-l, ameţindu-l, un parfum pe care nu-l putea uita şi care îi evoca întâmplări pe care nu şi le mai putea aminti. Cine era femeia aceea cu mişcări line?

*

* *

La ora cinci dimineaţa un bărbat încă tânăr – n-avea mai mult de patruzeci de ani – trebui să-şi oprească Dacia încărcată cu pepeni la intrarea dinstre Calea Griviţei în Piaţa Matache. Doi ţigani bine clădiţi îi stăteau în cale. Unul fuma, iar celălalt mânca seminţe. Şoferul claxonă nerăbdător ca să i se facă loc. Dar cei doi păreau să nu se sinchisească.

- Daţi-vă la o parte să-mi descarc marfa! zise bărbatul al cărui chip arăta nedormit.

în sfârşit, cel care fuma se apropie de maşina cu un mers sigur, ca de stăpân.

- Ce-ai acolo, moşule? întrebă el fără să pară din cale-afară de curios.

în alte condiţii, „moşului” i-ar fi sărit ţandăra şi s-ar fi luat la harţă cu „ciorile” care nu-şi vedeau de drum. îşi zise însă în sine că nu e cazul să işte un conflict. Scoase capul pe geamul lăsat din dreptul lui şi răspunse liniştit:

- Ce se vede.

Celălalt ridică din sprâncenele stufoase, dar înainte de a vorbi, mai trase un fum din Kentul lung.

-A! Suntem zmecheri! Cotârlă! Ia fă-te-ncoace. Avem aici unzmecher...

Cotârlă veni şi el continuând să mănânce seminţe. Le spărgea zgomotos între dinţii care păreau şi mai strălucitori pe faţa lui întunecată şi apoi scuipa ce precizie cojile în ţintele pe care şi le alegea.

-Nenea te-a întrebat ce ai în mizeria asta de maşină. De ce nu-i răspunzi frumos?

Se uită în jur, căutând o nouă ţintă şi scuipă cojile cu dibăcie într-un tomberon de lângă trotuar.

Moşul era prea obosit ca să mai întindă coarda cu cei doi.

- Am venit cu pepeni. Hai! Daţi-vă la o parte!

- Auzişi, Cotârlă? A venit moşu cu pepeni şi cere pârtie. E tare moşul ăsta.

-Tare zici? Eu cred c-a făcut pe el de frică.

Cei doi izbucniră într-un râs lipsit de veselie. Apoi „nenea” trase un ultim fum de ţigară, zvârli chiştocul pe parbrizul Daciei şi i se adresă din nou moşului.

- Şi cu cât vrei să-i dai?

Cel întrebat începuse să-şi piardă răbdarea.

- Ce te interesează?

Nenea se minună.

- Auzi, Cotârlă, ce vrea să ştie moşul? Ce mă-nteresează!

- O fi o prospătură, n-o fi ştiind cum merg lucrurile pe-aici. Ia spune drept lui mandea: ai mai venit în piaţa asta?

— E prima oară.

- Vezi să nu fie şi ultima. Zi, cu cât îi dai?

Moşul se şterse cu dosul palmei pe frunte.

- Păi, m-am gândit să-i dau cu trei mii kilu.

- Trei mii kilu? se minunară cei doi într-un glas.

- îs frumoşi, merită trei mii.

Nenea îşi mai aprinse o ţigară.

- Păi dacă-s frumoşi, merită mai mult. îi dai cu şase mii.

De data asta moşul fu cuprins de uimire.

- Şase mii? Cu şase mii nu-i ia nimeni.

- Şase mii am spus, şase mii rămâne. Să nu te pună dracu să-i dai cu mai puţin că te mănâncă gaia. Câştigul îl facem juma-juma. S-a-nţeles, ţărane?

- Dar cine mă rog sunteţi voi ca să-mi porunciţi?

- Dacă nu faci cum ţi-am zis, dai de dracu. Vezi că te-am luat în vizor. Acu marş şi descarcă.

Moşul îşi reveni cu greu din uluială. Aşa ceva nu mai păţise. Mai făcu vreo câţiva metri cu maşina şi parcă sub coroana unui copac, chiar în buza pieţii. înălţă o stivă din pepeni şi se puse pe aşteptat în curând îşi făcură apariţia primii cumpărători.

- Cu cât dai pepenii?

- Cu trei mii kilu.

-Trei mii kilu?

Femeii care îl întrebase nu-i venea să creadă.

- Toţi dau cu şase mii.. .Dar mă rog, fiecare şi le ştie pe ale lui... Dă-mi şi mie doi... Pe ăla şi pe ăla...

în jurul ţăranului se iscă o îmbulzeală ca la pomană. Stiva se împuţina văzând cu ochii.

Pe neaşteptate, cei doi ţigani îşi făcură din nou apariţia însoţiţi de alţi trei. Dar de data asta nenea nu mai era cu ţigara în gură, iar Cotârlă nu mai spărgea seminţe. Toţi aruncau priviri mânioase şi ţineau în mână câte un ciomag noduros.

- Ce faci aici, ţărane? se răsti Cotârlă.

- Nu vezi? Vând pepeni, îi răspunse acesta grăbindu-se să mai servească un cumpărător.

- Nu ţi-am zis să-i dai cu şase mii?

- De ce trebuia musai să te ascult? îi dau cum am chef. Dacă vreau îi dau şi gratis.

- Mă, ţărane, te joci cu focul! Schimbă preţul că altfel îţi fac marfa zob.

- Ei, aş! Doar lauda-i de tine.

Vinele de la tâmplele lui nenea se umflară de parcă erau gata-gata să pocnească.

- Pe mă-ta de ţăran! Las' că-ţi bag eu minţile în cap.

Ridică bâta şi începu să lovească în mormanul de pepeni. Imediat, ceata de ţigani îi urmă exemplul. Coaja pepenilor pârâia, se sfărâma scoţând la iveală miezul dulce şi zemos, de un roşu aprins.

Ţăranul începu să strige.

- Oameni buni! Săriţi! Golanii ăştia îmi fac praf marfa.

Ca prin farmec toţi cei care se înghesuiseră până atunci în jurul lui dispărură brusc, interesaţi de alte cumpărături. Un poliţist atras de zarvă văzu ce se petrece şi se prefăcu chemat în altă parte.

- Poţi să strigi până mâine. N-o să vină nimeni. Ai dat de dracu, ţărane! Aici noi facem legea. După ce terminăm pepenii, urmezi tu la rând.

Ţăranul se uită cu milă la grămada de pepeni în care se lovea cu înverşunare. Se dădu aproape de Cotârlă şi îi smulse bâta cu o forţă de care nimeni nu l-ar fi crezut

capabil.

Cotârlă căscă ochii cât cepele.

- Cum îndrăzneşti? Chisăliţă te fac.

Dacă bătaia ar fi fost filmată cu încetinitorul, ar fi fost surprinse toate fazele încăierării, astfel încât orice privitor să poată înţelege ce s-a petrecut în ziua aceea în Piaţa Matache. Cu o sprinteneală mai potrivită pentru o altă vârstă, moşul se repezi în ceata tuciurie rotind bâta deasupra capului şi lovind cu sete. Cei cinci îşi dădură iute seama că nu loveşte la întâmplare, ca omul cuprins de furie. Dimpotrivă, izbea cu precizie, mai ales la picioare, sau la braţe, ca să le zboare ciomegele din

mâini. Câteva clipeli fură de-ajuns ca să-i dezarmeze pe ţigani, să-i trântească la pământ, făcându-i să urle de durere. Şi tot ca printr-o minune, mulţimea se apropie iarăşi, încurajându-şi neaşteptatul erou care îi răzbuna.

- **Aşa! Dă-i să se sature!**
- **Nu-l lăsa! Ăla vrea să scape.**
- **Arde-l, lua-l-ar dracu de cioroi!**
- **La muncă, nu la furat!**

... Când poliţistul se hotărî, în sfârşit, să-şi facă din nou apariţia, ca să instaureze ordinea, cu greu le potoli pe gospodinele înfuriate să nu mai care pumni şi picioare în indivizii scăldaţi în sânge care zăceau pe caldarâm. îl căută pe ţăranul din pricina căruia se iscase tot scandalul Acesta însă se făcuse nevăzut

-14

întâlnirea de la miezul nopţii

De data aceasta, Cameleonul se visă în Copenhaga. Şi din nou lângă el era o prezenţă feminină invizibilă. Nu reuşea s-o vadă, dar o simţea în apropierea lui, uneori atingându-l uşor, din întâmplare. Străbăteau împreună străzile oraşului populat de o lume vorbind o limbă necunoscută, având din nou senzaţia că e într-un univers familiar, prietenos. Din magazinele de pe strada pietonală cumpărau amuzaţi fleacuri de care nu aveau nevoie. Intrau în muzee pe care totuşi le mai vizitaseră de câteva ori. La Gliptotecă admirau lucrările lui Rodin, oprindu-se iarăşi îndelung în faţa *Burghezilor* din Calais. Zăboveau apoi în cafeneaua din grădina interioară cu uriaşe plante exotice. Comandau cafele şi prăjituri delicioase, servin- du-se singuri de la un bar unde oficia un chelner de o politeţe studiată. Stăteau pe o bancă din insolita seră şi urmăreau foiala unor peşti multicolori într-un bazin unde era amenajată, din pietre, o construcţie asemănătoare unei cascade. Ieşeau încântaţi de farmecul decorului realizat cu mult bun gust, făceau câţiva paşi şi intrau în Muzeul figurilor de ceară unde se fotografiau râzând lângă personaje celebre transpuse cu măiestrie în acel material gingaş şi perisabil. Unde or fi acum acele fotografii? De-abia spre seară pătrundeau în feericul Tivoli, parcul din mijlocul oraşului, şi, laolaltă cu oameni în toată firea, cu ţânci gălăgioşi, cunoşteau deliciile provocate de ameţitorul montagne russe, de legănarea în carusel, de aruncatul la ţintă cu mingi colorate, răsplata pentru reuşită fiind figurine de

porţelan de o banalitate hazlie, trofee dragi despre care acum nu mai ştia în ce ungher al casei au fost pitite. Sau poate rămăseseră la fiinţa aceea misterioasă, al cărei chip, ca şi în magazinul de antichităţi din Cairo, nu izbutise să-l zărească nici măcar pentru o clipă. Nici măcar noaptea târziu, când poposiseră într-un restaurant cochet, lângă un pod aruncat peste un canal străbătut de miniaturale vase de pânză, şi mâncaseră cu poftă nişte porţii mari de somon preparat cu mult dichis, nu reuşise să-i desluşească trăsăturile feţei şi nu-i reţinuse nici- una din frazele rostite. Doar glasul cald şi melodios îi răsuna în urechi, ca o muzică învăluitoare. Sau poate trezirea bruscă din somn îi alungase din minte aceste detalii de o importanţă vitală pentru el. Arunca

priviri imploratoare spre fotografia de pe etajeră în care era surprinsă o femeie într-un moment de mare fericire. Aceasta să fi fost necunoscuta care îl însoţise în peregrinările lui prin Cairo, prin Copenhaga? Dacă da, ce rol juca în viaţa lui? De ce avea presentimentul că ea deţine cheia identităţii lui reale? De ce i se părea că trebuie neapărat s-o găsească? Unde putea fi acum? Care-i era numele? Cu ce se ocupa? Dar mai era oare în viaţă?

întrebări, întrebări, întrebări care nu-i dădeau pace şi-i provocau o continuă stare de nelinişte...

*

Singurele imagini în care apărea Cameleonul erau cele surprinse de cameramanii mai multor televiziuni cu ocazia eliberării ostaticilor luaţi de terorişti într-o şcoală din Bucureşti. Imaginile nu erau grozave – cine să fi crezut că un biet îngrijitor care mătura prin curtea şcolii, ignorând primejdia ce plana asupra lui, avea să fie salvatorul copiilor sechestraţi de sceleraţii aceia şi, deci, ar fi meritat mai multă atenţie? Dar, în lipsa unui material mai bun, câţiva specialişti în fizionomii vizionau de o săptămână casetele cu pricina şi încercau să dibuie care e înfăţişarea reală a „omului cu o mie de feţe”. Lucrul era anevoios. Pe monitorul unui calculator era imaginea
îngrijitorului surprins trebăluind prin curtea şcolii. Un bărbat în vârstă, îmbrăcat într-un halat şi cu o bască pe cap. Faţa i se vedea destul de nedesluşit Cel care lucra la calculator făcea încercări de a descoperi ce se ascunde sub acest chip compus în mod evident cu ajutorul machiajului. O apăsare pe tastatură şi basca dispărea. O altă apăsare şi pe capul celui mai vânat om al momentului se ivea o claie de păr. în loc de halat – haine de stradă. Mai modela nasul – când drept, când în vânt. îi îngusta fruntea sau i-o mărea. Uneori îl prezenta tuns scurt, milităreşte. De fiecare dată era mai tânăr decât îl surprinseseră camerele de televiziune. Imaginile obţinute erau printate. Specialiştii se uitau la ele, controlau într-un catalog uriaş unde se găseau fotografiile unor indivizi din cartoteca poliţiei şi clătinau din cap. Nu era nicio asemănare cu vreunul dintre ei. nicio variantă descoperită nu le dădea speranţe că s-ar afla pe o pistă bună. Degeaba apelaseră la cele mai noi tehnici de identificare a unor persoane, nu-i ştiau nici măcar amprentele. Totuşi, continuau să încerce alte şi alte variante, deşi fiecare, în sinea lui, îşi zicea că totul e zadarnic.
Submarinul intrase în apele teritoriale ale României, dar comandantul lui nu simţea nicio nelinişte. Stratagema pe care o folosise nu avea cum să nu înşele vigilenţa pazei de coastă: submarinul naviga sub o barcă prăpădită. Pe ecranul radarelor nu se vedea nimic ameninţător. Nişte pescari amărâţi se aventuraseră prea mult în larg, purtaţi de valuri şi, dându-şi seama la timp, se îndreptau acum spre ţărm. Un elicopter trecuse pe deasupra lor, piloţii văzuseră ambarcaţiunea, raportaseră la bază că totul e în regulă şi făcuseră cale-ntoarsă. De-acum încolo cei din submarin trebuiau numai să aştepte sosirea omului de legătură

.Bărbatul îşi petrecuse toată ziua pe plajă. Soarele ardea puternic, aşa că închinase o umbrelă şi un şezlong şi citise la umbră ziarele cumpărate de la vânzătorii ambulanţi. Din când în când intra în apă să se răcorească, şi înota până la geamandură. Trebuia să-şi cruţe forţele, ca să fie în plină formă la noapte. La prânz mâncă la un restaurant de pe faleză şi se întoarse la cearceaful pe care îl lăsase pe nisip. în aparenţă privea înveselit la joaca prichindeilor în pielea goală, la cei care se prăjeau sub razele fierbinţi sau se bălăceau în marea aproape lipsită de valuri. Arunca priviri şi spre cele câteva exemplare feminine superbe care, ştiindu-se superbe, rămăseseră cu bustul gol. La adăpostul ochelarilor de soare le putea scruta în voie, fără să stârnească reacţia unor parteneri geloşi. La urma urmei întruchipa bărbatul singur, scăpat din chingile serviciului, dornic de o aventură fără urmări. Arăta bine, înalt de statură, cu muşchii proeminenţi, de parcă ar fi făcut culturism, aşa că, la rândul lui, era studiat de doamne

şi domniţe lângă care se aflau inşi burtoşi şi cu chelie. Dar gândul lui era de fapt în cu totul altă parte. De aceea îi observa cu grijă pe cei care se aflau în preajma sa, sau mai departe, pe faleză, ca să observe orice mişcare suspectă, care i-ar fi periclitat misiunea.

Când se lăsase seara, plaja rămăsese pustie. Doar câţiva temerari, profitând de faptul că salvamarii plecaseră, se mai zbenguiseră în apă dincolo de gemandură. Restituise şezlongul şi umbrela şi îi urmărise de pe stâncile digului cum se întorc obosiţi şi mândri de aventura pe care o trăiseră. Pe nisipul plajei rămăseseră sticle de plastic, ambalaje de carton, coji de banane, coceni de porumb. O armată zdrenţuroasă de băieţan- dri îşi făcu apariţia şi începu să adune resturile în nişte saci murdari, în vreme ce pescăruşii se înfruptau din cotoare de mere, din bucăţi de pâine abandonate la întâmplare. Puţin mai târziu îşi făcu apariţia şi un tractor greoi, uruind şi umplând aerul de miros de motorină, care, la lumina şovăitoare a farurilor, nivelă cu o grapă plaja, ascunzând sub un strat subţire de nisip rămăşiţele care nu fuseseră culese – chiştoace de ţigări,
hârtii unsuroase. Pe dig sosiseră şi câţiva îndrăgostiţi care, zgribuliţi din pricina vântului stârnit pe neaşteptate, renunţară în curând la plimbarea sub clar de lună.

în sfârşit, rămăsese singur. Dintr-o geantă de piele pe care o ascunsese încă de dimineaţă printre stânci, scoase mai întâi un binoclu special cu ajutorul căruia putea să vadă în întuneric. Se uită cu atenţie jur-împrejur. Nici ţipenie. Ciuli urechea. Nu auzi nicio mişcare suspectă. Doar în depărtare, pe terasa unui restaurant, o orchestră se dezlănţui, invitând perechile să se avânte la un dans până în zori. O clipă îi invidie pe cei care petreceau fără nicio grijă într-o ambianţă somptuoasă, în vreme ce el începuse să tremure de frig. Dar n-avea timp să se gândească la alţii. Trebuia să se pregătească de întâlnirea de la miezul nopţii.

Scoase din geantă un costum complet de scufundător. Dar I când începu să se dezbrace de hainele în care era îmbrăcat – un tricou şi o pereche de blugi – auzi un zgomot ciudat, ca şi cum s-ar fi frecat ceva de pietre. Rămase ţintuit, scrutând bezna. Zgomotul nu se repetă. „Mi s-o fi părut”, îşi zise el ca se se încurajeze. îşi continuă pregătirile cu toate simţurile în alertă. Nimic însă nu-l tulbură. ,
. *
* *
Fotograful care se plimbase toată ziua pe plajă, oferindu-se să facă poze copiilor, familiilor dornice să arate rudelor şi cunoştinţelor suveniruri de la mare, aştepta acum ascuns între doi stabilopozi. Văzuse şi el forfota mulţimii pe nisipul dogoritor şi asistase la precara acţiune de curăţare a plajei. Nu-l pierduse însă nicio clipă din ochi pe cel pe care îl urmărea. Pontul îl aflase de la unul dintre numeroşii lui informatori, care auzise de stabilirea unei filiere de livrare a unei mari cantităţi de arme. în noaptea asta trebuia să fie doar simularea operaţiunii, pentru ca pe viitor totul să decurgă fără incidente. Se stabilise ca în cursul verii, o dată la două săptămâni, un submarin să aducă pistoale mitralieră, revolvere, aruncătoare d
egrenade, mine, muniţie, până în apropierea litoralului românesc. De acolo, tot acest arsenal de război urma să fie preluat de mici ambarcaţiuni şi descărcat în câteva locuri ferite, de unde ar fi fost dus în Kosovo. întreaga afacere era aducătoare de mulţi bani. Despre ea ştia puţină lume. Nici măcar bărbatul care se pregătea să îmbrace costumul de scafandru nu cunoştea mare lucru. I se spusese să fie la miezul nopţii într-un loc ale cărui coordonate le învăţase pe de rost şi să predea un plic. Predarea plicului însemna că simularea a decurs în condiţii bune şi că se putea trece la operaţiunea propriu-zisă, calea fiind liberă.
*
Rămăsese în slip şi întinsese măna după costumul cau- ciucat. Dar chiar atunci cineva îl cuprinse de la spate, as- tupându-i gura cu palma. în zadar încercă să scape

din strân- soare. Celălalt era înzestrat cu o forţă ieşită din comun şi nu-l lăsa să facă nici o mişcare. Cine putea fi? Vreun borfaş care dăduse întâmplător peste el şi vroia să-l jefuiască? Un agent special al autorităţilor? Cineva care prinsese firul afacerii şi căuta să se înfrupte din câştig? Resemnat, se hotărî să-i lase celuilalt iniţiativa în continuare, iar la momentul potrivit să-i înfigă pumnalul în piept Numai că pumnalul salvator nu era la îndemână. Zăcea pe fundul genţii, printre alte lucruri. Cum de neglijase să-l aibă lângă el?

Celălalt nu slăbea strânsoarea. îi auzi vocea răguşită, de parcă ar fi fost un fumător înrăit.

- Dacă scoţi vreo vorbă, eşti un om mort. Răspunzi în şoaptă, numai dacă te întreb. Ai înţeles?

Făcu un semn din cap că înţelesese. în sinea lui căuta însă o soluţie de scăpare. Era clar, nu era un hoţ, un vagabond pripăşit prin staţiune care trăia de azi pe mâine din ce fura de la turiştii hazardaţi prin locuri neumblate. Spre ghinionul lui, avea de-a face cu un profesionist Mai rămânea să se lămurească de care parte a baricadei se află.

- Unde trebuie să te întâlneşti cu submarinul?

Bărbatul în slip începu să tremure, dar nu din pricina vântului care se înteţea. întrebarea care i se pusese dovedea că agresorul său ştia totul. încercă să mimeze uimirea:

- Care submarin?

- N-o face pe prostul cu mine. Scuipă tot ce ştii. Repede. N-avem timp de pierdut.

Şi, ca să dovedească faptul că nu-i arde de glumă, îi răsuci unul din braţe până i-l dislocă. Omul în slip leşină. îşi reveni în simţiri când celălalt îl scufundă cu capul în apă.

- Ai de gând să vorbeşti?

Cu un singur braţ zdravăn, avea şi mai puţini sorţi de izbândă. Totuşi încercă să mai opună o rezistenţă firavă.

- N-am ce să spun.

Din nou înghiţi apă sărată. De data asta fu ţinut cu capul cufundat până când simţi că plămânii îi fac explozie. Operaţia se repetă de câteva ori până când cedă. La urma urmei, era doar un biet curier. Spuse totul. De-abia atunci chinurile lui încetară. Celălalt se milostivi de el şi, cu o mişcare dibace, îi frânse gâtul, şi-i aruncă trupul în valuri. A doua zi cadavrul îi va fi găsit pe plajă, purtând urmele izbiturilor de stânci. Sau poate nu va mai fi găsit niciodată.

Comandantul submarinului se uită încă o dată la ceasul fosforescent pe care-l purta la mâna stângă, şi-i spuse secundului său:

- E timpul să apară. Mai semnalizează o dată.

Se aflau amândoi pe puntea submarinului care se legăna încetişor la suprafaţă. Un cer înstelat şi o mare calmă le asigurau reuşita expediţiei. Secundul apăsă pe butonul unui proiector al cărui fascicol luminos mătură apa până departe. Peste câteva secunde apăsă din nou. După aceea rămaseră amândoi nemişcaţi, sprijinindu-se de balustrada udă şi privind în întuneric.

în sfârşit, la pupa se auzi un zgomot. Cineva bătea în învelişul metalic. Se repeziră într-acolo. Pe scara de frânghie pe care o lăsară în grabă se căţără un individ îmbrăcat în costum de scafandru autonom. îl ajutară să urce pe punte ţi- nându-i buteliile de oxigen.

Comandantul i se adresă primul.

— Bine ai venit!

Celălalt nu răspunse.

- Welcome! mai încercă o dată comandantul să-l scoată pe celălalt din muţenie.

- OK, îi răspunse de data asta omul în costum de scafandru.

în continuare, convorbirea se purtă în engleză. Mai întâi, comandantul se scuză.

- Te-am încercat vorbindu-ţi în româneşte. E de altfel singura propoziţie pe care o ştiu în limba asta. Am vrut să mă asigur că n-am de-a face cu o iscoadă.

- Nu-i nimic, zise celălalt mişcându-se cu greutate din pricina labelor de cauciuc din picioare.

- Probleme?

-Nu.

- Ai adus plicul?

Scrisoarea constituia proba că întâlnirea avusese loc Bărbatul o scoase din învelitoarea de plastic fixată la centură şi i-o întinse. Apoi, fără să mai zică nimic, se duse la scara de frânghie, o coborî fără să mai aştepte vreun ajutor şi dispăru în valuri.

Secundul privi bănuitor în urma lui.

- Cam tăcut omul nostru.

- în locul lui, aş fi clămpănit mai mult.

Vorbeau acum în limba lor maternă, o limbă despre care o vreme se crezuse că va fi vorbită de către întreaga planetă.

- E timpul s-o ştergem.

Dispărură amândoi de pe punte. Capacul turelei fu coborât şi înşurubat la loc. în jurul submarinului intrat în imersie apa începu să se învolbureasc㠖 în curând îl înghiţir ăvalurile. O pomi cu motoarele turate la maximum pe drumul de întoarcere.

Conform instrucţiunilor pe care le avea, comandantul desfăcu plicul şi despături coala de hârtie care se găsea înăuntru. Scrisoarea era scrisă chiar în limba pe care unii o visaseră universală. O citi o dată, de două ori... Nu reuşea să priceapă nimic din frazele de o limpezime de cleştar.

„La câteva minute după ce o să deschizi plicul, ai să auzi o explozie. Asta înseamnă că mina magnetică pe care am fixat-o pe coca submarinului a explodat."

De-abia după a treia lectură comandantul păru să înţeleagă grozăvia care-l aştepta. Se repezi în goană în sala maşinilor. Dar n-apucă s-ajungă până acolo. O explozie îngro-zitoare zgâlţâi submarinul. Prin pereţii lui sfărâmaţi începură să intre torente de apă. Se auziră ţipete disperate. Dar orice manevră de salvare se dovedi inutilă. în curând, submarinul se înfipse într-un banc de nisip, alungând peştii care nu înai avuseseră niciodată parte de o asemenea privelişte. Despre cumplitul accident nimeni din mass-media nu află nici cel mai mic amănunt. Nimeni nu va sufla o vorbă. Naufragiul avea să figureze doar într-o arhivă secretă, într-un dosar pe care cineva scrisese doar două cuvinte: Cauze necunoscute

.15

Asasin la comandă

Senatorul Cosmin Rădulescu se trezise, ca deobicei, în zori, la ora şase, deşi lucrase până noaptea târziu la discursul pe care avea să-l rostească în faţa Parlamentului. Timp de o jumătate de oră alergă pe străzile încă pustii din jurul casei-o vilă la şosea care aparţinuse bunicului său, fusese naţionalizată şi adăpostise timp de mai multe decenii o arhivă fără nicio importanţă. Izbutise să o redobândească în urma unui proces de răsunet, creând un precedent pentru ca şi alţi proprietari să-şi recapete casele. Dealtfel, Cosmin Rădulescu se făcuse cunoscut pentru intransigenţa de care dăduse dovadă în repetate rânduri. Lupta sa împotriva transformării României într-un stat mafiot strânsese în jurul lui mulţi prieteni, dar şi numeroşi duşmani, şi era urmărită cu sufletul la gură. Nu intrase în niciun partid, socotind că poziţia sa de independent îl ajută să reprezinte mai exact interesele celor care îl aleseseră. Era unul dintre puţinii senatori dornici doar să contribuie la o mai bună aşezare a lucrurilor în această ţară. Ziariştii de scandal nu reuşiseră să-i descopere nimic deocheat în biografie. Nu fusese în trecut informator al securităţii şi nici nu se vârâse în combinaţii tenebroase pentru ca să se îmbogăţească. Nu fusese implicat în niciun scandal care să-l terfelească în ochii admiratorilor săi. Unii spuneau că se păstrează curat deoarece

visează să ocupe fotoliul de la Cotroceni. Când îi auzea, pe Cosmin Rădulescu îl pufnea râsul. Apropiaţii lui ştiau că nu are niciun vis de mărire. îl
socoteau însă un naiv într-o lume guvernată de un pragmatism feroce.

După jogging-ul prin aerul răcoros al dimineţii, senatorul zăbovi îndelung sub duş, ca să se trezească de-a binelea. Dormise numai patru ore şi îl aştepta o zi grea. Mâncă mai mult în silă, ca să prindă puteri, două ochiuri cu şuncă şi bău un pahar cu lapte rece. La cafea îşi aprinse o ţigară. Soţia lui robotea tăcută şi îngrijorată. Deseori îi spusese că se expune prea mult, că e singur împotriva tuturor celor care au jefuit şi jefuiesc în continuare bănci, întreprinderi, care se ocupă de afaceri necurate cu petrol sau au făcut praf flota, bur- duşindu-şi conturile în dolari din străinătate. El râdea, îi spunea • să nu aibă nicio teamă, fiindcă de partea lui sunt toţi cei care doresc să fie numai cinste şi dreptate în lume. „Are cine să mă apere", o liniştea el mângâind-o pe obraz cu delicateţe. „Nu sunt deloc singur." Dar în sinea lui era şi el îngrijorat. De când intrase în politică primise deseori telefoane sau scrisori de ameninţare. în ultima vreme însă cuvintele anonimilor care ' îl tracasau nu mai erau doar triviale sau duşmănoase. Acum era ameninţat cu moartea.

Aşezat la birou şi bând o a doua cafea, reciti câteva pagini din discursul pe care avea să-l rostească în faţa Camerelor reunite ale Parlamentului. Era conştient că scrisese un materi- j al exploziv. De fapt, nu era nimic nou în el. Ziarele a căror . tăcere nu fusese cumpărată prezentaseră astfel de lucruri în repetate rânduri, fără a se lua însă nicio măsură. Era însă pentru prima oară când un senator se încumeta să ia taurul de coame şi demonstra, cu cifre şi fapte, cum câteva famili îşi împărţiseră sferele de influenţă pe teritoriul românesc şi se îmbogăţiseră prin mijloace necinstite. De aceea ziua de azi era aşteptată de către unii cu speranţă, de către alţii cu nelinişte. Discursul său era transmis în direct de multe posturi de radio şi televiziune. Reacţia oamenilor la auzul cutremurătoarelor
dezvăluiri nu putea fi anticipată. Puteau să rămână resemnaţi şi să accepte în continuare să fie manevraţi de o şleahtă pusă pe căpătuială, sau să se revolte, cerând pedepsirea urgentă şi drastică a vinovaţilor.

Cosmin Rădulescu închise dosarul voluminos ale cărui pagini le culesese singur la calculator şi îşi continuă pregătirile de plecare. Era un om înalt, bine legat, pe care costumele de gata veneau ca turnate, în schimb cele făcute de comandă îi erau întotdeauna nereuşite, indiferent la ce croitor ar fi apelat Pentru ziua asta — „ziua cea mare", cum spunea el mai în glumă, mai în serios, alesese mai întâi un costum alb. Renunţă imediat – „or să zică despre mine că o fac pe neprihănitul", în cele din urmă, îşi puse unul bleumarin, dintr-o stofă subţire, şi luă din şifonier o cravată cu un desen sobru. îşi aminti cu plăcere de deputatul francez de la care o primise cadou. Apoi se posomori. Se duse glonţ la birou, cotrobăi pe fundul unui sertar şi scoase de acolo o hârtie împăturită în două, ascunsă ca să nu cadă sub ochi indiscreţi. O despături şi mai parcurse o dată textul scris cu litere decupate dintr-o revistă ilustrată, deşi îl ştia pe dinafară.

„Ticălosule! Dacă îndrăzneşti să-ţi citeşti în public însăilările mizerabile o să cunoşti cine are de fapt puterea în acest stat. O să primeşti un glonţ în cap."

Rădulescu vru să pitească hârtia la loc, dar se răzgândi şi o rupse în bucăţele mici pe care le aruncă la coş. N-avea de gând să dea înapoi, oricât l-ar fi costat gestul său. Puse dosarul într-o servietă de piele şi se îndrepta spre uşă, tocmai atunci când maşina de la senat opri în faţa porţii. îşi sărută soţia pe obraz şi ieşi în stradă.

Spre deosebire de senatorul Rădulescu, cei trei bărbaţi care se aflau într-un apartament luxos mobilat dintr-un bloc de pe Calea Victoriei nu dormiseră deloc toată noaptea. Băuseră cafele după cafele, fumaseră în draci şi vorbiseră fără contenire. Uneori păreau că se ceartă, alteori discutau pe un ton potolit.

- Nu e normal să ajungem la situaţia asta! zicea cel mai gras dintre ei. Pramatia aia de Rădulescu trebuia anihilată mai de mult.

- Cum naiba? ridica neputincios din umeri un omuleţ cu nas coroiat, din pricina căruia semăna cu o pasăre de pradă.

- Aşa e, trebuia să avem grijă ca Rădulescu să nu mai intre în parlament, ca să ne dea de furcă, interveni şi cel mai sfrijit dintre ei. Acum treaba s-a nasolit rău de tot. N-avem ce face, îl suprimăm şi terminăm toată povestea cu balivernele lui despre corupţie.

- O să dăm tuturor o lecţie, pentru ca nimeni să nu mai îndrăznească să pună beţe în roate afacerilor noastre. Auzi ce zice netrebnicul! Că trebuie să trăim într-o lume cinstită şi dreaptă! Cinstea e pentru proşti.

- Deci rămâne cum am stabilit? se precipită pirpiriul.

-Uşurel, că nu dau turcii. Aşteptăm semnalul de la şeful cel mare.

Nici unul nu-l văzuse de fapt pe cel al cărui semnal îl aşteptau. Ordinele veneau întotdeauna prin intermediari.

- Omul nostru e pregătit?

- E un profesionist de mâna întâi. Un ucigaş cu sânge rece. A dus la îndeplinire mai multe misiuni şi n-a fost prins niciodată.

- Dar dacă pun mâna pe el, nu suntem în pericol?

- Fii fără grijă, nu ne paşte niciun pericol. Individul habar n-are cine l-a angajat să-l omoare pe senator. Totul s-a negociat prin interpuşi. Chiar dacă va fi supus la cazne n-are ce să mărturisească. Dar fiţi fără grijă, n-o să se lase prins. Dealtfel, cine se aşteaptă să recurgem la asasinat ca să închidem gura nemernicului de Rădulescu? Măsurile de protecţie sun
tinexistente. După cum ştiţi, boul ăsta a refuzat să aibă body- guard. „Pe mine mă apără poporul”, îl maimuţări grasul pe senator. Să vedem dacă o să-l apere şi de gloanţe.

Cel cu nasul coroiat nu era pe deplin liniştit.

- N-o să-l apere de gloanţe, dar ce te faci dacă se deschide o anchetă şi se cercetează cine a avut interes să-l lichideze pe nemernic? Aud?

- Fii pe pace, nimeni nu te poate acuza fără probe. Iar probe împotriva noastră nu există. Dacă vreţi, vă dau şi în scris că n-o să păţim nimic.

- Doamne feri şi apără! De scris prostii de astea îţi arde? Abia o tâmpenie de asta poate deveni probă.

- Am vorbit metaforic, se dezvinovăţi sfrijitul. N-aveam niciun chef să scriu aşa ceva.

Tocmai atunci se auzi soneria dată la maximum a telefonului. Cei trei rămaseră tăcuţi şi nemişcaţi. De-abia la al treilea apel, grasul se repezi şi ridică receptorul din furcă. Rosti un „alo”, ascultă câteva clipe, zise „am înţeles” şi închise. Ceilalţi doi îl priviră întrebător.

- Am primit undă verde, rosti cu glas hotărât grasul. Omul nostru poate să treacă la acţiune.

* *

Nici Cameleonul nu avusese parte de o noapte liniştită. De data asta însă nu din pricina viselor şi coşmarurilor care îl chinuiau de cum punea capul pe pernă şi al căror înţeles zadarnic încerca să-l descifreze în zori, şi nici din pricina încercărilor chinuitoare de a-şi afla adevărata identitate. începuse să creadă că nu va ajunge niciodată să capete un răspuns la frământările sale. Dar tocmai când se resemnase şi-şi spusese că numai o minune mai poate să-l ajute să descopere cine e, se întâmplă un fapt ciudat. Venise din peregrinările sale prin oraş – de data asta circulase sub înfăţişarea unui

cerşetor – se dezbrăcase de hainele mizerabile, se spălase îndelung, şi se pregătise să-şi prepare o porţie de spaghete. Deodată, auzi un
zgomot neobişnuit din bibliotecă. Se repezi într-acolo. Spre marea lui uimire văzu cum din maşinăria faxului se prelinge o coală de hârtie. Se stăpâni să n-o smulgă din aparat şi s-o citească. De la cine putea să vină un mesaj? în bârlogul lui nu suna niciodată telefonul. Faxul nu funcţionase niciodată. Nu dăduse nimănui numerele. Atunci cine putea fi? Să fie vreo greşeală? Aşteptă cu o emoţie de care nu se credea capabil ca foaia să cadă din aparat. De-abia după aceea o înşfăcă şi parcurse cu lăcomie textul imprimat pe ea. Erau doar câteva fraze a căror lectură îi sporiră emoţia. „Mâine dimineaţă va fi o tentativă de asasinare a senatorului Cosmin Rădulescu. Eşti singurul care poţi împiedica să se comită o astfel de fărădelege. Un ucigaş plătit se va posta pe una din clădirile din faţa Parlamentului şi va trage în senator atunci când acesta se va întâlni cu un grup de simpatizând. Am încredere că vei duce la bun sfârşit misiunea încredinţată."

Scrisoarea nu purta nicio semnătură.

Cameleonul o citi de mai multe ori, încercând să afle cine o trimisese şi de unde. Dar faxul de la care fusese trimis era probabil codat şi nu apărea niciun număr. Se concentră atunci asupra textului propriu-zis. Despre senatorul Cosmin Rădulescu auzise în mai multe rânduri, îl şi văzuse la televizor.
: De fiecare dată îi făcuse impresia unui om integru, care se luptă însă cu morile de vânt Probabil că deranjase amarnic pe cineva, dacă i se pregătea pieirea în astfel de condiţii. Dar era oare adevărat ce se spunea în scrisoarea necunoscutului? Cine ar fi dorit totuşi să-i facă o farsă? Cine avea ştire de numărul lui de fax? Iar dacă i se cerea ajutorul, de ce necunoscutul care îi trimisese textul nu se prezenta? Cu siguranţă, el deţinea toate datele problemei care îl frământa. Dar de ce până atunci nu dăduse niciun semn? Cum de apăruse când se aştepta cel mai puţin? Şi de ce era aşa de sigur că va salva viaţa senatorului?
Numai o clipă se gândi să mototolească hârtia şi s-o arunce la coş. Era însă în el o forţă care îl silea să dea crezare informaţiei primite şi să acţioneze în consecinţă. îşi începe upregătirile pentru a doua zi cu inima mai uşoară. De acum nu mai era singur.
*
* *

în schimb, asasinul care fusese angajat să-l lichideze pe senator dormise ca un prunc toată noaptea. Se trezise abia în zori, când sunase telefonul şi i se spusese că misiunea nu fusese contramandată. Vestea îl învioră. Era un bărbat până în treizeci de ani, scund şi îndesat. Părul lung îl purta legat la spate într-o codiţă. Ochii îi erau de un albastru spălăcit, trăsăturile feţii dure, ca ale cuiva care n-a cunoscut niciodată compasiune din partea celorlalţi, şi de aceea nu se simte dator să fie la rândul lui înduioşat de ce li se poate întâmpla semenilor săi. De-abia aştepta să treacă la acţiune. Una dintre ultimele lui misiuni. j Fiindcă strânsese destui bani ca să se poată retrage din afaceri j
şi să trăiască netulburat de nimeni până la adânci bătrâneţi, călătorind unde i-o pofti inima, prin această lume unde n-a dorit să apară şi pe care o ura cu toată fiinţa.
*
Instalatorul se legitimă la poartă şi-i spuse paznicului că trebuie să verifice pe terasa clădirii o infiltraţie produsă probabil de o ţeavă fisurată. Purta o salopetă albastră, destul de curată şi ţâra după el o lădiţă metalică grea, plină probabil cu ustensilele specifice profesiei. Intră în holul spaţios şi aşteptă în faţa celor patru lifturi împreună cu mai mulţi funcţionari care nu-i acordară nido atenţie. Urcă până la ultimul etaj, apoi sui treptele până la terasă. Ajuns acolo încuie uşa în urma lui şi se apropie de brâul de piatră. Lăsă din mână lădiţa şi privi în jos. Era un loc ideal pentru ceea ce avea de făcut. Săltă capacul lădiţei şi scoase din ea un pat de armă, de o construcţie specială. Apoi scoase o ţeavă şi o înşurubă la locul ei prin câteva rotiri, după care fixă luneta.

Privi prin ea – totul se vedea cu o limpezime de cleştar. Luă la întâmplare câteva ţinte – omuleţi care forfoteau pe stradă şi care habar n-aveau d
eexistenţa lui. Era încă răcoare, zăduful anunţat la buletinele meteo de-abia se presimţea. Nu-i mai rămânea decât să aştepte.

Maşina senatorului Cosmin Rădulescu opri chiar în faţa Parlamentului unde se strânseseră câteva sute de oameni. Unii dintre ei purtau placarde pe care era scris cu litere stângace, în grabă „Cosmin învinge mafia". Senatorul se dădu jos, în aplauzele mulţimii. Strânse la întâmplare mâini, îi îmbrăţişă pe câţiva pe care îi cunoştea şi începu să răspundă la întrebările puse de ziariştii prezenţă şi ei în număr destul de mare. Părea sigur pe el însuşi, dezinvolt, ca şi cum nu l-ar fi aşteptat o încercare grea.

- Credeţi că aveţi sorţi de izbândă? îl întrebă o blondă vârându-i un reportofon sub nas.

- Chiar dacă n-am, tot merită încercat. Până la urmă binele va triumfa, îi răspunse de îndată senatorul şi se grăbi să mai strângă alte mâini, de parcă atingerea acelor necunoscuţi l-ar fi încărcat de o energie nebănuită şi i-ar fi insuflat şi mai mult curaj.

Cameleonul se afla şi el printre cei veniţi să-şi manifeste simpatia faţă de cel care refuzase orice compromis în lupta cu corupţia care măcina întreaga societate. Nu-l slăbea din ochi, încerca să fie cât mai aproape de el, dând ghionti ca să-şi facă loc. Totodată, era atent la orice mişcare s-ar fi zărit pe terasele blocurilor din preajmă. Deocamdată, nu zărise nimic suspect. Continua să se întrebe dacă totul nu era decât o alarmă falsă.

Senatorul se uită la ceas şi le spuse celor din jur:

—Trebuie să plec. Ar fi culmea să întârzii. Ţineţi-mi pumnii!

Se îndreptă spre maşină. Mulţimea continua să aplaude şi să scandeze numele lui Rădulescu. Acesta înainta încet spre şoferul care îi făcea semne să se grăbească. Un individ pe care nu-l mai văzuse niciodată îi tăia calea printre oameni, privind din când în când în sus. „O fi de la serviciul de paz
ăşi protecţie", îşi zise senatorul. „Dar ciudat mai arată. Uite, de pildă, pe amărâtul ăsta în tricou şi în blugi n-ai da o ceapă degerată. Şi mai poartă şi un cercel în ureche. Doar dacă n-o fi vreun mameluc pus să mă păzească?"

Cosmin Rădulescu n-apucă să mai facă şi alte consideraţii despre tânărul cu şapcă maronie. Pe neaşteptate, acesta se repezi la el ca un nebun şi îl trânti la pământ.

- Culcat! îi strigă aruncându-se peste el.

în clipa următoare, ceva ţiui lovindu-se de una dintre dalele cu care era pavată piaţa. Senatorului nu-i trebui mult ca să-şi dea seama că necunoscutul care dăduse cu el de pământ îl ferise din calea unui glonţ. îşi săltă capul şi îl văzu cum o rupe la fugă strigând cât îl ţinea gura:

- Poliţia! Chemaţi poliţia! E un ucigaş pe terasa aia!

Dar el nu se repezi spre clădirea pe care o arătase. Spre marea surprindere a senatorului, o luă la goană în direcţia opusă, strecurându-se cu abilitate printre maşini şi dispărând ca şi cum n-ar fi fost nicio clipă acolo

.Nadă pentru om singur

Trecuseră mai multe zile de când Cameleonul îl salvase de la moarte pe senatorul Cosmin Rădulescu. Chiar dacă asasinul plătit să curme viaţa duşmanului neîmpăcat al corupţiei din societatea românească reuşise să scape cu fuga, vâlva stârnită fusese imensă. Noua ispravă a Cameleonului îi propulsase din nou în centrul atenţiei. Din nou o întrebare flutura pe buzele tuturor: cine e acest personaj misterios care îşi face apariţia când te aştepţi mai puţin, loveşte fără milă şi dispare de parcă l-ar înghiţi pământul? Un altul s-ar fi împăunat cu astfel de fapte ieşite din comun. Personajul nostru însă prefera un anonimat inexplicabil. în continuare nu i se ştia numele real, unde doarme şi unde mănâncă, care îi este înfăţişarea, dacă are sau nu o familie, cu ce

se ocupă atunci când nu e angrenat în acţiuni temerare. Pe urmele lui se năpustise o armată de reporteri, de reprezentanţi ai legii şi ai lumii interlope, fiecare dorind să-l descopere din pricini diferite: unii să-l ridice în slavă, alţii să-l dea pieirii. Cu trecerea timpului se dovedea că forţa lui e neobişnuită, ca dealtfel şi comportamentul său, şi că se amestecă în vâltoarea unor evenimente din ce în ce mai dramatice, dirijându-le cursul după o filozofie proprie, fiind câteodată crud, alteori tandru şi generos, de fiecare dată însă situându-se de partea binelui şi a dreptăţii, ca un Superman autohton, ca un Batman de pe plaiurile mioritice. Cam aşa îl descriau în articolele lor gazetarii în căutarea senzaţionalului, înnebuniţi deoarece erau în posesia

unor detalii nesemnificative despre eroul zilei, fiind nevoiţi să le suplinească apelând la imaginaţie şi la adjective sforăitoare, deseori imposibil de digerat de către cititori. Cel mai mult se amuza citindu-le în bârlogul său neştiut de nimeni însuşi Cameleonul. Dar hohotele lui de râs nu ajungeau la urechile nimănui.

în viaţa lui intervenise ceva care îi tulburase ordinea statornicită în curgerea zilelor şi nopţilor. Mesajul enigmatic primit prin fax şi prin care era avertizat de planul de ucidere a lui Cosmin Rădulescu îi adusese o rază de speranţă în suflet. Cineva ştia de existenţa lui! Cineva îi va dezvălui, mai devreme sau mai târziu, care îi este numele real, de ce în vis îi apar imagini din Cairo sau Copenhaga, cine e femeia din fotografia ţinută în bibliotecă, de ce simte nevoia să intervină în situaţii periculoase, punându-şi existenţa în primejdie, numai ca să-i scape pe alţii dintr-o încleştare dură. Se uita ore în şir la maşinăria faxului aşteptând un nou mesaj. Dar faxul rămânea mut. Uneori se întreba dacă funcţionase vreodată. Scrisoarea primită fusese demult distrusă în maşina de tocat hârtii, ca să nu lase nicio urmă. Nu mai avea nicio dovadă. De ce n-o păstrase? Nelămurit simţea că urmase nişte instrucţiuni pitite undeva, în subconştient. Dar de la cine veneau instrucţiunile astea? De cine asculta fără crâcnire el, care credea că n-are de dat socoteală nimănui?

★

în casa lui Cosmin Rădulescu se trăia ca într-un viespar. Uneori senatorul spunea, mai în glumă, mai în serios, că pentru el ar fi fost mai bine ca ucigaşul să nu-şi fi greşit ţinta. Soţia lui îşi pierduse, pur şi simplu, minţile. Oriunde s-ar fi refugiat duşmanul declarat al corupţiei, consoarta lui năvălea peste el şi-l implora, cu lacrimi în ochi, smulgându-şi părul din cap, să nu se mai bage în acţiuni nesăbuite care pot să-l coste viaţa şi să-i lase familia pe drumuri. Degeaba încerca s-o liniştească şi s-o convingă că nimeni nu va mai îndrăzni să atenteze l

aviaţa lui. Femeia era înfricoşată şi nimic nu-i alunga spaimele. De fapt, senatorul brava. El însuşi era profund neliniştit. Dar tot nu acceptase ca măcar un bodyguard să-l însoţească oriunde s-ar fi deplasat. Un gând nu-i dădea pace: cine era necunoscutul care îi salvase viaţa? Oferise şi un premiu destul de consistent pentru orice informaţie mai de doamne-ajută care să-l pună faţă în faţă cu anonimul său salvator. Toate căutările erau însă zadarnice.

* *

De pe terasa unde îşi instalase postul de observaţie, ucigaşul plătit să-i curme viaţa lui Cosmin Rădulescu ochise cu grijă, simţind în tot trupul, ca deobicei în asemenea ocazii, o căldură binefăcătoare, când apăsase pe trăgaci. O clipă crezu că îşi atinsese ţinta. Dar vânzoleala din piaţă, strigătele mulţimii îl avertizară că, pentru prima oară în cariera lui, ratase. Cineva îl zărise şi-l trântise pe senator la pământ, scăpându-l de glonţul mortal. într-o secundă îşi strânsese arma, o vârâse în aşa zisa lui geantă cu scule de instalator, şi se năpustise jos, pe scări, sărind câte două-trei trepte. Ajuns în holul de la intrare, se amestecase printre inşii care năvăliseră în clădire şi încercau să ajungă cu liftul până la ultimul etaj.

Nimeni nu-l băgase în seamă, aşa că reuşise să se facă nevăzut. în timp ce se

îndepărta tot mai mult de clădirea de pe care trăsese fără să nimerească, în minte avea imaginea individului cu şapcă maronie care îl salvase pe senator. „Ai să mi-o plăteşti, scârnăvie! Am să te găsesc şi în gaură de şarpe”, îşi repeta el încercând să-şi domolească bătăile inimii.

* *

Pe lângă clădirea de un galben spălăcit, cu patru etaje, situată în centrul Washington-ului lumea trecea grăbită şi indiferentă. Putini citeau placa ţintuită pe un perete care anunţa că acolo este sediul unei întreprinderi de import-ex- port Dacă ar fi avut răbdare, ar fi putut vedea că în firmă intrau
zilnic doar aceleaşi persoane, ceea ce bătea la ochi ţinând cont de profilul ei, care ar fi presupus o foiala de oameni ne- cunoscuţi, dornici să încheie tranzacţii. Dar nimeni n-avea timp să o ţină sub supraveghere şi să observe comportamentul an- gajaţilor. Şi chiar dacă ar fi aflat că la subsol este o aparatură sofisticată, de ultimă oră, constând în calculatoare, maşini de descifrat şi încifrat mesaje, detectoare de minciuni, iar hârţoagele din fişetele de prin birouri erau pline de date despre diverşi indivizi fără nicio legătură cu lumea afacerilor, probabil că tot n-ar fi reacţionat – şi-ar fi văzut în continuare de treburi, potrivit bunului obicei americănesc de a nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala.

Mark Ferris şi Jones Aucland se aflau într-o încăpere de la ultimul etaj mobilată auster. Primul se uita pe geamul pe care se prelingeau necontenit picăturile unei ploi calde. Celălalt privea cu scârbă pereţii de un verde care îi aducea aminte de o bomboană de mentă suptă pe jumătate şi aruncată într-o băltoacă de pe trotuar.

Ferris renunţă să mai urmărească dârele de apă care îl împiedecau să vadă limpede forfota de pe stradă. îşi întoarse cu greutate trupul mătăhălos şi i se adresă celuilalt

- Crezi c-am dat de urma lui?

Avea o voce subţire, care pe mulţi îi făcea să pufnească în râs când făceau cunoştinţă cu el. Dar lui Ferris puţin îi păsa, în numai câteva clipe îşi făcea interlocutorul să regrete că avusese proasta inspiraţie să nu zâmbească. Ochii celui care conducea Şandramaua – cum alinta el falsa firmă de import- export – făceau pe oricine să nu se simte în largul său. Deşi plasaţi pe chipul plăcut al unui bărbat de aproape şaizeci de ani, erau de un cenuşiu metalic, şi cel asupra căruia se aţinteau simţea nevoia imperioasă să se întrebe dacă nu cumva călcase pe bec.

Aucland lucra de multă vreme cu Ferris, şi totuşi nu se obişnuise să-şi privească întotdeauna şeful drept în ochi. Şi
de data asta se prefăcu interesat de o pată imaginară de pe mochetă.

- Nu ştiu ce să spun. Poate fi doar o întâmplare.

Spre marea lui surprindere, bossul nu începu să tune şi să fulgere, aşa cum îi era obiceiul atunci când nu-i convenea ceva.

-Să recapitulăm, zise el pe un ton potolit. Nu tu ai venit cu ideea să-i trimitem mesajul prin fax şi să-l anunţăm de tentativa de asasinare a amărâtului ăla de senator?

- Ba da. Epuizasem toate mijloacele stabilite pentru a lua legătura cu el. Am riscat şi am lucrat în clar. I-am trimis scrisoarea la numărul de fax pe care ştiam că trebuie să-l aibă.

- Ai primit confirmarea că mesajul a fost corect recepţionat?

-Aşa e.

- Şi n-a muşcat momeala?

- Ba da, repetă Aucland.

-Atunci?

- Poate fi doar o întâmplare.
- Cum aşa?

- Poate că individul care l-a salvat pe senator a făcut-o fără nicio legătură cu noi. Poate că mesajul nostru n-a ajuns la destinatarul pe care l-am vrut. Poate că numărul ăla nenorocit aparţine acum altcuiva.

- Se poate şi asta.

Rămaseră amândoi tăcuţi Afară ploaia se înteţise. Se auzeau maşinile care se scurgeau alene pe strada îngustă unde se afla situată clădirea. Niciunul nu le băga însă în seamă. Amândoi se gândeau la un bărbat de treizeci de ani care, din cine ştie ce pricină, pierduse legătura cu baza. îşi închipuiau disperarea lui, eforturile pe care le făcea ca să restabilească mai repede contactul. Un frison le trecea pe şira spinării imaginându-şi în ce stare se afla dacă, spre nenorocul lui, încăpuse pe mâna cui nu trebuie. Şi unul şi altul participaseră în tinereţe la multe operaţiuni Făcuseră deseori cunoştinţă cu pericolele, ştiind ce înseamnă să-ţi atârne existenţa de un fir de aţă. Scăpaseră ca
prin minune din încercări dure. Dar dacă nu era vorba de aşa ceva? Dar dacă pregătirea istovitoare de care avusese parte îl zdruncinase şi îl făcuse să-şi piardă minţile? Dar dacă, pur şi simplu, dezertase, însă nu în tabăra duşmană, ci o pornise teleleu, de capul lui, uitând de misiunea primită, şi luându-şi, cu de la sine putere, o alta? Orice era posibil într-o lume din ce în ce mai zănatecă. în mai multe rânduri, şi Ferris şi Aucland întocmiseră rapoarte prin care cereau ca instruirea oamenilor să se facă potrivit unor norme mai umane. Nu îndrăzniseră niciodată să le înainteze şefilor ierarhici, şi ele luaseră calea maşinilor de tocat hârtie.

Fără nicio legătură cu discuţia pe care o purtaseră, Ferris făcu o propunere care îl luă pe neaşteptate pe Aucland.

- Nu bei un pahar?
- N-am niciun chef.
- De fapt, nici eu n-am. Uită-te pe fereastră: e duminică, toţi dobitocii se foiesc de colo-colo, unde le place să ardă gazul, se distrează, îşi plimbă pipiţele, numai noi stăm în coşmelia asta şi ne sfărâmăm creierii ca să aflăm unde ne-a dispărut omul. Cum naiba s-a întâmplat nu înţeleg şi pace bună.
- Nici eu nu pricep. Dar trebuie să-i dăm de urmă.
- Cum? Am făcut pe dracu-n patru. îmi vine să cred c-a dat ortu popii.
- Asta ar fi cel mai bine pentru agenţie. Dar ce te faci dacă insul a scăpat de sub control şi acum umblă creanga prin peisaj?
- Cel mai bun om.
- Cel mai bun om, încuviinţă Aucland şi-şi dădu la o parte cu mâna o şuviţă de păr care se încăpăţâna să-i acopere fruntea.

Din nou se aşternu tăcerea. Deşi nu erau singuri în clădire, niciun zgomot nu răzbătea până la ei din birourile învecinate, unde cu siguranţă se lucra în draci.

- S-a ales praful de misiunea lui, zise cu amărăciune Ferris. Acum trebuie să pregătim pe altcineva.
Alţi bani, altă distracţie..
;- Şi mai ales mult, mult timp ca să ajungă cineva la performanţele lui.
- Şi totuşi, poate îl găsim.
- Crezi?
- Ce se petrece de câtăva vreme în Bucureşti nu-i lucru curat Un ins apare şi dispare, dă lovituri şi rumeni nu ştie cine e, acţionează cu o îndrăzneală năucitoare şi rămâne în umbră... Scenariul ăsta îmi sună cunoscut. Numai un profesionist se comportă aşa. Un profesionist ieşit dintr-o anumită şcoală.

-Şi tu dai crezare balivernelor din ziarele alea? Mie mi se par nişte invenţii idioate pentru a-i face pe nişte cititori imbecili să cumpere fiţuicile în fiecare dimineaţă.

- Nu-s baliverne. Sunt sute de martori care se jură că l-au văzut.

- Poate e doar o psihoză. Sărăcia te poate face să vezi cum apar justiţiari din ăştia la orice colţ de stradă.

- Informaţiile pe care le-am primit coincid cu cele din ziare.

- Deci crezi că e el?

- Nu bag mâna în foc. Dar poate fi el.

- Atunci de ce nu ne contactează?

Aucland ridică din umeri.

- Asta-i enigma pe care trebuie s-o rezolvăm.

- S-o rezolvăm dracului mai repede. Ce propui?

- Să-i mai întindem o nadă.

- Adică?

- îi mai trimitem un mesaj. De data asta cifrat. Dacă acţionează, înseamnă că am dat de el. Dacă nu...

Aucland ridică din nou din umeri. Avea doar cu câţiva ani mai puţin decât colegul lui. Gurile cele mai rele din agenţie n-ar fi îndrăznit să spună despre omuleţul acesta că vrea să ajungă în locul ocupat de Ferris. Pe cei doi îi lega o prietenie de prea multe decenii şi numai întâmplarea hotărâse ca unul să fie şeful celuilalt. Iar ei, fără să discute vreodată despre aspectul ăsta, îl trataseră şi îl acceptaseră cu indiferenţă.

- Dacă nu, trebuie să ne resemnăm că omul nostru a dat colţul înainte de vreme. Şi cu asta, basta! Altul la rând.

- De acord. Te-ai gândit la ceva?

- Da. Iar de data asta, dacă insul intră în horă, o să joace cum îi spunem noi. Ce ziceai de paharul ăla? Parcă a-nceput să mă ardă la pipotă.

- Acum chiar că nu mai am niciun chef. N-ai decât să bei de unul singur. Ferris îl aşteptă pe celălalt să-şi toarne un deget de Chivas într-un pahar şi să-l dea peste cap. Abia după aceea îl întrebă ce are de gând să facă.

- E cât se poate de simplu. O să-i trimit un mesaj prin care îl anunţ că există o sectă care la întrunirile sale practică sacrificiile umane. Dacă e omul nostru nu se poate să nu muşte nada. Iar acolo va fi cineva care o să-l înşface şi o să ni-l aducă plocon pe tavă.

- Ingenios, recunoscu Ferris. Dar e vreo astfel de sectă pe-acolo?

- Mai ştii, îi răspunse în doi peri subalternul său prieten şi-şi mai turnă din sticlă încă o picătură de Chivas

.17

Mesajul cifrat

JLn sfârşit, aşteptarea chinuitoare în care se cufundase Cameleonul fu răsplătită. într-o noapte, pe când moţăia în faţa televizorului, auzi din nou zgomotul care îl avertiza că maşinăria faxului se pusese în mişcare. Inima începu să-i bată cu putere. Dar nu se repezi să vadă cum se strecoară prin fanta îngustă a aparatului coala de hârtie. îşi impuse să aştepte până când transmiterea mesajului avea să fie încheiată. De-abia după aceea se apropie, fără grabă, de locul unde, pe jos, zăcea pagina lucioasă căzută din fax. O luă ca şi cum ar fi fost un lucru obişnuit şi se aşeză din nou în fotoliu. încerca, prin toate mijloacele, să-şi stăpânească emoţia. Căuta să amâne, cât mai mult posibil, citirea frazelor care, cine ştie, i-ar fi putut aduce o rază de lumină privind identitatea sa. Dar textul n-avea niciun înţeles. îl parcurse de mai multe ori cu acelaşi rezultat. Cuvintele păreau înşiruite de un copil care le combinase la întâmplare, încântat de sonoritatea lor sau din dorinţa de a se amuza pe seama celui care le va avea sub ochi. Erau substantive, erau verbe şi adjective fără vreo legătură între ele.

Descurajat, puse coala de hârtie deoparte şi rămase cu privirea aţintită în gol. Ce însemna oare acest semnal ininteligibil? Era doar o glumă? O eroare în transmisie? Sau totul era de o limpezime de cristal şi doar el uitase ce semnificaţie poate să aibă înşiruirea aceea haotică de litere

?Litere...

Dintr-odată, într-o cămăruţă a memoriei sale se aprinse o lumină orbitoare. Se văzu într-o sală, împreună cu alţi câţiva, stând la nişte mese şi lucrând cu ajutorul unor dicţionare la încifrarea şi descifrarea unor texte. Chipurile celorlalţi îi rămâneau însă nedesluşite. Numai un contur abia creionat rămânea şi insul care se plimba prin faţa unei table negre şi le vorbea pe un ton de litanie. Unde se afla încăperea aceea? Cine erau ceilalţi din jurul său? După toate aparenţele, era o sală de curs şi ei învăţau conştiincioşi tehnici de codare – de la cele mai simple la cele mai sofisticate. Dar în ce scop? Pentru propria lor plăcere? Pentru a le utiliza în diverse împrejurări pe care îi era imposibil să le precizeze acum? Se pregăteau pentru misiuni secrete? Doreau să devină specialişti în abordarea unor scrieri vechi al căror înţeles n-a fost încă pătruns? încercau să descopere o cale de comunicare cu o civilizaţie extraterestră?

Efortul de a-şi aduce aminte îi provocă o stare plăcută de slăbiciune. O moleşeală dulce îi cuprinse întregul trup. De fapt, s-ar fi cuvenit să strige în gura mare: „Victorie!”, bucuros fiind că o nouă amintire se adăugase la celelalte, în tentativa lui disperată de a-şi reconstitui biografia, din mici fragmente, ca şi cum ar fi mânuit piesele unui joc de puzzle, complicat şi totuşi plin de farmec.

Obosit peste măsură, adormi pentru câteva clipe. Se trezi brusc, cu forţe proaspete, de parcă ar fi fost cufundat într-un somn de multe ore. Dintr-un salt se pomeni în mijlocul bibliotecii. Se duse la un raft şi începu să caute cu febrilitate printre volumele aşezate cu pedanterie. Descoperi imediat ceea ce căuta. Luă *Biblia* – o ediţie din anul 1992 – şi se aşeză la biroul din lemn de nuc. Deschise volumul ca în transă, la *Cântarea cântărilor.* Netezi cu grijă coala de hârti

epe care era scris mesajul şi începu să-l compare cu textul din *Biblie.* Trebui să se rupă din vraja exercitată asupra lui de scrierea din vechime, de parfumul ei arhaic. în cele din urmă izbuti să se concentreze şi lucră cu înverşunare, ca posedat, aproape o oră. Lua cuvinte dintr-un text şi le muta în celălalt, înlocuia litere, aranja propoziţiile într-o altă ordine, după o ştiinţă pe care o redobândise când se aştepta mai puţin. La sfârşit, pe o altă foaie, mesajul era scris de propria lui mână, limpede şi înfricoşător. Nu-i mai rămânea decât să treacă la acţiune.

De la incidentul pe care Cornelia îl avusese cu „moto- cicliştii groazei” trecuse aproape o lună. în tot acest timp, din întâmplare sau nu, tânăra ziaristă nu se mai întâlnise cu Miron Cemat, deşi dorise să dea ochi cu el şi să-l facă de râs fiindcă se purtase ca un laş, preferând să fugă în loc s-o scape de haidamacii ăia de care, până la urmă, o salvase bărbatul misterios, poreclit acum de toată lumea Cameleonul. Colegul ei trecuse prin redacţie, îşi predase doar articolele, dar nu zăbovise nicio clipă, de parcă ar fi avut cine ştie ce treburi urgente de rezolvat prin alte părţi. De aceea îşi frecă mâinile de mulţumire când, intrând în încăperea imensă rezervată redactorilor, îl zări lucrând netulburat la un calculator.

- Bună ziua, domnule Cemat, îl salută ea pe un ton voit maliţios.

- Bună, îi răspunse acesta, fără să-şi dezlipească ochii de pe monitor.

între timp, Corneliei îi trecuse furia. Dar când îl văzu cât de senin este, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, simţi din nou că i se urcă sângele la cap.

- N-ai nimic să-mi spui, domnule Cemat?

-Nu.

- Cum adică? Dispari ca un nemernic şi-ţi laşi o colegă la discreţia unor derbedei şi

pe urmă nu catadicseşti să-ţi ceri măcar iertare? Mare tupeu mai ai, domnule!

Cornelia ridicase în aşa hal glasul încât ceilalţi se întrerupseră din lucru şi începură să urmărească defăşurarea ostilităţilor dintre apriga ziaristă şi mormolocul de Cemat. Până şi Balaurul ieşi din cuşca lui de sticlă şi se proţăpi în prag, aşteptând amuzat să vadă ciocnirea dintre cei doi. Spre dezamăgirea tuturor, spectacolul nu se ridica la nivelul scontat, din pricina lui Cernat care scria mai departe un articol şi răspundea în doi peri, calm, la toate acuzaţiile.

- Eşti o muiere fricoasă! îi zicea Cornelia.

- Şi pe cine deranjează asta?

- N-ai snagă în tine!

- Noroc că au alţii! De ce nu te duci la ei?

- Pe deasupra eşti şi obraznic!

- Posibil.

- Te dai drept băiat fin, dar de fapt eşti o muhaia prefăcută.

în sfârşit, Miron se uită la cea care îl făcea albie de porci, spre deliciul asistenţei. Dar nu păru să vadă nici ce elegant e îmbrăcată, nici că are un chip drăgălaş. Nu păru să bage de seamă nici măcar că o durea fiindcă îl bălăcărea ca la uşa cortului, şi că ar fi fost gata să se împace cu el la primul semn din partea lui.

- La urma urmei, ce doreşti?

întrebarea o descumpăni pe Cornelia. Chiar, ce dorea de fapt de la ochelaristul ăsta, cu părul de un blond spălăcit, care părea că trăieşte în permanenţă într-o altă lume? Dacă s-ar fi încăierat cu huidumele acelea l-ar fi băgat în spital pentru multe săptămâni. N-ar fi avut nicio şansă în faţa lor. Noroc că a apărut, ca din pământ, necunoscutul enigmatic şi i-a pus cu botul pe labe. Cum de i-a trecu
tprin cap ca Miron să aibă un alt comportament în situaţia respectivă?

- Deci, ce doreşti?

- Nimic. Absolut nimic, răspunse fata şi se îndepărtă de el în linişte, ca şi cum n-ar fi urlat desfigurată de mânie.

Dezamăgiţi, toţi se cufundară în treburile din care cearta celor doi îi smulsese. Doar cu coada ochiului îl văzură pe Miron cum se îndreaptă spre colţul unde se refugiase Cornelia. „Probabil se duce să-şi ceară scuze”, îşi spuseră ei, deloc interesaţi de ce avea să mai urmeze.

Fata îşi pusese pe un birou rucsăcelul pe care îl purta în spate şi care îi ţinea loc de geantă şi cotrobăia prin el. Tresări surprinsă văzându-l pe Miron, mutându-se stânjenit de pe un picior pe altul. „Vrea să-l iert pentru ziua aceea nenorocită”, îşi zise ea în sine.

Dar se pare că Miron şi uitase întâmplarea cu pricina. I se adresă mai mult în şoaptă cu o întrebare care o ului:

- Dacă ţin bine minte, te-ai ocupat de o sectă de prin Moldova... „Fraţi întru sânge” parcă îi zice... Ai făcut o anchetă, ai şi publicat nişte articole...

Fata îl măsură din cap până-n picioare. Cu tot aerul lui de ins picat din cer, Miron era un bărbat arătos, dar trebuia să-l studiezi cu mare atenţie ca să-ţi dai seama de armonia trăsăturilor pe care le avea chipul său. îi răspunse tot în şoaptă, cu o vagă îngrijorare în glas.

— Te simţi bine?

- Nu înţeleg.

- Nici eu nu înţeleg. De când eşti interesat de secte?

- Să zicem că e un interes de moment.

- Şi de ce tocmai de secta asta?

- Pentru că am auzit numai grozăvenii despre ea. Se zice că practică nişte ritualuri foarte ciudate.

- într-adevăr. La unele din întâlnirile lor au loc şi sacrificii umane.

- Nu mai spune!

- Nu ştiu dacă e adevărat sau nu; nimeni nu deţine nicio dovadă. Secretele sectei sunt păstrate cu străşnicie. E greu să pătrunzi la o întrunire de-a lor. Oricât am încercat, eu n-am reuşit. N-am izbutit nici măcar să vorbesc cu cel care o conduce. E un personaj misterios, care nu se arată oricui, şi care e păzit zi şi noapte de prozeliţi, ca să nu i se clintească nici măcar un fir de păr din cap. Exercită asupra lor o fascinaţie extraordinară şi are o putere inimaginabilă. Cu toate că e în afara legii, secta continuă să atragă noi aderenţi, care, pentru a fi primiţi, trebuie să se supună unor teste barbare.

- Adică?

- Din câte am auzit, sunt de trecut multe probe de îndurare a unor suferinţe atroce provocate prin diverse mijloace – cuţit, arderea cu fierul roşu, zdrobirea oaselor în nişte menghini...

- Brr! Şi sunt ţicniţi care acceptă să se supună unor astfel de cazne?

- Mai mulţi decât îţi închipui.

- Nu-mi vine să cred!

- Nici mie nu mi-a venit să cred până când n-am stat de vorbă cu un ins care s-a infiltrat printre membrii sectei din dorinţa de a scrie un articol. Sărmanul! A scăpat ca printr-un miracol şi a ajuns la un spital unde şi-a dat sfârşitul. N-a apucat să-mi spună prea multe.

Ceea ce Cornelia omitea să-i spună cu inocenţă lui Miron era că respectivul o chemase pe ea la spital fiindcă îi făcuse multă vreme o curte nebună şi fără nicio speranţă.

- Şi cum poţi da de ei?

- Asta chiar că nu ştiu. Locul lor de întâlnire se schimbă de fiecare dată. E anunţat în ultima clipă. Şi totuşi, de ce te interesează toate chestiile astea?

- Mi s-a cerut să întocmesc un studiu despre sectele de la noi. Un institut internaţional mi l-a comandat. Dar am
odocumentaţie săracă. încă nu ştiu dacă să accept sau nu, îi răspunse Miron şi se duse la locul lui, urmărit de privirile în continuare nedumerite ale Corneliei.

Nu numai cei doi americani se dădeau de ceasul morţii să pună mâna pe Cameleon. La câteva mii de kilometri distanţă de aceştia, în Bucureşti, în ambianţa somptuoasă a unei firme de calculatoare care constituia un paravan pentru activităţi ale serviciilor secrete româneşti, se purta un dialog oarecum asemănător cu cel dintre Mark Ferris şi Jones Au- cland. Protagoniştii scenei erau doi bărbaţi cunoscuţi în lumea afacerilor – Camil Nasta şi Alin Gorovei, asociaţi la compania pe care o conduceau, socotită prosperă şi cu un nume bun în lumea business-ului. Dar foarte puţini erau la curent cu activitatea lor de bază, care avea o tangenţă firavă cu asamblarea şi comercializarea calculatoarelor.

Camil Nasta era scund de statură, purta o mustaţă de zaporojean, mai rar întâlnită în ziua de azi, şi fuma în draci dintr-o pipă scurtă. în rarele momente în care nu pufăia din ea, o folosea ca să-şi sublinieze gesturile, ca pe o baghetă de dirijor. Asociatul său se apropia şi el de vârsta de cincizeci de ani. Din când în când, ca să facă impresie, era apucat de câte o criză provocată, chipurile, de apropierea „inexorabilă” – cuvântul îi aparţinea – a bătrâneţii. Era, deaseme- nea, mai curând mic de stat şi aţos, nu fuma şi totuşi savura cu plăcere mirosul de tutun fin şi aromat folosit de către Nasta.

- Deci, până la urmă, americanii s-au urnit, zise mai mult într-o doară Nasta, preocupat mai curând să vadă de ce pipa pe care o ţinea în mână se încăpăţâna să se stingă mereu. Ar trebui s-o curăţ.

- Ce să cureţi? întrebă nedumerit Alin.

Afurisita asta de pipă

.**- Asta te frământă pe tine acum?**

-Dar ce-ai vrea să fac?

- Să găseşti ceva ca să dăm de omul nostru. Cum dracu l-am scăpat de sub control?

- Naiba ştie.

Alin se ridică de pe scaunul cu spătar înalt pe care stătea – împărţeau aceeaşi încăpere, mobilată modem şi, tocmai de aceea lipsită de personalitate.

- Mie nu-mi place că le cedăm americanilor iniţiativa.

- Cum adică le cedăm?

- Păi, cred că se bagă prea mult în treburile noastre...

Nasta izbutise, în sfârşit, să-şi aprindă din nou pipa. Trăgea cu sete din ea, ca un bătrân lup de mare, contrazicând astfel recomandările celor care susţineau că fumatul unei pipe presupune o savurare calmă şi linişte interioară.

- Nu uita că e şi omul lor. Doar l-au pregătit atâta vreme la cererea noastră...

— Asta nu înseamnă că-şi pot băga nasul unde vor!

-Ai dreptate.

A — Iar planul lor mi se pare o aiureală!

- Ai altul mai bun?

întrebarea rămase fără răspuns. După ce mai trase cu poticneli câteva fumuri – hotărât lucru, pipa trebuia urgent curăţată – tot Nasta întrerupse tăcerea:

- Planul lor e foarte bun. Iar noi trebuie să profităm de el.

Alin ridică din sprâncene.

— Cum adică?

- Trebuie să le-o luăm înainte. Trebuie ca noi să punem primii mâna pe Cameleon şi să vedem ce s-a întâmplat cu el de-a luat-o razna.

-Cum?

-Iată cum...

Nasta renunţă să mai chinuiască biata brichetă care nici ea nu vroia să se mai aprindă, şi pomi să gesticuleze cu pipa

.Pe măsură ce vorbea, Gorovei începea să capete culoare în obraji, iar ochii îi căpătară o strălucire pe care n-o avuseseră până atunci. La sfârşit, dădu din cap mulţumit.

- Mda... Nu e rău. Mai rămâne să vedem dacă ţine chestia asta...

Nu văd de ce n-ar ţine, îi răspunse asociatul său şi se apucă tacticos să scoată scrumul din vatra pipei

.Mulţi auziseră de secta „Fraţi întru sânge”, dar nimeni nu reuşise să se infiltreze în

anturajul său şi să afle cum stau lucrurile cu adevărat. Un secret deplin îi înconjura activitatea şi nu se ştia nimic precis despre modul cum era organizată, despre felul în care era condusă de către Marele Frate şi ce scopuri urmărea, cine participa la întrunirile care aveau loc periodic şi ce se petrecea la aceste întâlniri. Zvonurile care circulau pe seama ei păreau halucinaţiile cuiva nu prea întreg la minte. Se vorbea despre disciplină cazonă, despre torturi la care membrii se supuneau de bunăvoie, despre o supunere oarbă la ordinele conducătorului, o persoană deasemenea enigmatică, înzestrată cu puteri malefice şi capabilă să ţină sub ascultare o mulţime, manevrând-o după bunul său plac, purtând-o pe aripile extazului sau înfricoşând-o de moarte, nedând nimănui socoteală, considerându-se un trimis al Arhanghelului dreptăţii, un justiţiar atotputernic, aspru şi intransigent, prevestind o altă lume, cu alte alcătuiri, pentru care trebuia să pregătească de pe acum altfel de oameni, dodii, complet aserviţi unui anumit sistem spedal creat, complet depersonalizaţi. în general, nimeni nu dădea crezare unor astfel de bârfe, cei mai mulţi catalogându-le drept vorbe de dacă, bâiguieli ale unor zănated care n-au ce face şi sperie târgul cu baliverne. Unii, mai bătrâni, care văzuseră şi trecuseră prin multe, rămâneau însă pe gânduri, neexduzând posibilitatea ca demonul să fi pus stăpânire pe sufletele unora, ducându-i la pierzanie, aruncându-i în mrejele răului, sucindu-le minţile, transformându-i în nişte unelte umile la cheremul unui şarlatan fără scrupule. La urma urmei, în secolul care se apropia de sfârşit se văzuseră fapte şi mai inexplicabile decât cele atribuite – nu se cunoştea pe ce temei – „Fraţilor întru sânge”. Dar cine putea băga mâna în foc că ele erau reale şi nu rodul unei închipuiri înfierbântate de lecturi scăpate de sub control, de filmele de groază de la televizor? Sau, cine ştie, poate chiar membrii sectei, pentru a fi mai interesanţi în ochii vulgului, mai eficienţi în acţiunea de racolare de noi prozeliţi, răspândeau astfel de legende ciudate, care să-i ademenească pe cei însetaţi să trăiască o aventură palpitantă, înconjurată de o aură de mister, uitând de cotidianul banal şi insignifiant?

în noaptea aceea de august locul de întâlnire fusese sta- bilitîntr-o hală a unei întreprinderi dezafectate de la marginea oraşului. Chiar dacă soarele apusese demult, zăpuşeala continua să fie insuportabilă. Membrii sectei sosiseră rând pe rând, unii în maşinile personale, alţii cu taxiuri sau cu mijloace de transport în comun, ceea ce dovedea provenienţa lor din straturile sociale cele mai diverse. în apropierea incintei unde avea să se desfăşoare întrunirea, fiecare îşi pusese pe cap o glugă neagră care avea fante în dreptul ochilor, nasului, gurii. Cu o astfel de măsură de precauţie, niciunul nu risca să fie recunoscut de către ceilalţi într-o altă împrejurare, la o întrevedere provocată de hazard. Mai mult, pentru o şi mai mare siguranţă, fiecare trebuise să prezinte la intrare o legitimaţie şi să se identifice după un cod personal, eliminându-se aşa orice teamă că vreun intrus s-ar fi putut strecura ca să afle taine ce nu-l priveau, ca apoi să le divulge mai departe, unor neaveniţi sau răuvoitori, capabili să le pericliteze statutul de persoane misterioase.

Hala care adăpostise odinioară strunguri, raboteze, şepin- guri şi alte maşini unelte specifice muncii într-o uzină era acum o ruină. Numai un schelet metalic care susţinea un acoperiş cu multe spărturi şi pe punctul de a se prăbuşi mai amintea

vag destinaţia pe care o avusese construcţia. Nici pereţii nu mai erau întregi – cohorte de indivizi întreprinzători îi dărâmaseră şi luaseră căruţe de cărămizi pentru a-şi construi case, garaje. Dealtfel, din zi în zi era aşteptat ca vreun nabab să pună mâna pe teren, să aducă excavatoare, buldozere şi să-l cureţe de ruine, iar apoi să trântească un supermarket sau sediul unei companii.

Până aproape de miezul nopţii se strânseseră cam o sută de inşi care se puseră pe aşteptat, fără să-şi adreseze vreun cuvânt şi fără să dea semne de nerăbdare. Cu

glugile pe cap, nemişcaţi, păreau nişte statui amplasate provizoriu în ambianţa aceea sordidă, înainte de a fi mutate într-un decor corespunzător. Din depărtare se auzea zgomotul tramvaielor care se retrăgeau la depou, răzbăteau până la ei claxoane de maşini, sirenele unor ambulanţe. Dar nimeni nu părea să bage în seamă sunetele acelea stridente, care veneau parcă de pe un alt tărâm, fără nicio legătură cu cel pe care se aflau ei.

Fix la miezul nopţii sună o trompetă. Mulţimea fremătă o clipă, după care se cufundă în aceeaşi linişte de mai înainte. Trompeta se mai auzi o dată şi încă o dată. De-abia la al treilea semnal, pe o estradă improvizată din mai multe scânduri puse pe nişte butoaie de tablă îşi făcu apariţia Marele Frate. Purta şi el o glugă pe cap şi era înveşmântat într-un soi de manta din mătase vişinie. Pe spatele ei erau desenate două spade încrucişate din care picura sânge. într-o mână ţinea un pumnal, cu două tăişuri, iar în cealaltă un glob auriu. Se mişca încet, ca şi cum i-ar fi fost teamă ca nu cumva preţiosul său trup să nu se facă ţăndări doar la o simplă frecare de aer. Oricui i s-ar fi părut caraghioasă momâia aceea care se plimba tacticos pe scândurile înălţate la vreo doi metri. Dar întreaga asistenţă era cuprinsă de veneraţie şi îi urmărea gesturile cu sufletul la gură. Marele Frate se opri în mijlocul podiumului, cu faţa la publicul care încremenise. O pasăre care îşi avea cuibul pe o grindă îşi luă zborul pentru un scurt rond de noapte, dar nimeni nu păru s-o observe

.Deodată, trupul conducătorului sectei începu să tremure ca apucat de friguri. De parcă asta ar fi aşteptat, şi ceilalţi par- ticipanţi porniră să-şi bâţâie corpul, să şi-l contorsioneze în ritmul muzicii vioaie de la un casetofon. Erau cu siguranţă acolo bărbaţi şi femei, tineri şi vârstnici, dar niciunul nu părea să realizeze grotescul situaţiei în care se găseau: nişte manechine cu glugi pe cap, simulând un dans al unor triburi africane nu prea evoluate, într-o cadenţă tot mai îndrăcită.

La fel de neaşteptat, muzica se opri şi toţi cei de faţă rămaseră iarăşi nemişcări. Marele Frate îşi trase mai întâi sufletul, bând o înghiţtură de apă minerală dintr-o sticluţă scoasă din faldurile anteriului. îşi drese îndelung glasul şi de-abia după aceea se adresă mulţimii.

- Frăţie şi sânge! Sânge şi frăţie! salută el asistenţa.

- Frăţie şi sânge! Sânge şi frăţie! îi răspunseră, ca un ecou, cei o sută de participând, bulucindu-se unii în alţii, ca nişte animale înghesuite într-un ţarc.

Apoi, toţi scoaseră bricege, cuţite, lame de ras, îşi suflecară mânecile şi se crestară uşor pe braţul stâng, doar atât cât să dea sângele. După aceea, fiecare îşi lipi mica rană provocată de bunăvoie de rana vecinului, pecetluind parcă un legământ. Numai Marele Frate rămase doar un simplu observator la întreaga scenă.

- Frăţie şi sânge! Sânge şi frăţie! bolborosi el după ce se asigură că toţi cei prezenţi îşi donaseră cota de sânge.

- Frăţie ,i sânge! Sânge şi frăţie! îi răspunse imediat gloata.

Marele Frate îşi drese din nou glasul şi, în sfârşit, începu să vorbească. Avea o voce spartă, neplăcută, îşi alegea cu greu cuvintele, ca şi cum ar fi depus o caznă uriaşă ca să le descopere pe cele mai potrivite, sau din dorinţa de a crea impresia că ele sunt o revelaţie din partea cuiva mai presus de muritorii de rând, dar un observator atent şi-ar fi dat iute seama că, de fapt, îşi prefăcea vocea, iar poticneala din exprimare era rodul unui truc bine pus la punct şi excelent învăţat.

- Fiţi bineveniţi, dragilor! A noastră va fi lumea!

- A noastră va fi lumea! îl îngână plină de avânt pădurea de glugi negre.

- Acum suntem o mână de oameni! Dar să nu uităm că marile credinţe au avut mai întâi nevoie doar de câţiva adepţi care le-au răspândit pe urmă în toate aşezările Pământului. Noi suntem cei dintâi aleşi pentru a face cunoscută o învăţătură de

inspiraţie cerească şi menită să le înlocuiască pe toate celelalte în veacul ce va veni şi în celelalte veacuri. Noi suntem elita căreia i s-a dezvăluit adevărul suprem al existenţei.

Bărbatul în manta vişinie se opri din peroraţie şi îşi roti privirea prin hala plină de moloz, de fiare vechi, de maldăre de tablă ruginită sub care, fără îndoială, forfoteau şobolani, înnebuniţi fiindcă nu puteau să iasă din ascunzişurile lor ca să plece după pradă. Oftă şi îşi reluă discursul cu şi mai mult aplomb.

- Uitaţi-vă în jurul vostru! Vedeţi unde trebuie să ne întâlnim? Oare asta meritäm noi, cei care ne aflăm în fruntea tuturor, prin ideile noastre, prin năzuinţele noastre? însă cândva, când nimeni nu va mai pune sub semnul întrebării izbânda noastră, vom zâmbi aducându-ne aminte în ce condiţii a trebuit să ne desfăşurăm, la început, lucrarea de modelare a unui om superior, incapabil să accepte condiţia de sclav, dornic numai să-şi arate curajul de a fi stăpân, însetat să domine, să spulbere pe oricine îi stă în cale. Sper c-aţi înţeles: nu ne sprijină nimeni. Singurul nostru reazem e tăria noastră de a ne respecta idealurile, de a le venera zi şi noapte. Cine să ne ajute? Guvernul?

Râsete batjocoritoare îi punctară spusele.

- Poliţia?

Hohotele se auziră şi mai puternic.

-Justiţia?

- Haida-de!
- Presa?

în loc de chicotete, de data asta se auziră huiduieli

.- Aveţi dreptate: presa este cel mai mare duşman al nostru. Chiar dacă au aflat puţine lucruri despre noi, porcii ăştia de gazetari ne iau tot timpul peste picior, închipuindu-şi că ei sunt buricul pământului, iar noi nişte sărmani cu duhul. Dar va veni o vreme când îi vom pune cu botul pe labe şi îi vom sili să scrie numai ce vrem noi şi numai cum vrem noi. Nu mai e mult până atunci! Fiţi siguri!

Mulţimea se învolbură din nou.

- Frăţie şi sânge! Sânge şi frăţie!

Cameleonul se afla în primele rânduri şi, dacă faţa nu i-ar fi fost acoperită de obligatoria glugă neagră, pe ea s-ar fi putut citi perplexitatea de care fusese cuprins încă de la începutul manifestării. Nu ştia ce să creadă: indivizii ăştia erau nebuni de legat sau doar se amuzau neavând ce face acasă? Iar paranoicul care le vorbea era doar lovit cu leuca, sau chiar credea că a pus bazele unei credinţe la care va adera întreaga planetă şi care, de fapt, era un surogat de Nietzsche, asezonat cu alte ingrediente neasimilate din gândirea unor teoreticieni însetaţi, la timpul lor, să dea o altă dimensiune comportamentului fiinţei umane?

După îndelungi investigaţii, aflase unde trebuia să aibă loc întâlnirea şi încă alte câteva amănunte, mai mult sau mai puţin importante. Imediat după prânz se strecurase în hală şi se pusese pe aşteptat, ascuns într-un intrând mascat de nişte lăzi de carton, pe care, din lene, cei însărcinaţi cu controlul ambianţei înainte de întrunire, nu se osteniseră să le dea la o parte şi să cerceteze dacă nu cumva se ascunde cineva acolo. în even- tulitatea în care ar fi fost descoperit, „omul cu o mie de feţe” ar fi scăpat basma curată, dându-se drept un vagabond, un ins fără un acoperiş deasupra capului. Dar nimeni nu-l deranjase şi, deşi cartoanele acelea miroseau puternic a încins, reuşise chiar să şi aţipească puţin. Ieşise din adăpostul său după ce se convinsese că în hală se aflau deja destu

iindivizi, astfel ca apariţia lui pe neaşteptate să nu bată la ochi. Se amestecase printre participanţi, se crestase la mână şi se înfrăţise cu un necunoscut, uriaşe şi hohotise laolaltă cu ceilalţi. Iar acum urmărea spectacolul grotesc, întrebându-se ce nebunie

provocată de către şarlatanul cu manta vişinie mai poate să urmeze, o arătare de carnaval, care ar fi stârnit batjocura oricui zdravăn la minte, dar pe care cei prezenţi îl ascultau ca pe un profet inspirat.
*

Nu numai Cameleonul asista siderat la mascarada cu pretenţii de întâlnire ezoterică. Doi bărbaţi bine clădiţi, amestecaţi în mulţime şi fără să ştie unul de altul, executau şi ei ritualul ciudat, atenţi să nu se dea de gol şi să fie zvârliţi în stradă după ce li s-ar fi administrat o bumbăceală bună. Erau doi zdrahoni care văzuseră multe în viaţa lor, însă niciodată nu trăiseră o astfel de experienţă uluitoare. Organizaseră răpiri, aruncaseră în aer diverse obiective, eliminaseră la comandă persoane incomode. Totuşi, nimic nu-i mirase mai mult ca întâlnirea la care participau, unică în existenţa lor. Din această pricină, simţeau o vagă nelinişte, deşi erau pregătiţi să facă faţă unor situaţii cu adevărat grave. Din când în când, pe furiş, ca să nu se bage de seamă, aruncau priviri în jurul lor, ca şi cum ar fi căutat pe cineva. Ţinta amândurora era Cameleonul. Dar se afla el aici? Şi dacă da, sub ce glugă îşi ascundea chipul? Ştiau doar că e înalt de statură, înzestrat cu o forţă neobişnuită, dar mai cunoşteau şi că se putea preface într-un ins amărât, adus de spate, pe care n-ai fi dat doi bani. Putea fi oricine dintre cei care îi înconjurau, cuprinşi de o frenezie dementială, mimând, la rândul lui, o trăire intensă la ceremonialul bizar, oficiat de către o făptură de carnaval. De aceea, uneori, simţeau nevoia să verifice dacă nu cumva le-a căzut din buzunare seringile umplute cu un ser tranchilizant, menite să-l facă inofensiv pe omul vânat de reprezentanţii a două servicii secrete. Şi chiar dacă nu erau înfricoşaţi, îşi pipăiau şi pistoalele
vârâte în tocuri de piele şi fixate cu ajutorul unor curele la subsuoară.

între timp, sacerdotul în manta vişinie îşi terminase discursul şi din nou mulţimea fu cuprinsă de freamăt. Oricine putea realiza că va urma partea cea mai importantă a întâlnirii şi aştepta cu înfrigurare ultimul act. Şi, într-adevăr, pe scândurile groase îşi făcură apariţia doi inşi care îl târau pe un al treilea. Acesta se zbătea zadarnic în braţele lor. Mâinile îi fuseseră legate la spate, picioarele le avea înfăşurate într-un sac. Era singurul care nu purta glugă. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Cămaşa îi atârna în zdrenţe. Pe gură i se aplicase un leucoplast lat. Ochii priveau înspăimântaţi la adunarea aceea ciudată unde fusese adus mai mult târâş şi înghiontit zdravăn. Apariţia lui stârni imediat murmure.

- Tăcere! tună glasul Marelui Frate.

Ca prin farmec se aşternu o linişte de mormânt. Numai greierii ascunşi în ierburile crescute haotic printre dărâmături continuară netulburaţi să-şi îngâne cântecul.

- Astăzi vom pedepsi exemplar un individ care face de râs specia umană. E vorba de un hoţ prins asupra faptului pe când încerca să jefuiască o locuinţă. Organele de ordine i-au dat drumul, cică din lipse de probe. De fapt, au fost mituite ca să-l elibereze.

- Huo! porniră cei o sută de fanatici să protesteze.

- Tăcere! se auzi din nou rostind Marele Frate. Iată încă o dovadă de inconştienţă din partea unora dintre noi care mai speră că există cineva care să ne apere avutul, liniştea căminului, viaţa. Trăim într-o minciună pe care noi trebuie s-o alungăm din existenţa noastră. începând de astăzi, noi vom fi cei care îi vom judeca şi pedepsi pe tâlharii şi ucigaşii care ne ameninţă la orice colţ de stradă. E nevoie de pilde care să înfricoşeze pe oricine mai îndrăzneşte să comită vre
o**fărădelege. Rămâne doar ca noi să hotărâm dacă îl lăsăm pe acest specimen să plece ne tulbura t...**

- **Nuuu! îl întrerupse mulţimea.**
- **...sau îl condamnăm la moarte, pentru a arăta a cui e puterea de a pune**

stavilă tuturor nenorocirilor abătute asupra noastră.

La moarte! La moarte! scandă îh delir gloata şi începu să tropăie cu înverşunare pe dalele de beton

.19

Vânat şi vânător

Cameleonul era siderat. Nu-şi aducea aminte să fi asistat vreodată la o astfel de grozăvie. Cum era posibil ca o sută de inşi să ceară în cor condamnarea la moarte a unui borfaş despre care nici nu se ştia dacă era într-adevăr vinovat? Nu vroiau cumva doar să-l sperie? Nu doreau oare să-i bage frica în oase şi apoi să-l lase în plata Domnului? Ce se petrecea pe mica estradă nu părea însă o joacă de copii. Hoţul – sau presupusul hoţ – fusese legat de un stâlp şi în jurul lui se făceau în continuare pregătiri febrile. Fără îndoială, indivizii erau hotărâţi să-l termine. Dar cum? Dacă ar fi ştiut mai din timp ce avea să urmeze, şi-ar fi făcut un plan. Aşa, trebuia să acţioneze la inspiraţie, potrivit scenariului desfăşurat în faţa lui, ale cărui detalii îl umpluseră de oroare. Va încerca să-l salveze, chiar dacă, în aparenţă, lucrul părea imposibil, dat fiind asistenţa numeroasă, care ar fi reuşit imediat să-l anihileze. Singura lui şansă era factorul surpriză. Nimeni nu se aştepta ca printre membrii sectei „Fraţi întru sânge” să se fi strecurat un intrus, cu tot filtrul atent de la intrare. Numai dacă va specula uimirea provocată de apariţia lui ar putea avea sorţi de izbândă. Nici atunci nu era sigur că va izbuti – prea erau mulţi prozeliţi aduşi într-o stare de surescitare vecină cu nebunia. N-avea încotro – trebuia să asiste în continuare la spectacolul macabru şi să aştepte un moment potrivit ca să-şi facă şi el intrarea în scenă.

Nici cei doi agenţi ai serviciilor secrete român şi american nu se simţeau în largul lor. Ar fi vrut ca atenţia să le fie îndreptată mai mult la operaţiunea de descoperire printre inşii cu glugi pe cap a Cameleonului. Fără să vrea, erau însă captivaţi şi de ambianţa sinistră în care se aflau, neştiind unul de altul. Oricât ar fi vrut să rămână impasibili, nu reuşeau să se sustragă fascinaţiei provocate de reprezentaţia oferită de smintiţii încrezători că vor transforma lumea într-o uriaşă rezervaţie unde oamenii se vor supune fără să crâcnească învăţăturilor Marelui Frate. Acesta li se părea uneori o fiinţă cu mintea complet deranjată. Dar modul organizat în care conducea masa dezaxaţilor care îl adorau contrazicea o astfel de presupunere. Era mai curând un individ care îşi urmărea cu abilitate scopurile servindu-se de ignoranţa şi prostia celor-lalţi. Ce va face însă Cameleonul? Va risca să intervină în mijlocul unei gloate înfierbântate de sloganuri şi de promisiuni mincinoase? Va prefera să stea în banca lui pentru a se proteja de furia mulţimii? Dar era oare într-adevăr aici, în hala cu acoperişul spart, prin care se zărea o lună ca o faţă gârbovită? Nu cumva aşteptarea lor era zadarnică?

*

Marele Frate nu părea să se grăbească, de parcă ar fi avut tot timpul ca să-şi ducă la îndeplinire planul. Făcea fiecare gest ca şi cum ar fi dorit ca el să se întipărească pentru totdeauna în memoria celor prezenţi, ca dealtfel, şi fiecare vorbă pe care o rostea. Cine îl învăţase să pună la punct un asemenea ceremonial lugubru? Cum dobândise o asemenea ştiinţă de a subjuga o mulţime şi de a o metamorfoza într-o masă de manevră, ascultătoare ca o turmă, mânată oriunde ar fi dorit? Apariţia lui era mai potrivită unor alte perioade istorice, dominate de eresuri, de superstiţii şi însetate de glorificare

aunor zei atotputernici, pentru mulţumirea cărora unii şi-ar fi dat cu bucurie şi viaţa. Ce căuta el într-un sfârşit de secol în care omul cerceta cu atenţie orice idee i se propunea şi se îmbăta cu iluzia că a descoperit, pentru prima oară, libertatea în mijlocul unei

colectivităţi? Cum de reuşise să adune în jurul lui această mână de indivizi care i se supuneau orbeşte?

- Fraţi întru sânge! Am înţeles care este voia voastră şi ea va fi împlinită. Acest nemernic va dispărea, pentru ca niciodată să nu mai comită vreo fărădelege. La moarte!

- La moarte! urlă din nou gloata cuprinsă de agitaţie, ţinând isonul şefului său.

-Fiecare dintre noi îl va lovi cu acest pumnal sacru pe care îl ţin în mână, până i se va scurge ultima picătură de sânge, îl vom lăsa apoi aici, cu un mesaj din partea noastră, ca să fie învăţătură de minte pentru oricine va mai îndrăzni să intre în casa cuiva şi să se atingă de ceva ce nu-i aparţine. Frăţie şi sânge! Sânge şi frăţie!

- Frăţie şi sânge! Sânge şi frăţie!

într-adevăr, oricât de ciudat i s-ar fi părut Cameleonului, „Fraţii întru sânge” erau hotărâţi să-şi ducă planul la îndeplinire. Deja se aşezaseră unul după altul, într-un şir lung, şi aşteptau doar semnalul ca să urce pe podium, să ia cu tot respectul pumnalul sacru din mâna căpeteniei şi să înceapă să lovească în tânărul legat de stâlp, fiecare la rândul său, cu sete, ca într-un vrăjmaş, căutând să ţintească în inimă, în ficat, sau mai degrabă în alte părţi, mai puţin gingaşe, ca să-i prelungească agonia, să facă supliciul şi mai rafinat. Nu mai era timp de pierdut. Trebuia să acţioneze. începu să-şi facă loc mai aproape de estradă, ca şi cum ar fi vrut să se numere printre cei dintâi care vor înfige pumnalul în trupul fără apărare, să fie un privilegiat, un răsfăţat al soartei. înaintarea i se dovedi mai anevoioasă decât ar fi crezut – toţi erau animaţi

de acelaşi gând, aşa că Marele Frate trebui să intervină ca să reinstaureze ordinea şi calmul. Totuşi, Cameleonul reuşi să fie în capul şirului şi aştepta doar semnul ca să urce pe scena improvizată. Acesta întârzia să vină – era vorba de aceeaşi tehnică a aşteptării care înnebunea şi mai mult gloata dornică de sânge.

în sfârşit, Marele Frate îl invită cu un gest pe Cameleon să se apropie. Acesta urcă fără grabă treptele şi se pomeni lângă stâlpul de care era fixată victima. Tânărul legat fedeleş avea ochii înnebuniţi de groază. Se uita la pumnalul din mâna Cameleonului şi, dacă n-ar fi avut pe gură aplicat leucoplastul, deja ar fi început să ţipe presimţind chinul ce avea să urmeze.

Marele Frate clătină uşor din cap. Cameleonul ridică pumnalul, ca şi cum ar fi fost gata să dea o lovitură de graţie. Hala se zgudui de un urlet sălbatic:

- Frăţie şi sânge! Sânge şi frăţie!

Pumnalul se îndrepta încet spre cel vizat să devină un exemplu pentru cei care mai aveau intenţia să săvârşească vreo nelegiuire. Liniştea se aşternuse din nou. Toţi urmăreau cu suflarea tăiată traiectoria lamei scânteietoare. în curând sângele de un roşu aprins va stropi decorul şi va aduce pacea în sufletele tuturor, după o noapte zbuciumată.

Dar pumnalul avu o coborâre curioasă. în loc să atingă trupul paralizat de spaimă, pomi să taie rapid frânghia care îl ţinea legat de stâlp. Mulţimea înmărmuri de uimire. însă doar o clipă îi fu destul ca să se dezmeticească. Toţi se bulucirăspre estradă, încercând să se urce pe ea, ameninţători, cuprinşi de mânie şi ţipând:

- Am fost trădaţi! Puneţi mâna pe ticălos! Să nu scape trădătorul!

Cameleonul izbutise să-l elibereze pe presupusul borfaş care nu mai înţelegea nimic. El părea cel mai uluit de

întorsătura neaşteptată a lucrurilor. Se uita buimac la salvatorul său şi nu ştia ce să facă.

- Şterge-o! îi zise acesta. Ia-o prin spate! Acolo e o spărtură în zid.

Apucă să-l vadă cum sare de pe podium şi o ia la sănătoasa spre ieşirea pe care numai el o ştia. Apoi îşi îndreptă atenţia asupra agresorilor săi. Erau din ce în ce mai aproape şi din ce în ce mai furioşi. Numai o minune îl mai putea scăpa din mâinile lor. Marele Frate se retrăsese într-un colţ şi urmărea cu braţele încrucişate învălmăşeala creată, ca şi cum n-ar fi avut nicio legătură cu ea – un observator calm, sigur că haosul stârnit va fi potolit. Nici Cameleonul nu se pierdu cu firea niciun moment. Ştia – de unde ştia? cine îl învăţase? – că întotdeauna trebuie să ai mai multe soluţii în caz de pericol, pregătite cu minuţie şi puse în aplicare la momentul potrivit. De aceea, când hoarda de urmăritori fu la un pas să-l cuprindă în mijlocul ei şi să-l sfâşie, apăsă butonul de la o telecomandă purtată într-un buzunar de la piept, şi dintr-odată dezlănţui o nebunie generală. în hală se aprinseră zeci de becuri puternice; de prin colţuri începură să se audă în difuzoare ascunse voci care strigau: „Poliţia! Predaţi-vă!”, iar simulatoare montate în diverse unghere porniră să păcăne ca nişte pistoale-mitralieră. Confuzia era totală. Fraţii întru sânge o luară la goană, care încotro, cuprinşi de panică, uitând de ce se strânseseră în noaptea aceea şi ce grozăvii puseseră la cale, îmbătaţi de credinţa că vor cuceri în curând lumea. în clipele acelea semănau cu pleava împrăştiată de vânt pe o arie. însuşi Marele Frate se repezi la cea mai apropiată ieşire şi dispăru înconjurat de câţiva apropiaţi de-ai săi. Instalaţia la care meşterise câteva ceasuri Cameleonul risipise şleahta care fusese gata-gata să comită o crimă în numele unor idealuri pretinse a fi întruchiparea perfecţiunii pe Pământ.

Şi totuşi, Cameleonul nu rămăsese singur pe platforma de scânduri, ca un comandant triumfător pe o colină de unde îşi
condusese oştile la o victorie eclatantă. Doi dintre purtătorii de glugi nu se înfricoşaseră de mascarada pusă la cale cu ajutorul unei operaţiuni sofisticate şi încercau în continuare să pună mâna pe el. Să fi fost aceştia cele mai fidele şi mai bine pregătite unelte ale Marelui Frate? „Omul cu o mie de feţe” simţea nedesluşit că trebuie să fie extrem de precaut şi să folosească o altă stratagemă pentru a se descotorosi de ei. După cum se mişcau păreau hotărâţi să nu-i acorde nicio şansă de scăpare. în primul rând, nu se repeziseră ca şi ceilalţi, cu furie, cu disperare, cu sete de răzbunare. înaintau calm, cu prudenţă, calculându-şi fiecare mişcare, stând la pândă înainte de a ataca – nişte feline inofensive în aparenţă, dar teribil de periculoase când se hotărăsc să atace. Apoi, şi imul, şi altul ţineau în mâna dreaptă ceva ciudat. Nu erau pistoale, nici pumnale. Erau două banale seringi. Undeva, în subconştientul Cameleonului, prezenţa lor se asocia cu fapte atroce, ai morţi provocate de o banală înţepătură cu acul unor astfel de instrumente împrumutate din tehnica medicală. Trebuia să se ţină cât mai departe de atingerea lor mortală. Doar o clipă mai rămase pe gânduri, cumpănindu-şi cât mai bine şansele. Apoi, dintr-un salt, ateriză pe cimentul de pe jos şi o luă la fugă. O voce poruncitoare îi bubuia în cap: „Sistemul Spar- tacus”, foloseşte „sistemul Spartacus”! Imediat îşi aduse aminte cum învinsese cunoscutul erou într-o luptă de gladiatori. Urmărit de duşmani, gonise prin arenă, huiduit de către spectatori. Dar huiduielile se transformaseră curând în aplauze şi urale când se înţelesese ce tactică adoptase Spartacus. Acesta îşi domolea fuga atunci când de el se apropia vreunul dintre hăitaşi, se întorcea cu faţa la el, îl dobora, şi apoi o lua din nou la goană, până când simţea în ceafă răsuflarea altui adversar. îi culcase la pământ, unul câte unul, transformând o dispută inegală într-o victorie a inteligenţei, ţinută minte până în ziua de azi

.Unul dintre urmăritori îl înşfăcă de haină pe Cameleon. Acesta nu încercă să se smulgă. Dimpotrivă, se întoarse spre agresor, fiind atent la mâna lui dreaptă. Când acesta încercă să-i înfigă acul seringii în braţ, îi întoarse mâna cu brutalitate şi acesta se înfipse prin stofa de la pantalon în piciorul agresorului. Bărbatul ţipă de durere şi

căzu ca secerat. Cameleonul nu mai apucă să-şi reia alergarea. Celălalt individ se afla deja lângă el, puţin dezorientat de scena la care asistase. Scurta clipă de şovăială se dovedi a-i fi fatală. La rândul lui îşi primi o doză din serul cu care îi era umplută seringa şi trupul său se prăbuşi cu zgomot pe ciment. Cameleonul aruncă doar o privire ca să contemple prăpădul pe care îl lăsa în urmă. Fără să mai strângă cablurile şi simulatoarele din locurile unde le pusese, îşi luă tălpăşiţa, nu mai înainte de a-şi zvârli într-un colţ cagula pe care o purtase.

Ieşi din hală cu paşi târşiţi – un bătrân vagabond, cu faţa smochinită, nemulţumit parcă de adăpostul pe care şi-l alesese pentru o noapte, hotărât să-şi găsească un altul, mai ospitalier.

Camil Nasta umpluse cu fumul pipei încăperea în care se mai aflau şi asociatul său Alin Gorovei şi cei doi americanii – Jones Aucland şi Mark Ferris, sosiţi direct de la Otopeni după ce traversaseră oceanul la bordul unui avion special. Dacă în primele minute se acoperiseră unii pe alţii cu acuzaţii, provocate de faptul că acţionaseră fără să se consulte în prealabil asupra modalităţii de a-l recupera pe Cameleon, acum atmosfera era mai destinsă, o secretară aducând chiar şi o tavă pe care se găseau o sticlă de whisky, pahare şi un bol cu cuburi de gheaţă.

- Dacă beau un păhărel, adorm într-o clipită! se lamentă Aucland care suportase cu greu zborul lung şi schimbarea de fus orar.

Şi totuşi, el se servi primul din sticla pântecoasă de *Chivas,* exemplul lui fiind imediat urmat şi de către ceilalţi. După ce savurară băutura catifelată, Ferris se îngrijoră subit:

- Nu ne poate asculta nimeni?

Gorovei izbucni în râs.

- Fiţi pe pace, locul e „curat”. Niciun sunet nu răzbate din biroul ăsta.

Conversaţia se purta în engleză. Ca nişte veritabili oameni de afaceri, sub statutul cărora se ascundeau, Nasta şi Gorovei foloseau o engleză fluentă, mai apropiată de cea vorbită dincolo de ocean decât în ţara lui Shakespeare.

- Am dat-o în bară! zise cu năduf Ferris. Ne-a scăpat de sub nas. Pregătirea pe care i-am oferit-o se întoarce acum împotriva noastră. E aşa de bine înzestrat încât nici nu mai putem pune mâna pe el.

- Aşa e, întări Nasta şi îşi mângâie mustaţa uriaşă. Auzi: să-i întinzi o capcană, să trimiţi după el doi agenţi excepţionali, şi el să-i facă de râs ca pe nişte puştani începători! Unde s-a mai văzut asta?

Ferris se foi neliniştit pe scaunul pe care stătea.

- Bine măcar că seringile conţineau un ser tranchilizant şi nu unul mortal! Acum am fi decretat doliu în agenţiile noastre.

- Şi e bine că n-au aflat nimic „presării”. Ce tămbălău s-ar fi iscat! Ce poze de la locul faptei s-ar fi publicat! Şi ce comentarii răutăcioase la adresa noastră!

- într-adevăr, îl aprobă Ferris pe Gorovei, aţi înăbuşit magistral scandalul. în astfel de ocazii, ai noştri fac şi mai urât decât gazetarii voştri.

—Oare? se îndoi Gorovei. Nu-i ştii de ce sunt în stare. Când se dezlănţuie nu-i mai poţi opri.

Nasta se simţi dator şi el să intervină. Nu-i plăcea că asupra partenerilor săi se instalase aşa de rapid efectul băuturii, car
emetamorfoza, ca într-o prestidigitaţie iscusită, o înfrângere ruşinoasă, într-o victorie.

- Haideţi mai bine să vedem cum procedăm în continuare, propuse el pe un ton îngheţat, aducându-i cu picioarele pe pământ.

Cei patru bărbaţi uitară de paharele de whisky, şi, deşi fuseseră asiguraţi de mai multe ori că locul e perfect izolat fonic, se strânseră în jurul unei mese de consiliu şi începură să vorbească în şoaptă

.20

Incognito la bal

Pentru prima oară Cameleonul fusese pe punctul de a da greş într-o acţiune şi abia scăpase de urmăritorii lui. De obicei, succesul operaţiunilor sale se baza pe factorul surpriză. Apărea când nimeni nu se aştepta, lovea şi se făcea nevăzut. Or, de data asta, ceva nu funcţionase. Cineva fusese încunoştiinţat că va fi în noaptea aceea printre membrii sectei „Fraţi întru sânge", asistând la spectacolul lor grotesc, şi încercase să pună mâna pe el. Cei doi care îl descoperiseră şi de care se descotorosise cu greu erau, cu siguranţă, nişte profesionişti, şi avusese mare noroc că reuşise să-i anihileze. Fără doar şi poate, nu făceau parte dintre smintiţii care strigau „Frăţie şi sânge! Sânge şi frăţie!" şi nu erau, în niciun caz, însărcinaţi cu protecţia lor. Veniseră acolo, în hala unde se ţinea întrunirea, numai ca să-l înşface. Dar cum de aflaseră despre ce avea el de gând să facă în noaptea aceea? Doar nu vorbise cu nimeni. Foarte puţin lipsise ca să nu cadă într-o capcană pe care i-o întinseseră. Cine? Nu ştia. Cum? începea să aibă o bănuială. Stătea într-un fotoliu şi se uita gânditor la maşinăria faxului. Deci, primise un mesaj cifrat. N-avusese de lucru şi se apucase să-l decodifice, aducându-şi aminte cum se procedează, ce tehnică trebuie folosită. Aşa aflase despre practicile „sectei ucigaşe", despre întâlnirile ei secrete. Scăpase ca printr-o minune din cursă. Dar altceva îl punea pe gânduri. Cineva îi ştia numărul de fax şi încerca să comunice cu el. Nu. Nu numai să comunice. Persoana respectivă nu era
interesată să poarte un dialog. Pur şi simplu căuta să-l înhaţe. în ce scop? Pentru cine era el atât de important încât să se trimită pe urmele lui doi mercenari înarmaţi cu instrumente sofisticate şi cu misiunea precisă de a-l răpi? în faţa cui ar fi fost dus? Cui ar fi trebuit să-i dea socoteală? De ce? Nu ştia să-şi răspundă la noianul de întrebări provocate de încăierarea din hala ruinată. în primul rând, pentru că încă nu ştia cine este el. De unde avea pregătirea asta şi de luptător, şi de agent secret? Fusese cumva în armată, dezertase şi acum se făceau eforturi ca să-l recupereze? Făcuse parte dintr-o reţea de spionaj? Dar cum se explica atunci existenţa „bârlogului"? Dacă ar mai fi ştiut şi alţii de el, le-ar fi fost simplu să vină aici şi să-l ia ca din oală. Or, se pare că nu-i cunoştea nimeni locaţia. Dar atunci cine îl înzestrase cu o asemenea aparatură modernă, cu calculatoare, cu fax, cu imprimantă laser, cu copiatoare, până şi cu maşină de tocat hârtie? Din ce bani? într-un safe găsise un teanc mare de bancnote. Din când în când, lua de acolo pentru cheltuielile zilnice, diverse sume care îi asigurau un trai îmbelşugat, în ciuda faptului că ieşea pe stradă în haine umile, ca să nu dea de bănuit. Dar pentru a achiziţiona toată aparatura care se găsea în casă i-ar fi trebuit o avere. De unde făcuse rost de ea? De cine se ascundea? De ce se amesteca în fapte care, în fond, nu-l priveau în mod direct? Nu exista decât o cheie pentru acest mister: să afle cine este el de fapt. Dar nimic nu-l ajuta să risipească vălul care acoperea secretul identităţii sale. Până atunci însă, ca să nu-l mai inoportuneze nimeni, scoase faxul din priză.

*

* *

- De fapt, ce naiba căutăm noi aici?

Cornelia era profund nedumerită. Se îmbrăcase pentru recepţia asta într-o rochie neagră, de o croială sobră, iar la gât îşi pusese un şirag de perle. Chiar dacă alesese ce-avea mai bun în garderobă, nu putea rivaliza cu doamnele din înalta societate care îşi însoţeau bărbaţii la tradiţionalul „Bal a
loamenilor de afaceri". Acestea erau împovărate de coliere din platină cu diamante, cu

cerceii şi brăţările aferente. Nici degetele nu scăpaseră de încătuşarea unor inele mari, cu pietre aşezate în monturi complicate. Unele dintre ele îşi împodobiseră şi gleznele cu lănţişoare din aur alb – cel mai amărât valora mai mult decât salariul mediu pe economie. Cele mai îndrăzneţe stârneau senzaţie cu briliante pe degetele picioarelor. Şi totuşi, privirile erau mai des îndreptate spre câteva domnişoare care purtau bustiere şi lăsau să se vadă, agăţate le buric, unul sau mai multe inele clinchetitoare. Toaletele şi bijuteriile erau în marea lor majoritate de bun gust; dar combinate deseori fără nicio urmă de rafinament păreau de duzină, cumpărate parcă la kilogram. O parte din PIB-ul ţării se etala la purtător.

Şi Miron Cemat se pusese la patru ace, dar nu se mişca mai stingherit decât deobicei de hainele pe care le purta doar la ocazii. Expresia lui de copil mare şi neajutorat era cea din- totdeauna. Nu părea să fie contrariat nici de bărbaţii care purtau ghiuluri de-o tonă şi brăţări groase, ca nişte lanţuri pentru câini deosebit de răi şi ranchiunoşi.

Clubul Diplomaţilor era arhiplin. Posesorii unora dintre cele mai grase conturi în băncile din ţară ţinuseră să fie prezenţi la acest eveniment monden, anunţat cu mult tam-tam de multă vreme, în ziare şi reviste, la posturile de radio şi de televiziune. Era un minunat prilej de a mai afla cine cu cine se ţine, ce mariaje se mai pun la cale, ce căsătorii sunt pe năsălie, ce mai poartă cuconetul care se respectă şi, de ce nu, însemna şi o posibilitate de a ciocni un pahar, fără ca nevestele să se uite chiorâş fiindcă se ia prea mult la bord. Mulţi dintre cei prezenţi se duşmăneau de moarte, dar, de ochii lumii, îşi zâmbeau strâmb şi schimbau saluturi din complezenţă. într-un fel, socoteau orele pe care le petreceau în acest spaţiu ca pe un armistiţiu, după care ostilităţile puteau fi reluate oricând. Accesul presei fusese interzis. Marii oameni de afaceri n-aveau niciun chef să apară cu sarmaua în gură în fotografii sub care l-ar fi fost

tipărite texte acide. Pe cât de uriaşă desfăşurare de forţe însem- > naşe campania publicitară de promovare a evenimentului, pe atât de discretă se dorea petrecerea propriu-zisă. De aceea, la intrare se făcea un control riguros, care ar fi pus la grea încercare şi pe un şoricel dornic să ia legătura cu vreun amic din acest perimetru.

Cornelia nu pierdea din vedere un pandantiv uriaş care atârna ca o piatră de moară la gâtul unei matroane marcate puternic de trecerea timpului.

- Pun pariu că dacă îl întrebi pe oricare dintre ei cum şi-a făcut averea o să-ţi toarne povestea cu suta de dolari – împrumutată, evident! – necesară ca să-şi deschidă o firmă. A naibii sută de dolari! Cum dracu a făcut ea atâţia pui?

Miron se uită neliniştit în jur. Erau singurii ziarişti care înşelaseră vigilenţa cerberilor de la intrare.

- Ai uitat unde te afli? Vorbeşte mai frumos, sau măcar mai încet! Ne-aruncă ăştia afară ca pe nişte măsele stricate. Nu vezi cum arată bodyguarzii? Dacă ne iau la pocealâ n-au destui medici la spitalul de urgenţă ca să ne pună oasele la loc.

într-adevăr, câţiva vlăjgani, mai înalţi cu un cap decât cei din jurul lor, se plimbau cu un aer important prin mulţime, de parcă totul ar fi fost organizat în cinstea lor. Mai rămânea să pufnească nemulţumiţi de calitatea serviciilor sau de componenţa anturajului.

Un grăsan pe care smochingul îl strângea ca o armură se uita curios la ei. Nu ştia de unde să-i ia. Intrigat, li se alătură şi-i întrebă, ţinând o havană în gură.

- Nu vă supăra ţi... Parcă vă ştiu de undeva. Lucraţi în comerţ?
- Nu, îi răspunse Cornelia pe un ton politicos. Noi ne ocupăm de avicultură şi apicultură.
- Da? Şi ies bani din afacerea asta?

îi întoarcem cu lopata

.- Interesant, mai zise grăsanul şiz simţind că este luat peste picior, se îndepărtă rapid, lăsând în urmă un miros greu de tutun.

Un chelner trecu pe lângă ei cu o tavă încărcată cu pahare cu Chivas. Luară amândoi câte un pahar. Fiecare sorbi din licoarea catifelată şi rece, cu gândurile în altă parte.

- Proastă idee ai mai avut! răbufni Cornelia. Ce căutăm noi aici?

Colegul ei era de o altă părere.

- Ba e o idee foarte bună! Fii cu ochii în patru şi ciuleşte urechile. O să iasă un reportaj senzaţional. Incognito la „Balul oamenilor de afaceri”. Ce vrei mai mult? Dacă ai şti cât de greu am făcut rost de invitaţii!

Brusc, Cornelia se molipsi de entuziasmul lui Miron.

- Incognito la „Balul oamenilor de afaceri”!, repetă ea încântată. Ăsta poate fi chiar titlul articolului.

- Ce mai aştepţi? Umblă în stânga, în dreapta...

în jurul meselor lungi încărcate cu bunătăţi, era îmbulzeală. Fiecare se străduia să apuce din bucatele preparate cu mult dichis, supuse unui proces rapid de dispariţie, de parcă un animal uriaş, cu zeci de guri hulpave, se năpustise asupra lor, propunându-şi să le dea gata în cel mai scurt timp. Chelnerii abia mai pridideau să umple paharele. Se bea în special gin tonic, whisky-u 1 era şi el la mare căutare, dar unii mai în vârstă preferau berea şi vinurile albe.

Pe pajiştea din jurul Clubului fusese ridicată o estradă pe care câţiva instrumentişti se dădeau de ceasul morţii să împace toate preferinţele muzicale.

Mai era puţin şi cobora întunericul, dar se aprinseseră deja felinarele montate în cele mai neaşteptate locuri. Vaporaşele de pe lacul din apropiere se retrăgeau spre debarcader. Câţiva îndrăgostiţi uitaseră să-şi cronometreze plimbarea cu barca şi un paznic îi fluiera să se întoarcă grabnic la mal. Nu adia nicio boare de vânt. Arşiţa zilei care trecuse încă se mai simţea. Câteva aspersoare udau cu vrednicie iarba tunsă scurt şi destu

lde bine îngrijită. Ghirlande de becuri multicolore erau agăţate între pomi. Din când în când, baloane îşi luau zborul spre înălţimi. Parcă de când era lumea toţi o ţineau într-o petrecere.

Miron o căuta de zor pe Cornelia. Dar ziarista cu chip atrăgător dispăruse fără urmă. Probabil că se antrenase într-o discuţie aprinsă cu vreo cunoştinţă întâlnită întâmplător, deşi era greu să dea în ambianţa asta simandicoasă peste vre- unul dintre prietenii săi. Mai degrabă i se făcuse foame şi pândea răbdătoare o breşă în zidul uman ridicat în jurul meselor lungi, prin care să se strecoare şi ea. în cele din urmă o zări – nu, nu era nici furată de vreo conversaţie şi nici nu stătea la coadă cu speranţa că va mai prinde măcar o ciozvârtă din purceluşii de lapte tolăniţi cu mere în gură pe platourile din vasta expoziţie culinară. Pur şi simplu se uita cu disperare după el, îi făcea semne cu mâna, ca şi cum ar fi avut şi ea, la rândul său, de comunicat un pont grozav. Tocmai când reuşiseră să se apropie doar la câţiva metri, se creă o busculadă care îi îndepărtă din nou unul de altul. Toţi vroiau să ajungă lângă Miss România care tocmai îşi făcuse apariţia înconjurată de un grup de admiratori. După câte se părea, avea şanse să câştige titlul de Miss Univers – în curând urma să plece la marea confruntare internaţională a celor mai frumoase fete din lume. Era nu numai arătoasă, dar avea şi o inteligenţă sclipitoare şi o cultură mai puţin obişnuită la o tânără căreia natura îi hărăzise să i se aştearnă totul la picioare, fără ca ea să mişte un deget.

Iar oaspeţii soseau, soseau mereu... Chiolhanul încă nu ajunsese la punctul culminant. Erau aşteptate diverse momente susţinute de către actori binecunoscuţi, care aveau să ia în seara asta, pentru interpretarea unei scenete de zece minute, mai mult decât

leafa lor pe mai multe luni. Se organizase şi o tombolă, se primeau înscrieri la diverse concursuri de perspicacitate şi de cunoştinţe generale. De asemenea, urma să aibă loc o mică festivitate în cadrul căreia unui cunoscu

tom de afaceri avea să i se decemeze un trofeu, ca semn al contribuţiei sale la prosperitatea naţiei.

După mai multe încercări infructuoase, Miron reuşi să dea peste Cornelia, care era absorbită de contemplarea spectacolului oferit tocmai de această festivitate. Fata îl strânse de mână, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu plece de lângă ea.

- Pe unde umbli? Stai aici! O să te strâmbi de râs. N-am asistat niciodată la un caraghioslâc mai mare.

Scena se desfăşura pe mica estradă de pe pajişte. Pe ea apăruse un omuleţ sfrijit, al cărui papion de la gât, dacă s-ar fi rotit de câteva ori, ca o elice, l-ar fi săltat cu siguranţă în aer şi, odată ajuns acolo, cu greu ar mai fi revenit pe pământ. Individul făcea elogiul faptelor trecute, prezente şi viitoare ale domnului Gherasim, care, prin activitatea sa în domeniul petrolier, stârnise până şi admiraţia străinătăţii. Domnul Gherasim stătea lângă el şi încuviinţa dând din cap. Văzuse cu siguranţă prea multe episoade din serialul Dallas şi se socotea o rudă a lui J.R., dacă nu cumva chiar autenticul J.R.

Cornelia nu reuşi să se abţină şi pufni în râs. Priviri severe se aţintiră asupra sa.

- Linişte! S-auzim vorbitorul.

Acesta se rotea undeva, la câţiva metri de sol, de unde rostea în continuare cuvinte înmărmuritoare ca oximoron, implementare, exliaustiv. Era de mirare că nu i se strepeziseră încă dinţii.

Mica festivitate luase sfârşit. Miron şi Cornelia se pierduseră din nou unul de altul. Dar se lăsaseră păgubaşi să se mai caute şi aşteptau ca hazardul să-i pună din nou faţă în faţă.

Orchestra se dezlănţuise cu frenezie, invitând perechile la dans, însă se auziră doar câteva acorduri. în virtutea inerţiei, unii se mai rotiră în ritmul unei muzici care răsuna doar în urechile lor.

Pe estradă îşi făcuse apariţia un bărbat îmbrăcat într-un costum alb, de o croială impecabilă. Pe faţă purta un ciora

p**de nailon. într-o mână ţinea un pistol, iar în cealaltă apucase unul dintre microfoanele formaţiei reduse la tăcere.**

- **Doamnelor, domnişoarelor şi domnilor! Regret că trebuie să vă stricăm petrecerea. Dar avem o mare nevoie de bijuteriile şi portofelele dumneavoastră.**

Continuă renunţând la tonul politicos de mai înainte şi agitând prin aer pistolul.

Ăsta e un hold-up! zbieră el. Ca să fiu înţeles de către toată lumea, aveţi prilejul să asistaţi la un jaf în toată regula

!Hold-up

-Atenţie! Ăsta-i un jaf! repetă omul în costum alb şi cu un ciorap de nailon pe cap.

Mulţimea se buluci în jurul estradei, presimţind un moment comic deosebit de original. Unii însă continuau să rămână lângă mesele încărcate cu bunătăţi şi băuturi.

în sfârşit, individul care agita un pistol în aer realiză că nu e luat în serios. Zbieră şi mai tare în microfon:

- La intrare, în grădină, în clădire sunt postaţi oamenii mei Toţi sunt înarmaţi şi au ordin să tragă în oricine nu se supune poruncilor mele. Nimeni nu mai intră, nimeni nu mai iese!

Treptat-treptat, toţi oaspeţii aflaţi în seara aceea la Clubul Diplomaţilor începură să-

şi dea seama că momentul pe care îl trăiau nu era o glumă a organizatorilor. Rămaseră ca nişte stane de piatră în locurile unde se găseau. Vreo trei sute de inşi bine îmbrăcaţi şi cărora li se părea că lumea le stă la picioare se uitau acum buimaci unii la alţii. Câteva cucoane începură să ţipe.

- Linişte! urlă omul în costum alb. Aşezaţi-vă unul în spatele celuilalt şi îndreptaţi-vă, fără gesturi eroice spre estradă. Am aici nişte genţi. Puneţi în ele tot ce aveţi de valoare – bijuterii, bani, ceasuri, telefoane mobile... Primim şi cărţi de credit. După aceea treceţi în partea aceea – cu un gest arătă o porţiune a gazonului – şi aşteptaţi fără comentarii ca toată lumea să termine de executat ordinul meu. Nu încercaţi să pitiţ

ivreun obiect – veţi fi controlaţi. După aceea sunteţi liberi. N-o să păţiţi nimic dacă sunteţi cuminţi.

Se auziră murmure, vociferări.

- Asta e nemaipomenit! Ce neruşinare! Să fim tâlhăriţi într-un club select! Poliţia! Să cheme cineva poliţia!

Omul în costum alb izbucni în râs.

- Nu vă obosiţi să chemaţi poliţia – firele telefonice sunt rupte. Şi nu vă căzniţi să luaţi legătura cu ea prin celulare. Ne-am gândit la toate. De vreo două ore, la dispeceratul poliţiei cineva sună şi semnalează jafuri imaginare la diferite bănci din Bucureşti. Acum, sticle ţii aleargă cu limba scoasă să pună mâna pe ticnitul care îi deranjează cu apeluri false. N-o să vină nimeni să verifice dacă vreun eventual apel de aici e adevărat sau nu. Mai bine lăsaţi-vă păgubaşi! Dar, ca să fim şi mai siguri, păstraţi-vă aparatele în buzunare! Cine îl scoate e împuşcat pe loc.

Bărbatul nu părea deloc pus pe glumă. Uluiţi de ce li se întâmplă, de voie, de nevoie formară cu toţii un şir lung, şi fiecare, trecând prin faţa estradei, arunca în gentile de piele inele, cercei, brăţări, lanţuri de la gât, hârtii de o sută de dolari... Scena aducea aminte de o colectă grandioasă organizată cu ocazia sărbătorilor de iarnă. Numai chipurile crispate ale generoşilor donatori contrastau cu un moment festiv.

- Aşa, aşa, încuraja omul în costum alb pe câte o cucoană care se căznea să-şi scoată inelul de pe deget. Daţi-mi voie să vă ajut, îi spunea el pe un ton batjocoritor.

Scăpat de sub supraveghere, un bărbat se aruncă în lac. Câţiva indivizi înarmaţi scrutară apa la lumina lanternelor, dar niciun cap nu se ivi la suprafaţă.

Şeful bandei urlă scos din minţi:

- Dobitocilor! Cum de-aţi uitat să faceţi de pază la mal?

- Cine şi-a închipuit că are vreunul chef de scaldă la ora asta? îndrăzni să-i răspundă cel care părea să-i fie un soi de aghiotant. N-are unde să se ducă. Dacă o fi fost şi cu băutura la nas, poate s-a şi înecat

.- Gura! Şi ochii cât sarmaua.

Jaful continua fără incidente. Gentile se umpleau de către invitaţii tot mai pleoştiţi. Mai marele hoţilor îşi dădu seama de atmosfera lugubră şi interveni cu o voce înveselită de imaginea prăzii bogate:

- Orchestra! Să cânte orchestra! Doar nu suntem la înmormântare. Ziceţi ceva vesel.

Instrumentiştii – buzunăriţi printre cei dintâi – porniră să interpreteze, fără niciun chef, *Valurile Dunării.*

- Altceva nu ştiţi? Asta m-adoarme.

în curând, o lambadă, mai puţin înfocată decât o gândise compozitorul, răsună pe pajişte.

- Aşa da! Acum simt că trăiesc.

Şeful îşi părăsise locul de pe estradă, lăsându-l pe aghiotantul său să se ocupe de preluarea de la invitaţi a obiectelor de valoare aflate asupra lor. Acum se plimba prin

dreptul meselor încărcate cu bunătăţi, ciugulea de ici, de colo, ridicându-şi puţin ciorapul ca să-i lase liberă gura şi comenta din când în când, cu vădită ironie.

-Mmm! Icre negre! Bun. Foarte bun. Aici ce-aveam? Tartine cu brânză şi cu şuncă de Praga? Banal. Dar aici? Câmăciori olteneşti? Mda... în schimb peştele face toate paralele. Pentru asta merita într-adevăr să fi venit aici. Şi nici puiul nu e rău preparat. Foarte bun bucătar. Iar purceluşul de lapte e de-a dreptul delicios!

Furat de evenimente, un chelner rămăsese în mână cu tava încărcată cu pahare pline.

- Lasă tava jos, fiule! îi zise şeful cu mărinimie. Şi dă-mi şi mie un pahar cu... ce ai acolo? gin, whisky... dă-mi un pahar cu vin alb.

Sorbi puţin şi puse paharul la loc pe tavă.

— Excelent! De! Organismul unui om de afaceri e delicat, cere numai fineţuri! Alde noi ne mulţumim şi cu poşirca din comerţ. Ceva nu e în regulă aici

.Ceva nu era în regulă nici lângă estradă unde izbucnise o ceartă violentă. într-o clipă, şeful fu acolo.

- Ce se-ntâmplă?

Aghiotantul era vădit încurcat.

- Ăstuia nu-i iese ghiulul de pe deget!

Transpirat din cap până-n picioare, un tip durduliu făcea sforţări să extragă de pe un cârnăcior de la mâna stângă un ghiul de dimensiuni impozante.

- Pentru asta faceţi atâta tevatură? Nu poate omul să se răcorească un pic! Ia dă nenicule mâna încoace!

încrezător, grăsanul îl ascultă. Cu o mişcare neaşteptată, şeful îi reteză degetul cu un cuţit pe care îl scosese din buzunar. Grăsanul căzu fulgerat de durere.

- Frumoasă piesă! zise căpetenia bandiţilor şi aruncă ghiulul cu deget cu tot într-una din genţi.

O clipă, invitaţii rămaseră cu gura căscată. Apoi începură din nou să urle:

- Poliţia! Poliţia!

Cornelia se repezi la cel căzut în iarbă şi îi înfăşură într-un prosop mâna însângerată.

- Ai să dai socoteală, ticălosule! îi zise ea şefului cuprinsă de furie.

- Ei nu zău? Cui? Ţie? Sau poate la tribunal? Avocaţii mei mă scot basma curată cât ai zice peşte! Dar mai întâi ar trebui să fiu prins! Or, până acum n-am fost prins niciodată.

- Nemernicule! Cum de te mai rabdă pământul!

-Uite că mă rabdă! Dar focoasă mai eşti! Vezi să nu-ţi dau rochia peste cap şi să le spun oamenilor mei să-ţi facă felul de faţă cu toată lumea! Fă ciocul mic!

Cornelia simţi că e mai bine să-şi ţină gura. N-avea simpatie pentru oamenii de afaceri – pe cei mai mulţi îi socotea corupţi, mincinoşi şi găunoşi: dar individul căruia i se tăiase un deget îi stârnea mila. De aceea continuă să se ocupe de el, căutându-l în acelaşi timp pe Miron. Zăpăcitul ei de coleg a
rputea să o păţească urât dacă, aiurit cum e, se ia la harţă cu borfaşii, neînţelegând, de fapt, ce se petrece.

Un nou incident îi atrase însă atenţia. Un alt om de afaceri, cam la cincizeci de ani, cu părul puternic grizonat, se împotrivea să-şi descheie cămaşa ca să fie controlat dacă nu cumva are un lanţ la gât. Se zbătea în braţele a doi borfaşi cu o putere pe care nimeni n-ar fi bănuit s-o aibă la vârsta lui.

— Cu tine ce dracu mai e? se miră şeful hoţilor. O faci pe viteazul?

îl lovi năpraznic sub bărbie şi insul se lăsă moale în braţele celor doi. Aceştia nu se mai obosiră să-i descheie cămaşa şi i-o sfâşiară ca pe o cârpă. Sub zdreanţă dintr-un material costisitor se ivi un lanţ masiv de aur.

- Pentru atâta lucru merită oare să te lupţi? filozofa bărbatul în costum alb, şi-i smulse lanţul fără să ţină cont ce durere i-ar putea provoca. După care se uită mai atent la pieptul dezgolit şi aproape fără păr. Rămase o clipă pe gânduri şi brusc îl cuprinse veselia.

- Nu se poate! Ia veniţi încoace, băieţi! zise el râzând.

Câţiva membri din bandă se apropiată curioşi să vadă ce stârnise buna dispoziţie a şefului lor. Se uitară şi ei la pieptul celui căzut şi izbucniră, la rândul lor, în hohote.

- Nu se poate! zise unul dintre ei.

— Ba uite că se poate!, îi răspunse şeful înecându-se de râs. Nenicul ăsta e din branşa noastră. A făcut pâmaie. Uite ce tatuaj frumos are. Numai la Jilava se fac tatuaje aşa frumoase, ca amintire a zilelor petrecute acolo. Gorobetele s-a ajuns, acum e om de afaceri, ştab respectat. De ce n-ai zis că eşti de-al nostru? Te-am fi iertat.

Gorobetele n-avea cum să-i răspundă. încă nu se dezmeticise în urma loviturii încasate.

Şeful îşi potoli râsul şi deveni sever.

— Gaşperilor, treceţi la treabă. Nu mai frecaţi manganu! Hai că nu mai aveţi mulţi muşterii

!într-adevăr, mai rămăseseră doar câţiva invitaţi care mai trebuiau să-şi dea obolul şi aşteptau resemnaţi să le vină rândul. Orchestra continua să cânte, ca şi cum petrecerea era în toi.

O pereche se certa în şoaptă:

- Cine dracu te-a pus să-ţi atârni pe tine ce-aveai mai bun? Ai vrut să te dai mare, toanto! Acu o să rămâi fără bijuuri!
- Da' pe tine cine te-a pus să m-aduci aici? O data mă scoţi în lume şi atunci se întâmplă ceva de pomină.
- Linişte! strigă şeful. Reclamaţile se primesc în altă parte.

Cornelia îl pusese pe linia de plutire pe omul rămas fără un deget şi acum se uita după Miron cu îngrijorare. Oare nu i s-o fi făcut rău şi o fi zăcând printr-un tufiş? Sau stă pitit pe undeva şi îşi notează în carneţel tot ce vede, pentru ca să scrie un reportaj bombă?

Un tânăr lansat de curând în afaceri nu mai rezistă la tensiunea provocată de descinderea borfaşilor. Crezându-se neobservat, încercă să formeze un număr la micul telefon mobil ascuns în palmă. îndată se trezi cu telefonul smuls din mână de şeful a cărui nervozitate creştea pe măsură ce operaţiunea pusă la cale de el se apropia de sfârşit.

- Unde te trezeşti, amice? Ai uitat ce-am spus? Fără telefoane! Ai merita să te împuşc pe loc! Ai să te alegi doar cu o buşeală zdravănă.

La un semn, doi dintre membrii bandei îl înşfăcară pe tânăr şi începură să-i care cu pumnii şi cu picioarele, unde nimereau, lăsându-l aproape în nesimţire.

- Lăsaţi-l că-i ajunge! îi potoli şeful cu un semn.

Orchestra încetă să cânte pe neaşteptate. Intrigat, omul în costum alb se uită înspre estradă. Dar oamenii lui dispăruseră. Nici măcar aghiotantul nu mai era acolo. O luă la fugă cu pistolul în mână.

- Hei! Unde sunteţi?

Nu-i răspunse nimeni. Gentile încărcate cu bijuterii rămăseseră deschise pe podium

.Din ce în ce mai neliniştit, şeful îşi căută din priviri pe ceilaţi membri ai bandei. Nu

zări pe nici unul.
- Hai! Gata cu gluma! Luaţi gentile şi valea!
Din nou niciun răspuns. Doar mulţimea care se uita la el încremenită.
-Vă omor! Unde v-aţi ascuns?
Cuprins de panică, începu să alerge de colo-colo, neînţelegând ce s-a întâmplat. Deodată se împedică, gata-gata să cadă. Se uită în jos şi încremeni de mirare. Pe iarba tunsă scurt zăcea unul dintre oamenii lui.
- Mişcă dracului de-aici! Doar n-ai băut!
Celălalt însă rămânea în continuare întins pe jos, cu faţa acoperită de ciorap la pământ. Parcă dormea. îl întoarse, îl mirosi – nu simţi iz de băutură – şi nu descoperi nici urma vreunei lovituri.
- Cine a făcut asta are să mi-o plătească! zbieră el, dar nu mai părea foarte sigur pe el. Hei! Voi ceilalţi! Făce-ţi-vă încoace!
De nicăieri însă n-apărea niciunul dintre dintre oamenii lui.
Deodată, un glas se auzi la microfonul instalat pe estradă.
- Predă-te! N-ai nicio şansă.
Uluit, se uită în direcţia de unde venea glasul. La început crezu că e unul dintre ai lui – un individ într-un costum gris- fer, cu un ciorap de nailon pe cap. Nu. Nu nu-l recunoştea, în mâini ţinea un pistol-mitralieră pe care îl ţinea îndreptat spre el.
- Tu cine dracu mai eşti? întrebă şeful, simţind cum îi fuge pământul de sub picioare. Celălalt nu părea să fi auzit întrebarea.
- Oamenii tăi au fost scoşi din circulaţie. Ai rămas singur. Predă-te dacă vrei să scapi cu viaţă!
Omul în costum alb arunca priviri de fiară încolţită, căutând o scăpare. O zări lângă el pe Cornelia care urmărea cu suflarea tăiată scena. O înşfăcă şi îi puse pistolul la tâmpla dreaptă
- .Dacă faci vreo mişcare îi zbor creierii!, ameninţă el şi începu să se retragă spre ieşire, atent ca nu cumva să-l împiedice cineva.
Omul de pe podium nu se aşteptase la mişcarea asta. Lăsă arma în jos, urmărindu-i din ochi pe cei doi cum se îndepărtează. Mai strigă doar în microfon:
- Dacă îi clinteşti un singur fir de păr, te jupoi de viu!
Apoi, pe neaşteptate, o luă la fugă şi dispăru şi el în nişte boscheţi
.O lovitură de presă
Niciodată Miron Cemat nu fusese aşa de asaltat în redacţie de către colegii săi, dornici să afle cât mai multe amănunte despre tentativa de jaf de la Cubul Diplomaţilor-mai marele tâlharilor îl numise „hold-up”, deşi nu era vorba despre un furt dintr-o bancă. Timidul gazetar era şi mai timorat decât de obicei de atenţia care i se acorda. Ar fi preferat să-l lase toată lumea în pace. Unii îl invidiau – „mare baftă pe mormolocul ăsta, să fie de faţă la un jaf armat, o să rupă gura târgului cu un articol-bombă despre ce s-a petrecut acolo”. Alţii îl bruf- tuluiau – „de ce n-ai avut grijă de colega ta, căscatule, dne ştie pe mâna cui a încăput, poate că nici nu mai e în viaţă, sau poate că individul ăla în costum alb o ţine sechestrată şi, din răzbunare, îşi bate joc de ea, o sileşte să se prostitueze, sau o torturează, sau cine ştie ce naiba îi face, ăştia cărora le filează o lampă sunt în stare de orice”. Fiecare propunea cele mai fanteziste scenarii în legătură cu ziarista răpită. Miron îi asculta pe toţi în tăcere şi era şi mai ursuz ca de obicei. Pană şi redactorul şef – Balaurul – nu reuşea să-l scoată din muţenie. îl trăsese în cuşca lui de sticlă de unde supraveghea agitaţia subalternilor săi şi încerca să-l descoasă. Era noapte, era obosit, cu ochii încercănaţi, dar tot dorea să fie la curent cu ceea ce se întâmplase la Clubul Diplomaţilor.

- Ce-aţi căutat amândoi la recepţia aia?

Miron îşi privea bombeurile de la pantofi, de parcă ar fi fost nemulţumit de strălucirea lor.

-Am vrut să ne documentăm pentru un reportaj despre viaţa mondenă.

Balaurul se scărpină în cap, luă un creion şi începu să-l as- cută cu o lamă, deşi vârful subţire ameninţa să se rupă.

-Foarte bine! Şi de unde a apărut omul în costum alb? Banditul? Cum a pătruns acolo?

-De unde vreţi să ştiu?

- Şi chiar era înarmat?

-Da. Şi el, şi cei care îl însoţeau.

-Şi n-ai putut să-ţi dai seama cine sunt?

- Cum aş fi putut? Toţi aveau ciorapi de mătase traşi pe cap. Arătau de groază!

- Şi? Zi mai departe! Ce dracu! Trebuie să-ţi trag vorbele cu cleştele din gură? Fă-mi o relatare completă!

- I-au buzunărit pe toţi cei de faţă.

-Şi pe tine?

. -Şi pe mine. Ce? Cu ce eram eu mai breaz ca alţii?

- Ce ţi-au luat?

-Portofelul. M-au lăsat golaş: tocmai luasem drepturile de autor.

-Dar de unde a venit necunoscutul care l-a pus pe fugă? Era printre invitaţi?

-Posibil.

-Nu eşti sigur?

-Nu.

- Şi ce-a făcut?

- I-a adormit pe hoţi cu ajutorul unui spray paralizant Au căzut ca seceraţi pe iarbă. Doar şeful lor a scăpat

-Cum aşa?

-I s-o fi terminat spray-ul.

Balaurul era vizibil exasperat de concizia răspunsurilor.

- Dar cum de-a înşfăcat-o pe Cornelia? Tu unde erai

?— Nu eram lângă ea. Mă dusesem să iau un suc sau un sandvici, nu mai ştiu exact ce.

-Şi?

- Şeful bandei a luat-o pe Cornelia drept scut uman şi a reuşit să scape.

- **Salvatorul misterios n-a intervenit?**
- **N-aveacum.**
- **Era şi el înarmat?**

-Da.

—Şi-atunci?

- **Şi-atunci ce?**

Pentru prima oară de când stăteau de vorbă, Miron îşi ieşise din sărite. Nu

se aşteptase la un astfel de interogatoriu.

- **De ce n-a tras? Să fi tras măcar în aer, ca să-l sperie, zise băţos redactorul şef.**

Ziaristul se uită cu milă la el.

- **Un bandit ca individul ăla în costum alb n-a vea cum să se sperie de un foc tras în aer.**

- **Poate că ai dreptate, zise celălalt pe un ton împăciuitor. Dar cine ar putea fi individul care a intervenit şi le-a stricat hoţilor planul?**

- De unde vreţi să ştiu?

— Poate fi Cameleonul? Ăsta apare pe nepusă masă unde e ceva neobişnuit.

- Poate fi şi el, dar şi altcineva. N-am de unde să ştiu.

- **Şi după ce şeful bandiţilor a plecat cu fata noastră, celălalt ce-a mai făcut?**

- **A dispărut fără urmă.**

- **Cum aşa? S-a evaporat?**

- **Se poate spune şi aşa.**

- **Nimeni n-a încercat să-l oprească?**

. — Cine să-l oprească? Toţi eram înmărmuriţi.

-Dacă eram în locul tău, nu-l lăsam să plece aşa, cu una, cu două. L-aş fi luat din scurt ca să ştiu cine este. Foarte curios mi se pare altceva: zici că purta şi el un ciorap pe cap.

-Da.

- Gudat mod de a veni la o recepţie cu un ciorap de damă în buzunar. Şi cu un spray paralizant în buzunar.

- Dar n-am spus c-a fost acolo de la început.

- Totuşi, nu pricep cum s-a volatilizat. îţi repet: eu mă repezeam la el şi îi smulgeam ciorapul care îi acoperea faţa.

- Altădată mi-aş dori să fie oricine altcineva în locul meu într-o astfel de situaţie. Mie unuia mi-a ajuns. Am să mă feresc ca dracu de tămâie de orice loc unde se adună ţipi cu bani şi cu bijuterii asupra lor.

Redactorul şef nu se dădea bătut şi-l bombarda în continuare cu întrebări.

- Dar cum de n-a fost prins niciunul dintre borfaşi?

- Imediat după fuga şefului lor, s-au dezemeticit şi au şters-o.

- Mare păcat! Măcar pe imul să-l fi înhăţat cineva. Acum am fi ştiut totul despre cel care a organizat tâlhăria.

- Mi-e teamă că nimeni n-ar fi îndrăznit să se atingă de vreunul dintre ei. V-am mai spus: toţi erau înarmaţi.

Balaurul oftă. Era vădit nemulţumit pentru că lucrurile nu se desfăşuraseră cum ar fi crezut el de cuviinţă.

-Şi pe Cornelia oare unde o fi dus-o?

- Scuzaţi-mă, dar îmi puneţi nişte întrebări de parcă aş fi făcut şi eu parte din bandă. De unde să ştiu unde a dus-o? în vreo ascunzătoare, în vreun bârlog de-al lui, naiba să-l ia, că m-a făcut să-mi treacă fiori reci pe şira spinării. Credeam că numai în filme se poate petrece aşa ceva. Se duce omul liniştit la o petrecere şi se trezeşte în plin coşmar.

- Ah, cum de n-am fost eu acolo!

- Ce-aţi fi făcut?

- I-aş fi zdrobit pe ticăloşii ăia! Chisăliţă i-aş fi făcut.

în ochii lui Miron se putea citi o imensă plictiseală. Tocmai vroia să plece când uşa cuştii de sticlă se deschise vijelios şi un tinerel cu faţa pistruiată şi îmbujorată de emoţie se năpusti în încăpere.

- Şefu! E tare! A sunat răpitorul. Vrea un milion de parai în schimbul Corneliei. Dacă în 24 de ore nu primeşte banii, începe să ne-o trimită în tranşe.

- Cum adică în tranşe? întrebă nedumerit Balaurul, renunţând să mai ascută creionul.

- Adică azi un deget, mâine o ureche, poimâine nasul... – Ăsta e ţicnit de-a binelea! De unde-o să luăm banii ăştia? – A zis că mai sună peste trei ore ca să afle ce-am hotărât. Redactorul şef nu-şi revenea din uluială.

- Dar de ce ne cere nouă? De ce nu cere familiei? Nid dacă renunţăm toţi la lefuri pe mai mul ţi ani, tot n-avem de unde acoperi suma asta.

- Poate că patronul..., îndrăzni să zică Miron. Redactorul şef izbucni în râs.

- Patronul...Eşti glumeţ. Pun pariu că dacă îi fac propunerea asta, nici nu-l mai găsesc a doua oară la telefon.

Pe Miron îl cuprinsese brusc agitaţia.

— Trebuie să facem rost de bani... Altfel, Cornelia e în primejdie...

— Mai bine nu l-ai fi lăsat pe nenorocitul ăla s-o răpească... Acum degeaba te dai de ceasul morţii. Suntem în găleată. Nu văd nicio ieşire.

— Poate că putem face un apel la bogătanii care au fost la recepţie. Pentru ei ar fi un mizilic să pună mână de la mână şi să plătească răscumpărarea.

De data asta Balaurul se uită cu milă infinită la Miron.

— Asta da, idee! Crezi tu că ălora le pasă cât negru sub unghie de nişte amărâţi ca noi! Parcă nu ştii cât de cărpănoşi simt. Cum crezi că au făcut avere? Zvârlind cu gologanii în stânga şi în dreapta? w

- Dar e o problemă de viaţă şi de moarte! Nu pot rămâne insensibili.

— Ba ai să-i vezi ce insensibili sunt! Fă numai încercarea să le ceri ceva. . .
—Atunci nu ne mai rămâne decât să cerem sprijinul poliţiei

.Pistruiatul care adusese vestea despre cererea de răscumpărare se foi nelinişţit.

- Individul a zis că dacă se amestecă poliţia încetează orice negociere şi ne-o dă pe Cornelia tocmai bună de condus la groapă. Chiar aşa s-a şi exprimat: că suportă el cheltuielile de înmormântare.

- Ăsta-i ţicnit!, zise din nou redactorul şef. Ce are cu biata fată? I-a făcut ceva?

- Parcă asta are vreo importanţă pentru el? Dacă nu i-a reuşit lovitura de la Clubul Diplomaţilor, caută să dea o alta. Numai banul să iasă.

Pistruiatul mai vru să spună ceva, dar Balaurul îl repezi mânios:

- Tu n-ai treabă? Şterge-o la muncă!

Tinerelul se făcu nevăzut cât ai clipi. Cei doi bărbaţi rămaşi în cuşca de sticlă se uitau unul la altul.

- Nasoală chestie! întrerupse cel mai în vârstă tăcerea.

- Aşa e, recunoscu Miron.

Deodată, spre surprinderea lui, redactorul şef se lovi cu palma pe frunte.

- Extraordinar! Cum de nu mi-am dat seama! Avem o şansă unică. O să dăm lovitura!

- Ce şansă? Ce lovitură? întrebă nedumerit celălalt.

Balaurul îl luă pe după umeri cu o tandreţe pe care subalternul său nu i-o cunoştea. De altfel, nimeni din redacţia ziarului VEGHEA n-avusese parte de o astfel de îmbrăţişare cordială.

- O să fim în centrul atenţiei tuturor! Toţi or să vorbească despre colega noastră şi despre ziarul nostru. La posturile de radio, la televiziuni, în celelalte ziare şi reviste! O

să avem parte de o reclamă cum n-am avut nicicând! Şi pe daiboj! Parcă şi văd titlurile: „O ziaristă de la VEGHEA răpită de un bandit periculos!”, „Colegii noştri de la VEGHEA trăiesc o dramă cumplită!”, „Cine o salvează pe ziarista de la VEGHEA?” Ce mai, a picat la ţanc povestea asta. O să vezi ce creştere de tira
jfantastică o să avem! O să tragem mai multe ediţii. Dar trebuie să fim deştepţi şi să ne vindem cât mai bine marfa. Te ocupi personal de acest caz. în primul rând, apucă-te şi scrie o relatare cât mai exactă a faptelor petrecute la Clubul Diplomaţilor. Apoi, prezint-o pe Cornelia ca pe o mare ziaristă, smulsă de la masa de lucru de un bandit periculos. înţeleg că aţi fost, cât de cât, apropiaţi. Prezintă-i viaţa cu lux de detalii. Fă vizite la părinţii ei, la alte rude, la prietenii pe care îi are, şi descrie ce reacţie au avut când au aflat năpraznica veste a dispariţiei sale. Ia fotografii care s-o înfăţişeze din leagăn până acum. Ai la dispoziţie cât spaţiu vrei. Stoarce lacrimi cititorilor. Fă-i să înnebunească de curiozitate. Ai plecat? Ai venit? Opresc ziarul care e acum în tipografie şi te aştept cu un material pe care să-l citesc cu suflarea tăiată. Vreau ca mâine, pe prima pagină din VEGHEA să fie articolul tău şi la chioşcuri să fie coadă ca să-l cumpere. Doamne! La ţanc a venit istoria asta!

Miron însă nu se clintea din loc.

- Ce mai stai? N-am fost clar?

- Ba aţi fost cât se poate de clar. Totuşi, nu înţeleg ceva.

- Ce anume? îl zori redactorul şef care deja pagina în cap ziarul de a doua zi.

- Nu înţeleg cum rămâne cu Cornelia.

- Cum adică?

- S-a cerut o răscumpărare.

- Şi ce ne priveşte pe noi asta? Treaba noastră este să facem gazetărie. Fiecare cu meseria lui. De plata răscumpărării, de prinderea ticăloşilor ălora trebuie să se ocupe alţii. Dar bine că mi-ai adus aminte: mai e ceva.

-Ce?

- Trebuie să tragem de timp. Când nemernicul ăla o să mai sune, să i se spună că vrem o dovadă că nu i s-a clintit nici- un fir de păr Corneliei. Să ne-o dea la telefon ca să ne confirme ea însăşi că e vie şi nevătămată. Tot ce se va discuta trebuie

înregistrat şi dat în ziar. Măiculiţă! Asta da lovitură de presă! De câţi ani visez la aşa ceva!

Redactorul şef era în al nouălea cer. Văzând că nu mai arş cu cine discuta, Miron îi mai aruncă o privire uimită şi ieşi din cuşca de sticlă. Imediat fu asaltat din nou de colegii curioşi. Fără să-i bage în seamă, îşi făcu loc printre ei şi se duse la masa lui de lucru

.23

Salvarea

Era extrem de obosit, aşa că dormise mai întâi câteva ore, trezindu-se brusc, ca la o comandă. Fără să mai facă obişnuitele sale exerciţii de gimnastică în sala de forţă de la subsol, ieşise din casă şi, de la primul chioşc, cumpărase un vraf de gazete, spre uimirea vânzătorului care nu putea pricepe la ce-i trebuie bătrânelului îmbrăcat în haine sărăcăcioase atâtea ziare. Se întorsese în bârlogul său şi se pusese pe citit, aşezat, ca de obicei, în fotoliu. Ziarele miroseau plăcut a cerneală proaspătă. Pe prima lor pagină, titluri de-o şchioapă anunţau jaful ratat de la Clubul Diplomaţilor. Parcurse în grabă articolele care relatau întâmplările petrecute cu o zi înainte la „Balul oa-menilor de afaceri”. Nu ofereau prea multe elemente concrete. Era limpede că ziariştii se documentaseră în grabă, ca să poată prinde ediţiile de dimineaţă. Doar VEGHEA, beneficiind de prezenţa unui redactor la locul faptelor, găzduia un material mai

deosebit, semnat de Miron Cemat. Aşezându-se mai bine în fotoliu, Cameleonul îl citit pe îndelete, fără să lase deoparte niciun pasaj. Dar nici lectura lui nu-l mulţumi, deşi nu era o însăilare făcută la repezeală, şi redactorul se străduise să consemneze cât mai precis evenimentele la care asistase. îi atrase atenţia o casetă în care, sub o fotografie a unei fete cu chip drăgălaş, cititorii erau informaţi că omul în costum alb care condusese operaţiunea de la Clubul Diplomaţilor, o răpise pe ziarista Cornelia Isopescu şi cerea ca preţ al răscumpărării ei un milion de dolari. Ziaristul făcea un apel către toţi cei care
puteau furniza informaţii despre răpitorul misterios şi nu excludea posibilitatea ca, prin bunăvoinţa unor oameni cu bani, răscumpărarea să fie plătită, deşi poliţia se opunea categoric -s-ar fi creat un precedent periculos pentru prestigiul ei. Mai marele poliţiei se angaja ferm să-l descopere rapid pe răufăcător şi să-l ofere pe tavă justiţiei, pentru o pedeapsă exemplară. Pentru asta mobilizase toate forţele de care dispunea şi socotea iminentă arestarea banditului şi a acoliţilor săi, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

Pe chipul Cameleonului apăru un zâmbet de îndoială. în opinia lui, bărbatul în costum alb, care pusese la cale jaful, nu era un novice care să se lase prins cu una, cu două. Cea mai bună dovadă era că îi scăpase de sub nas, acţionând cu o prezenţă de spirit remarcabilă. Fiindcă şi Cameleonul participase la sindrofia de pe malul lacului Herăstrău. Amestecat în mulţime, îl văzuse cum se descurcă într-o situaţie critică şi fusese uimit de curajul pe care îl avea. Nu era un lucru uşor să pătrunzi într-o ambianţă selectă şi să jefuieşti atâţia oameni, fără să rămâi nicio clipă descumpănit şi fără să-ţi pese de consecinţe. De aceea, o vreme rămăsese ca paralizat, neştiind ce să facă. De-abia după câteva momente se hotărâse să intervină. Se aruncase în lac, aşa îmbrăcat de gală cum era, îno- tase pe sub apă până când crezuse că nu-l mai ameninţă nimic, ieşise ud leoarcă şi se repezise la maşină unde avea un costum de rezervă ascuns în port-bagaj, se schimbase, şi revenise la Clubul Diplomaţilor sărind un gard, îşi trăsese un ciorap de nailon pe cap şi, folosind un spray paralizant, îi făcuse inofensivi pe membrii bandei, cu excepţia şefului lor. Când îl văzuse pe acesta dispărând împreună cu ziarista, luată ca protecţie, nu mai avusese încotro şi se făcuse nevăzut şi el, profitând de zăpăceala creată în clipele acelea tensionate. îşi reproşa amarnic că nu fusese mai atent să nu-l scape pe bărbatul în costum alb. îşi închipuia orele de groază pe care le trăia Cornelia şi se simţea dator s-o salveze. Unde putea fi acum? în ce ascunziş fusese dusă? N-avea nicio idee. Trebuia
să iasă cât mai repede din bârlogul lui şi să afle de îndată locul unde blonda ziaristă trăia cele mai cumplite momente din existenţa ei.

Se ridică din fotoliu, se duse la harta oraşului agăţată într-un cui pe un perete şi începu să-şi croiască un plan de acţiune.

*

* *

Dacă n-ar fi avut ochii acoperiţi cu o eşarfă, Cornelia şi-ar fi putut vedea răpitorul – un bărbat cu o înfăţişare cruntă, care le vorbea celorlalţi membri ai bandei sigur pe el şi pe ce trebuia să facă. Purta acum o geacă de piele şi nişte blugi destul de ponosiţi. O adusese legată la ochi, aşa că fata nu ştia unde se găseşte. O aşezaseră pe un scaun de care o prinseseră cu o frânghie care îi intra în carne. La început, tremurase de frică. Treptat, treptat îşi mai venise în fire – doar n-aveau s-o omoare! Dar groaza pusese din nou stăpânire pe ea, după ce-l auzise vorbind la telefon şi cerând o răscumpărare în schimbul ei. Cine avea să dea atâţia bani pentru o amărâtă de jurnalistă? Părinţii ei? Rudele? Colegii? Chiar dacă ar fi pus mână de la mână, tot n-ar fi acoperit întreaga sumă. Uneori, i se părea că visează. N-ar fi crezut niciodată că va ajunge într-o astfel

de situaţie, întâlnită doar în filme sau în cărţile poliţiste. De ce trebuia să i se întâmple tocmai ei o astfel de chestie? Dar oare unde se afla? Mirosea urât, de parcă în preajmă ar fi fost un maldăr de gunoaie. încăperea trebuia să fie mare, pentru că auzea zgomot de paşi şi voci care ba se apropiau, ba se pierdeau. Bandiţii care o capturaseră îşi vorbeau într-o limbă aproape de neînţeles. Păsărească lor l-ar fi înălţat în al nouălea cer pe redactorul şef al VEGHII, dornic de un limbaj cât mai colorat. De pildă, celui care părea să-i conducă, toţi îi spuneau „Chiorul”. Un altul era poreclit „Baros”, altuia i se zicea „Scarface”. Vorbeau de faţă cu ea fără nicio teamă, ca şi cum ar fi fost siguri că nu poate să le scape din gheare.

La un moment dat, Chiorul se apropie de ea şi-i dezlipi leucoplastul de pe gură, fără să-i pese că operaţiunea îi provocă fetei o durere care o făcu să lăcrimeze.

- Vezi că şeful tău vrea să ştie dacă eşti întreagă, îi zise acesta batjocoritor.

-Ticăloşilor! ţipă fata. O să fie vai şi-amar de voi după ce scap de-aici!

- Ei nu zău? se hlizi Chiorul. Auziţi, gaşperilor ce zice coţofană asta: ne vrea pe năsălie.

Se auziră mai multe hohote de râs.

-Mucles! se răsti Chiorul către ceilalţi. Avem aici o damă fainã. I-aţi văzut cartoteca: e ziaristă. Ce onoare pe noi! De când mi-am dorit să pun mâna pe o pramatie ca asta ca s-o fierb la foc mic! Dar dacă primim lovelele pe ea, poate că o să scape netăvălită. Dacă nu, îi raşchetăm degeţelele şi urechiuşele şi o trimitem cu dricul acasă.

Cornelia se zbuciumă pe scaun, încercând zadarnic să se desfacă din legături.

- Uşurel, coniţă! îţi faci vânătăi. E păcat de carnea ta fragedă.

- Ticăloşilor! Ajutor! Poliţia!

Glasul Chiorului exprima o uimire profundă.

- Chemi sticleţii? Asta nu-i gigea pentru gaşca noastră. Din partea mea poţi să-i chemi până la sfârşitul vieţii – nu te-aude nimeni aici în afară de noi. Ce? Noi nu-ţi suntem pe plac? Dacă ai şti ce gagii salon te înconjoară...

Din nou se auziră râsete batjocoritoare.

- Vă dau la muie dacă mai ciripeşte vreunul. Aici e daravelă serioasă.

Cornelia simţi cum cineva îi lipeşte de urechea dreaptă un obiect.

- Ţi-am format numărul bossului tău de la fiţuica aia unde dai cu subsemnatul. Zi-i că nu ţi-am luat încă scalpul. Şi să nu ne facă greţuri şi să iasă cu mălaiul pe covertă.

Cornelia nu mai ţipă. Auzind vocea redactorului şef regretă fiindcă îi spusese în atâtea rânduri „Balaurul”, în gând sau în discuţiile cu alţii. I se părea cea mai minunată voce pe care o auzise vreodată.

- Alo! Cornelia? Tu eşti?

- Da, Şefu.

- Ţi-au făcut ceva?

-Nu.

- Ţine-te tare! O să te salvăm!

Fata n-apucă să răspundă. Telefonul mobil îi fu smuls cu brutalitate de la ureche.

- Ajunge, zise Chiorul. S-a convins că mai poţi da încă din buze. Acu trebe să iasă cu biştarii la interval.

- Scursorilor! Lepădăturilor!

O palmă aplicată cu sete pe obraz o făcu să-şi înghită vorbele.

- Vezi că-mi sare muştarul şi-i las pe gealaţii ăştia să ia ţoalele de pe tine şi să te înveţe nişte merchezuri la care nici n-ai visat. Abia îi ţin în hăţuri să nu te jumulească. Pliscul mic! Cum adică? Ne faci lepădături şi scursori? Tu eşti prinţesa din poveste? Nu eşti din came şi oase ca şi noi?

Cornelia simţi din nou leucoplastul pe gură. începu să plângă încetişor. Era înnebunită la gândul că părinţii ei se dădeau de ceasul morţii. Cum avea să suporte povestea asta tatăl ei care făcuse un atac de cord în urmă cu un an, şi se pensionase înainte de vreme?

Auzi hărmălaia provocată de sosirea cuiva în locul unde se aflau.

- Ce faci, Gumă? De unde răsărişi, frăţie?

Noul sosit răspunse cu veselie în glas.

- L-am curăţat pe unul la cărţi. O muhaia.

Chiorul i se adresă cu severitate în glas.

- Pe unde ai hăndrălit? Am avut nevoie de tine.

- Aţi pus ochii pe vreun depozit de vinuri? Atunci am ce să regret. Dar ce văd aici? A cui e fătuca asta

?-Stai cuminte, că ai de-a face cu mine. Să nu te prind că-i bagi mâna sub fuste că te sparg.

- E-te-te! Dar pentru ce aţi adus-o? E de expoziţie?

- Vezi să nu-ţi dau borşul! N-ai fost cu noi, nu iei nimic.

Cornelia simţi cum de ea se apropiase un individ care mirosea greţos a băutură. Până şi hainele îi miroseau a trăscău. Se chirci de silă când îi simţi mâna pe sâni.

- Băi, Gumă, tu n-auzi ce ţi-am zis? Lasă pipăiala, dacă nu vrei să-ţi dau cep.

- Numai o ţâră, Chiorule. N-am văzut în hala asta vreo muiere mai gigea ca naşparlia asta. Să-mi sară ochii dacă minţi Lasă-mă să-mi clătesc şi eu ochii cu o privelişte pe daiboj.

Fără voia lui, Gumă îi spusese Corneliei unde se află: într-o hală, probabil demult părăsită, unde erau slabe şanse să vină cineva s-o caute. Brusc, mâna care o atingea i se păru prietenoasă.

- Tii! Ce balcoane are! Şi e înţolită ca lumea!

- Băi, Gumă, lasă gagica în pace! Dacă n-o restituim integrală, pierdem un purcoi de gologani.

- Cum aşa?

în câteva vorbe, Chiorul îl lămuri cum ajunsese Cornelia în hogeacul lor. Gumă părea să se mai fi dezmeticit din băutură şi era entuziasmat la culme.

- Asta da lovitură! Păcat că n-am fost şi eu. Eram ocupat cu ciumetele ăla care n-o să mai bată cartea câte zile o să mai aibă. L-am lăsat în izmene. Dar să nu-mi ziceţi că îi daţi drumul poamei ăsteia dacă apar biştarii.

- Mai ştii? zise Chiorul în doi peri.

- Doar nu te-ai stricat la cap? Luăm paraua, dar ne şi distrăm puţin. Nu-i aşa, mândreţeo?

Cornelia se îngrozi şi mai mult De unde naiba mai apăruse şi nemernicul ăsta care turna gaz pe foc?

Gumă continua să vorbească, din ce în ce mai aţâţat.

- Eu zic să tragem la sorţi care o frige primul. Ce să-i mai aşteptăm pe ăia cu paraii?

Chiorul părea tot mai agasat de prezenţa celuilalt, mai ales că unii dintre cei de faţă se lingeau pe buze privind-o pe fată.

- Băi Gumă, tacă-ţi fleoanca!

Gumă era însă de nestăpânit. Se încinsese rău de tot. O smotocea şi o mozolea pe Cornelia, fără să-i pese de enervarea Chiorului.

- în poziţia asta n-am cum să-i fac felul.

Spre uluirea ei, Cornelia simţi cum frânghia cu care era legată de scaun e tăiată de lama unui cuţit.

- Aşa da, e mai bine. Ia vin-o la neică să te fac o tură.

Răcnetul Chiorului se auzi ca zbierătul unui animal înjunghiat de moarte.

- Beţiv nenorocit! Te omor!

Cornelia auzi zgomotul unei încăierări. îşi smulse eşarfa de la ochi şi zări pentru prima oară locul unde se află, într-adevăr, era o hală părăsită, unde zăceau claie peste grămadă ţevi, table ruginite, fiare vechi. Patru inşi încercau să-l doboare pe un al cincilea care nu părea să se sinchisească de numărul adversarilor săi. încasa pumni cu nemiluita, dar, la rândul lui, dădea în stânga şi în dreapta, alergând spre fundul halei, de unde ar fi putut să scape de urmăritorii săi. Lăsată singură, Cornelia nu ezită s-o ia sănătoasa, într-o direcţie contrară celei unde se desfăşura bătaia. Reuşi să iasă din hală fără ca nimeni s-o pornească pe urmele ei. Se pomeni în plin câmp. în depărtare se zărea o şosea. O porni în goană într-acolo, felicitându-se că în şcoală şi în facultate îi plăcuse crosul. Ajunsă la marginea şoselei, începu să facă semne disperate maşinilor care treceau în trombă. în cele din urmă, una opri. Urcă lângă şofer şi de-abia când vru să vorbească îşi dădu seama de ce acesta se uita ca năucul la ea – pe gură încă mai avea plasturele de care uitase, îl smulse cu un gest brutal, fără să-i pese de usturimea pe care şi-o provoca singură.

24

Taxa de protecţie

Cel pe care gazetarii îl botezaseră „omul cu o mie de feje” era profund nemulţumit de el însuşi. E-adevărat, intervenise de câteva ori în chip salvator, primejduindu-şi viaţa şi scăpând de la ananghie oameni necunoscuţi, care altfel şi-ar fi pierdut viaţa. Dar era prea puţin. Simţea că nu pentru a scăpa din împrejurări grele diverşi indivizi fusese pregătit. Uneori, puterea pe care o avea, curajul de care dădea dovadă, aruncându-se în vârtejul unor întâmplări periculoase, îl speriau şi pe el. De unde ştia oare cum să mânuiască un pumnal, cum să tragă cu pistolul, sau să-şi îngenuncheze adversarii folosind diverse figuri de karate şi de judo? Absolvise o şcoală specială? Făcuse antrenamente într-un anumit scop? Şi dacă da, cine-i fuseseră profesorii? Şi ce doreau de la el de-l înzestraseră cu astfel de cunoştinţe? îl aruncaseră într-o luptă cu răufăcătorii de pe stradă? în opinia lui, cu aceştia se puteau răfui şi poliţiştii. Nu era nevoie de un ins cu o asemenea pregătire. Ceva din subconştientul lui încerca să iasă la lumină şi să-i aducă aminte ce misiune avea. Dar orice încercare de a-şi afla adevărata identitate era sortită eşecului. Zile şi nopţi în şir se chinuise să descopere cine este, cum de ajunsese în casa asta cu înfăţişare lugubră în exterior, dar luxoasă pe dinăuntru, în care locuia de unul singur. De ce împrumuta atâtea chipuri şi identităţi, ca un actor care trebuie să joace toate rolurile dintr-o piesă? Nu cumva chiar asta îi era hărăzit s

ăfacă până la sfârşitul vieţii? Dar ce i se întâmplase de nu-şi mai aducea aminte nimic din copilărie, din anii de şcoală? De unde amnezia asta ciudată? Din cauza lovituri de la cap? Suferise vreo operaţie pe creier şi toate informaţiile legate de identitatea lui se pierduseră? Cineva, totuşi, îl contactase prin intermediul faxului. Cineva ştia, totuşi, de existenţa lui. Dar dacă îi dăduse o întâlnire dorise să-l prindă ca pe un vânat De-abia reuşise să-i dejoace planurile. Făcuse bine? Făcuse rău? N-avea de unde şti. Un întuneric deplin îi acoperea trecutul. Doar cel care încercase să intre în legătură cu el putea să-l risipească. Din păcate însă, nimic nu-l îndemna să pună din nou maşinăria fax-ului în priză. Dorea ca în alt fel să-şi recapete propria sa personalitate, prin propriile lui forţe. într-un fel, îi era frică s-o afle. Nu cumva el, numit tot de către jurnalişti, „un cavaler al binelui şi al dreptăţii”, era de fapt un ins certat cu legea, care încerca să-şi spele păcatele făcând numai fapte bune? Acest gând nu-i dădea pace. Să fi comis odinioară lucruri abominabile, pe care le pitise cu groază într-o tainiţă a memoriei, astfel încât să nu mai ştie de ele niciodată? Orice era posibil, atâta vreme cât nu reuşea să facă lumină în trecutul său.

îl mai supăra ceva; modul în care o salvase pe Cornelia. Fiindcă el fusese beţivanul nenorocit care o dezlegase, chipurile dornic să se dea la ea, şi provocase încăierarea din hala unde fusese ascunsă. De fapt, ar fi trebuit să acţioneze cu mai multă prudenţă. De-acum înainte nu mai putea să calce pe-acolo, privându-se de una din sursele lui de informaţie referitoare la lumea interlopă. Ca să mai aibă acces în mediul acela trebuia să-şi inventeze o nouă identitate. Gumă, alcoolicul înrăit, veşnic umblând pe trei cărări, nu mai avea nicio şansă de a se reabilita în ochii foştilor săi companioni din bandă. Doar dacă n-ar fi căzut la pace vânzându-le un pont gras. Dar care să fie acela? Pe moment nu-i venea nimic în minte. Bine măcar că ziarista nu se prinsese de stratagema pe care o folosise ca
s-o elibereze. în articolul semnat de ea o ţinea una şi bună, că doar dintr-o întâmplare scăpase din ghearele bandiţilor. Nu bănuia nimic necurat la mijloc. Şi, pentru prima oară în ul- ■ timele săptămâni, nu se pomenea niciun rând despre ' Cameleon şi despre o eventuală prezenţă a lui în bârlogul unde petrecuse câteva ore de coşmar, legată fedeleş şi ameninţată cu moartea. Asta îi sporea întrucâtva şansele de a mai încerca să recâştige încrederea tâlharilor care se adunau acolo în fiecare noapte. Dar, oare, se vor mai strânge vreodată acolo? Normal ar fi fost să-şi schimbe locul de întâlnire. Cu siguranţă, o făcuseră deja, pentru că altfel poliţia i-ar fi luat ca din oală,
, pornind de la mărturia Corneliei.

Se mai uită puţin prin ziarele din ultimele zile, urmări plictisit un film la televizor, după care se ridică brusc din fotoliul în care se cuibărise şi începu să se pregătească de o nouă ieşire în oraş. De data asta n-avea o ţintă precisă, dar nu mai ieşise de două zile în oraş şi lipsa de acţiune îl înnebunea. Ezită îndelung până îşi alese înfăţişarea cea mai potrivită pentru o seară care nu anunţa nimic spectaculos.

Dacă l-ai fi întrebat pe patronul barului DIXIE, de ce localul său se cheamă aşa, ar fi dat din umeri şi ar fi şters mai departe cu o cârpă nişte pete imaginare de pe tejgheaua unde se înşiruiau sticle cu etichete viu colorate. Din atitudinea lui dom' Creţu înţelegeai cu uşurinţă că puţin îi pasă ce scrie pe firma luminoasă de la intrare, din moment ce vadul era bun — în apropiere de Piaţa Victoriei — şi nu avea a se plânge de lipsă de muşterii. E drept, locul era cam strâmt, nu se servea decât la cinci mese, iar în faţa tejghelei unde oficia chiar el mai erau cinci scaune înalte. Pereţii erau lambrisaţi cu lemn natur, pe unul dintre ei fiind fixată şi o ţintă la care, când se plictiseau să mai trăncănească şi să bea, clienţii aruncau săgeţi, strigăte de bucurie sau de mânie punctând desfăşurarea jocului, urmărit, de obicei, de către întreaga asistenţă. Dom' Creţu nu

se plângea de spaţiul meschin. La cincizeci de ani câţi împlinise de curând socotea că afacerea îi aduce exact cât îi trebuie lui şi familiei lui – doamna Creţu trebăluia la bucătărie, domnişoara Creţu – o junică cu picioare înalte şi cu privire sfioasă – ajutându-l la spălat vasele şi la servit Iar serile aduceau mai întotdeauna lume multă – în primul rând pe cei din cartier, care îl cunoşteau pe patron de pe vremea când era salariat al statului în acelaşi local – numit, pe vremea aceea, mai pe înţelesul tuturor, Zambilica. Trecerea de la Zambili- ca la Dixie însemnase cumpărarea barului de către dom' Creţu, schimbarea numelui la sugestia domnişoarei Creţu, şi o investiţie obligatorie pentru a nu mai arăta ca o speluncă ordinară, ca atunci când la ţoiuri se servea un trăscău al cărui miros era simţit de departe. De unde avusese toţi aceşti bani actualul proprietar nu se întrebase nimeni până acum, şi erau puţine şanse ca să intereseze pe cineva o astfel de problemă.

Şi în seara aceea localul era plin. Se fuma în draci, ca şi în perioada Zambilicii, dar

instalaţia de aer condiţionat evacua de îndată fumul unor ţigări care nu mai erau Carpaţi sau Mărăşeşti, ci Kent, Marlboro, Camei. Dom' Creţu abia mai prididea să umple halbele de la aparatul de bere care trona pe tejghea – fusese o zi înfricoşător de caldă şi nici căderea nopţii nu alungase pe deplin zăduful. în vreme ce onora comenzile, patronul sporovăia vesel cu Paul Goran, un obişnuit al localului de câtva timp. Acesta era un bărbat înalt, arătos, cam la treizeci de ani, mereu pus pe glume. Zicea că lucrează la o firmă de comerţ, dar dom Creţu, cu flerul lui de om hârşit în meserie, bănuia că nu spune adevărul şi că, de fapt, este vreun poliţist care îi frecventează localul, ca să tragă cu urechea la ce mai zic unul şi altul, aflând astfel starea de spirit a populaţiei. „Poate nu e chiar sticlete” – îşi zicea dom Creţu în sinea lui – dar lucrează cu ei, se învârte prin preajma lor. O fi doar un informator.” Faptul nu-l deranja, mai ales că domnişoarei Creţu i se cam scurgeau ochii după bărbatul încă tânăr

şi cu o înfăţişare plăcută, manierat şi cu vocabular ales. „Ar fi bun de ginere” – îi spusese el într-o noapte doamnei Creţu, după ce ultimul client se hotărâse că e bine pentru liniştea lui să ajungă totuşi acasă, la nevastă şi copii. „Am văzut că are bani, nu bea prea mult şi nu-i place să-şi piardă minţile. Ar fi o partidă bună pentru Viorica noastră.” Doamna Creţu nu-i răspunsese nimic-încă de la începutul căsniciei se obişnuise să socotească părerile soţului ei drept cele mai potrivite pentru familia lor.

Aşezat pe unul din scaunele de la bar, Paul Goran ţinea într-o mână un pahar cu Chivas şi gheaţă, iar în cealaltă mână avea un ziar care mai fusese citit şi de către alţii, şi era aproape făcut ferfeniţă. Pe chipul său se citea o uimire deplină.

- Dom'le, tembelă mai e lumea în care trăim! Uite ce scrie aici: „Un tată a trăit timp de cinci ani cu fiica lui”, „Carambol pe şoseaua Bucureşti – Piteşti: cinci morţi”, „Un pedofil a asasinat trei copii”. Brr! Asta însă e mai tare decât toate: „în 2ool va avea loc donarea lui Isus!”. Unde naiba o să ajungem?

Patronul contribuise şi el la mototolirea ziarului şi îl citise de la prima la ultima pagină. Ca să-i facă o plăcere celuilalt se prefăcu, la rândul lui, uluit

- Ia te uită! A ieşit lumea din ţâţâni. Ne ducem dracului cu toată civilizaţia cu care ne lăudăm.

Se uită la un pahar pe care îl spălase într-o chiuvetă minusculă aflată în spatele lui şi, după ce se asigură că e curat, începu să-l şteargă cu mişcări energice. Era bucuros pentru că avea cu dne schimba o vorbă – ceilalţi din local erau preocupaţi mai mult să-şi stingă setea provocată de vipia zilei.

- Pe zi ce trece omenirea se strică! începu el să filozofeze, într-un sat de odinioară se trăia mai simplu şi mai curat. Nu erau crime şi violuri, nu erau droguri şi homosexuali, nu era poluare.

Rămase pe gânduri, de parcă s-ar fi închipuit pe un deal mânând agale o turmă de oi.

Paul Goran nu era aşa de categoria

- Ce te făceai însă că n-aveai lumină electrică? Nu vedeai lumea fiindcă nu erau trenuri şi avioane. Stăteai toată viaţa într-o văgăună, fără să ştii nimic din ce e în jur.

Dom' Creţu n-apucă să-i răspundă. Atenţia îi fusese atrasă de doi inşi care se certau zgomotos la una din mese. După ce se asigură că nu va izbucni niciun conflict care să-i pună în primejdie oglinzile de pe pereţi, îşi întoarse privirea spre cel aşezat în faţa lui.

- Aveţi dreptate, zise el cu servilism. Civilizaţia are şi părţi bune, şi părţi rele. Important e s-o ţinem sub control.

Mai vru să spună ceva, dar clopoţelul atârnat deasupra uşii de la intrare clincheti

voios, semn că alţi însetaţi îşi făceau apariţia. Dar chipul domnului Creţu, în loc să exprime bucuria : de a avea noi oaspeţi, se înnegură în mod inexplicabil.

- S-a întâmplat ceva? se interesă Goran.

- Nu... Nimic, abia îngăimă patronul cu o uitătură tot mai posomorâtă.

- Nu vă simţiţi bine? insistă interlocutorul său.

Patronul nu-i răspunse. Tmpul său mic şi îndesat era încordat, de parcă s-ar fi întâlnit deodată cu o fiară primejdioasă. Ochii lui mici şi înfundaţi în orbite îi urmăreau pe cei trei noi clienţi care rămăseseră în picioare, fără să dea semne c-ar vrea să se aşeze la singura masă liberă din local.

Goran se răsuci cu scaunul ca să-i privească pe cei nou veniţi. Toţi trei erau îmbrăcaţi la fel: veste şi pantaloni de piele, în picioare purtau cizme cu carâmb scurt şi cu multe ţinte. în urechi aveau cercei. Părul de pe cap le era ras. întreaga lor înfăţişare inspira forţă şi siguranţă. Se uitau la cei din jur, ca şi cum s-ar fi minunat de prezenţa lor acolo.

Cel mai înalt dintre vlăjgani – avea aproape doi metri – se apropie de bar.

-Salutare, dom' Creţul zise el cu veselie. Cum stai cu banii? Am venit după datorie.

Patronul îşi şterse grăbit mâinile de şorţul pe care îl purta – cu siguranţă că îl împrumutase de la doamna Creţu.

- Dar parcă nu trebuia să veniţi azi... Nu vă aşteptam...

Găliganul se înveseli şi mai mult.

-Venim şi noi când putem... Haide! Ieşi cu banii! N-avem timp de pierdut. Mai trebuie să trecem şi pe la alţii.

- Imediat, zise cel de la bar cu un glas pierit. Numai un minut.

Cu o iuţeală de care nimeni nu l-ar fi crezut în stare, se făcu nevăzut în încăperea din spate. Cei trei păreau vădit plictisiţi de ceea ce se petrecea în locul unde intraseră. Ca să-şi facă aşteptarea mai suportabilă, începură să arunce cu săgeţile la ţintă. Câţiva dintre clienţi scoaseră strigăte de admiraţie văzând ce îndemânare au. Doar Goran le întorsese spatele şi studia viteza de topire a unui nou cub de gheaţă pe care îl pusese în băutura din paharul său.

Patronul reveni şi-i întinse celui care părea să fie şeful un plic voluminos. Acesta îl luă, îl cântări în palmă şi apoi îl desfăcu pe tejghea. Printre sticle şi pahare se rostogoli un maldăr de bancnote de o sută de mii de lei. Zdrahonul se apucă să le numere. După ce termină, le puse la loc în plic şi i se adresă cu severitate lui dom Creţu:

- Nu e tot!

- E cât ne-am înţeles!

- Asta a fost luna trecută! Nu vezi că dolarul a sărit din nou? Mai trebuie. Fii băiat salon şi n-ai greţuri cu noi.

Patronul se făcu mai mic decât era.

-Cât?

- încă pe-atâta. Eşti om de afaceri, ce mama dracului!

- Mi-este peste putinţă! Ajung la sapă de lemn!

- Aş! Cu muşteriii pe care îi ai, într-o zi îi pui la loc. Nu mă face să-mi pierd vremea. Adă gologanii.

Până atunci, discuţia se purtase aproape în şoaptă. Fără să vrea, patronul ridică vocea, aproape ţipând:

- N-am mai mult!

Găliganul părea că-şi pierde răbdarea. îl apucă pe patron de guler şi-l trase de după tejghea.

- N-ai mai mult? O să vezi ce-o să ai după ce o să-ţi facem praf afurisita asta de

cârciumă. Te îmbogăţeşti vânzând poşircă, şi mai ai tupeul să zici că n-ai de unde plăti taxa de protecţie. Noi te apărăm ca să nu te calce hoţii, noi vorbim unde trebuie ca să nu te ia poliţia economică la întrebări, iar tu te faci că nu ştii toate astea! Scoate bişţarii imediat!

Câţiva dintre clienţi ieşiră tiptil din local, simţind că lucrurile aveau să ia o întorsătură urâtă. Doamna şi domnişoara Creţu izbucniră în plâns. Vlăjganul era din ce în ce mai înfuriat. Ceilalţi doi stăteau în spatele lui, aşteptând doar un semn ca să intervină.

- Cât vă datorează domnul?

Cei trei în veste de piele se uitară la Goran de parcă l-ar fi văzut abia atunci pentru prima oară.

- Tu cine dracu mai eşti?

Goran nu se obosi să-i răspundă. îşi repetă întrebarea, ca şi cum ar fi crezut că n-a fost auzit sau n-a fost înţeles.

- Cât vă datorează domnul?

între timp, domnul Creţu îşi mai revenise şi încerca să acalmeze spiritele.

— Lăsaţi, domnu' Goran, nu vă amestecaţi. E ceva care mă priveşte doar pe mine. O să le plătesc şi cu asta gata.

Dar vlăjganul părea foarte interesat de persoana lui Goran. Se apropie de el, lăsând pe tejghea săgeţile cu care aruncase la ţintă.

- Nu cumva vrei să plăteşti în locul lui? întrebă el pe un ton batjocoritor.

- Exact asta vreau să fac Ce bancnote preferaţi? Lei? Mărci? Parai

- ?Paraii ar fi mai buni, zise şeful grupului, încă uimit de întorsătura lucrurilor, şi ducându-se lângă ceilalţi doi, de parcă ar fi vrut să le ceară părerea că procedează bine.

Goran îşi vârî mâna dreaptă în buzunarul hainei de vară pe care o purta şi scoase un portofel pe care îl aruncă pe tejghea.

- Serviţi-vă! zise el calm. Luaţi cât vă trebuie.

Dar în clipa următoare făcu ceva neaşteptat: înhăţă săgeţile de pe tejghea şi le aruncă în direcţia derbedeilor, aflaţi la vreo trei metri de el. Săgeţile cu vârf metalic, bine ascuţit, îşi atinseră cu precizie ţinta: ochiul drept al fiecărui derbedeu. Urlete înfiorătoare se auziră până în stradă.

Fără să se sinchisească de trupurile care se zvârcoleau pe jos de durere, Goran îşi luă portofelul şi îl întrebă pe patronul înmărmurit:

Cât vă datorez pentru whisky

?25

Licitaţia

0e smulse brusc dintr-un coşmar, tocmai când i se părea că avea să i se dezvăluie un amănunt senzaţional despre el însuşi. Rămase o clipă buimac, încă sub impresia visului care i se întipărise în minte ca un film văzut de mai multe ori După ce se dezmetici, se duse la baie şi se spălă îndelung pe ţaţă. Se băgă apoi sub duş şi-şi biciui trupul când cu apă rece, când cu apă caldă. Apoi, îmbrăcat într-un halat, se cufundă într-un fotoliu, muncit de gânduri. Nu reuşea să descifreze [1] nimic din întâmplările prin care trecuse în timpul somnului. Ce legătură avea el cu depozitele de hârţoage vechi sau cu sa- ; Ioanele de carte? Nu-şi aducea aminte nimic din existenţa sa legat de librării sau biblioteci. Hotărî să nu se mai frământe zadarnic încercând să descopere înţelesurile ascunse ale imaginilor fastuoase sau înfricoşătoare pe care le cunoscuse în vreme ce dormea. N-avea niciun rost, din moment ce nu înainta nici măcar cu un pas pe drumul redescoperirii identităţii sale. Era oare ceva atât de înspăimântător în trecutul său încât refuza să iasă la lumină? Oare se apăra prin amnezie de ceva

cumplit?

întrebările pe care şi le punea îl istoveau, nu-l lăsau să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut în continuare. Fusese crescut şi educat pentru acţiune, n-avea nicio îndoială în acest sens, iar avalanşa gândurilor deseori îl paraliza. Deodată, îşi aduse aminte de cei care încercaseră să pună mâna pe el. Nu se mai manifestaseră în niciun fel după tentativa lor

eşuată. într-un fel, îi părea rău că le scăpase din mâini; indivizii aceia, cu siguranţă, ştiau totul despre el. Poate că ar fi fost mai linişti t dacă s-ar fi lăsat capturat. Ba nu. Atâta vreme cât nu le cunoştea adevăratele intenţii nu trebuia să abandoneze lupta şi să se predea necondiţionat. Libertatea îi era mai presus decât orice. Numai prin propriile lui forţe putea să risipească vălul misterios care îi ascundea trecutul. S-ar fi simţit înjosit dacă altcineva i-ar fi oferit totul pe tavă. Rămase în fotoliu şi începu să răsfoiască presa pe care n-o citise de câteva zile. în maldărul de ziare descoperi doar câteva referiri la Cameleon. Aceasta îi convenea de minune. în continuare nimeni nu făcea vreo legătură între el şi salvarea Corneliei din ghearele bandiţilor şi nici cu cele petrecute în barul Dixie, unde se războise cu vlăjganii veniţi să încaseze taxa de protecţie. Pe aceştia din urmă îi lecuise probabil pentru vecie ca să mai stoarcă bani prin ţinerea unor oameni sub teroare.

O ştire îi atrase atenţia: în seara aceea se organiza o mare licitaţie. La Casa Gunesch se puneau în vânzare obiecte preţioase dintr-o colecţie particulară. Citind lista 'or, un zâmbet miji pe chipul său obosit. Se ridică brusc şi începu să se pregătească de o nouă escapadă nocturnă.

Faţada Casei Gunesch era luminată feeric. Clădirea veche fusese renovată de proprietarul care izbutise să reintre în posesia ei şi o amenajase cu tot dichisul, transformând-o dintr-un spaţiu insalubru unde se încasau impozitele de la populaţie, într-un spaţiu destinat distracţiei pentru cei cu bani mulţi. în restaurantul de la parter se serveau mâncăruri ca în orice local occidental. Sus se afla un cazinou – noaptea, jucători înfierbântaţi de perspectiva unor câştiguri fabuloase se înghesuiau în jurul meselor de joc Ruleta îi atrăgea pe cei mai mulţi, dar alţii se dădeau în vânt după baccarat, blackjack...

Desigur, nu lipseau chibiţii care nu îndrăzneau să rişte nici măcar o sumă modică, dar erau înnebuniţi să-i vadă pe alţii

cum se bucură sau se întristează, în funcţie de norocul pe care îl aveau. Din când în când, printre jucători şi cei care îi asistau treceau fete îmbrăcate sumar, purtând tăvi cu băuturi scumpe. Uneori, cu avioane închiriate special, veneau şi magnaţi de prin ţările învecinate, ca şi cum ar fi dorit o schimbare de decor. Jucau toată noaptea, iar dimineaţa plecau în maşini luxoase la aeroport şi se întorceau la casele lor, burduşiţi de băutură, câteodată neştiind nici măcar în ce loc fuseseră.

La ora aceea cazinoul încă nu se deschisese şi încăperea care îl adăpostea era slab luminată, doar de câteva lampadare aşezate prin colţuri. Marele candelabru din tavan nu-şi aprinsese mulţimea de becuri strălucitoare. în schimb, într-o sală de lângă restaurant era multă animaţie. Aproape o sută de persoane veniseră să asiste la o licitaţie care se anunţa un veritabil spectacol. Bărbaţi şi femei frumos îmbrăca ţi, din protipendada oraşului, urmăreau reprezentaţia cu sufletul la gură, unii transpiraţi de emoţie, interesaţi să-şi investească banii în cine ştie ce lucru pe care îl socoteau neapărat trebuincios pentru casele lor. Câţiva fotografi de la rubricile de mondenităţi ale ziarelor şi revistelor căutau să surprindă reacţiile de pe chipurile personalităţilor prezente, în timp ce reporterii notau cu febrilitate în caietele ţinute pe genunchi. Un individ mic de statură şi chelios, îmbrăcat în frac, era maestru de ceremonii, conducând cu siguranţă, de pe o estradă, desfăşurarea ostilităţilor. Glasul lui de

stentor provoca, de fiecare dată, rumoarea celor interesaţi să achiziţioneze diversele obiecte licitate.

— Linişte, vă rog, intervenea imediat omuleţul în frac.

Cei aşezaţi pe scaune se potoleau pentru o clipă. Apoi începeau din nou murmurele, şuşotelile, exclamaţiile de bucurie sau de enervare. Maestrul de ceremonii îi lăsa un timp să se manifeste cum vor, şi din nou îşi făcea auzită vocea severă:

- Linişte, vă rog!

Până atunci nu se petrecuse nimic special. Cineva achiziţionase un uriaş vas chinezesc; altcineva intrase în posesia
unui manuscris al unui scriitor vestit din secolul trecut. Mai palpitantă fusese disputa în jurul unui pian la care se zicea că însuşi Lipatti cântase, dar, până la urmă, nimeni nu se încumetă să ofere suma cerută de către conducătorul licitaţiei şi instrumentul cu o istorie dubioasă rămase nevândut.

Deodată, în încăpere îşi făcu apariţia un ins care se clătina vizibil pe picioare. Probabil că trecuse mai întâi pe la restaurantul de alături. Purta un costum scump, dar cămaşa îi era descheiată, cravata îi atârna într-o parte, iar părul îi era în dezordine. Se aşează pe un scaun din fundul sălii. Imediat cucoana de lângă el, încărcată de bijuterii, se mută mai în faţă, oripilată de mirosul de alcool pe care îl răspândea noul venit. Fără să-i pese de reacţia ei, acesta salută voios întreaga asistenţă:

- Bu'ă sea'a 'a toată urnea!

Câţiva întoarseră capul şi ţistuiră dezaprobator. Dar admonestările îl lăsară indiferent pe beţivan. Li se adresă din nou, cu limba împleticită.

- Ce 'ai 'aceţi, puişo'ilor? Vă ve' eliţi?

De data asta, toţi se uitară la el, unii cu o curiozitate amuzată, alţii cu indignare.

- Ce vă 'olbaţi? N-aţi ai văzut bă'bat cu chef?

Fără să priceapă din ce cauză se stârnise zgomotul, insul de pe estradă îşi făcu auzită vocea:

- Linişte, vă rog!

Cetăţeanul cu hainele în dezordine strigă la rândul lui:

- Linişte, vă 'og!

De-abia acum îl zări conducătorul licitaţiei. îl luă din scurt, uitând de manierele elegante pe care le etalase până atunci:

- Dacă nu încetaţi vă dau afară din sală!

Beţivul zâmbi nepăsător:

- Ei, aş!

Dar lângă el se înfiinţase deja un tip cu o statură impresionantă, care aştepta doar un semn ca să-l înşface pe cel care tulbura licitaţia, şi să-l zvârle fără menajamente în stradă.

- Tu de unde mai 'ăsă'işi, măicu'iţă? Ma'e mai eşti!

- Pentru ultima oară vă rog să păstraţi liniştea!

- Gata, gata, făgădui beţivul.

îşi încrucişă braţele pe piept şi păru că se cufundă într-un somn binefăcător.

încă enervat de cele întâmplate, omuleţul în frac încercă să recreeze atmosfera de la început. Folosi pentru aceasta întregul arsenal de captare a atenţiei pe care îl cunoştea. Trep- tat-treptat, nimeni nu mai aruncă vreo privire spre insul care părea că doarme.

în continuare se mai vândură câteva statuete de abanos, o colecţie de timbre şi nişte cărţi rare. Obiectele care mai rămăseseră de licitat se împuţinau văzând cu ochii.

- Iar acum, doamnelor şi domnilor, am plăcerea să vă prezint un tablou al unui

pictor contemporan. E încă tânăr, dar peste câţiva ani promite să ajungă o celebritate. E o speranţă a picturii noastre.

Pentru mulţi rămase o enigmă cum putea să fie „o speranţă a picturii noastre” cineva a cărui lucrare înfăţişa mai multe triunghiuri diferit colorate, dispuse sub un soare de un roşu intens.

- Cu siguranţă că rama valorează mai mult decât pânza! nu se abţinu cineva să nu spună vecinului său.

- Linişte, vă rog! Licitaţia începe de la zece milioane de lei. Cine e amator să facă o investiţie care se va dovedi, în timp, extraordinară?

Spre surprinderea tuturor, un bărbat costeliv, cu un nas coroiat, ridică un deget.

- Bravo! se entuziasmă conducătorul licitaţiei, care se îndoise şi el că se va găsi vreun cumpărător pentru aiureala de tablou. Oferă cineva mai mult?

- Unsprezece milioane!

Toţi priviră cu uimire în direcţia de unde se auzise glasul. Beţivul ridicase şi el un deget.

- Domnul a oferit unsprezece milioane! Cine-i ţine piept? Haideţi, doamnelor şi domnilor. E vorba de o speranţă a picturii noastre!

Costelivul se anunţă imediat.

- Douăsprezece milioane!

- Treisprezece! atacă prompt beţivul care părea să se fi trezit.

— Douăzeci! plusă costelivul.

-Treizeci!

Cei de faţă nu mai pricepeau nimic. Duelul dintre cei doi se baza probabil pe informaţii pe care ei nu le deţineau. Dacă totuşi era vorba de o lucrare valoroasă?

Cineva îndrăzni să se amestece în luptă şi urcă suma la patruzeci de milioane. Costelivul oferi cincizeci, iar beţivul şaizeci. Nimeni nu mai înţelegea nimic. Nu cumva era o lucrătură a organizatorilor, dornici să scape de ceva lipsit de importanţă, la un preţ cât mai bun? înfricoşat de gândul ăsta, cel care îndrăznise să se aventureze în disputa dintre cei doi se lăsă păgubaş şi rămase în postura de simplu spectator.

- O sută de milioane, doamnelor şi domnilor!

- O sută zece!

— O sută douăzeci!

- O sută treizeci!

Conducătorul licitaţiei îşi ştergea cu o batistă transpiraţia de pe frunte şi nu mai înţelegea nimic. Aşa ceva nu i se mai întâmplase niciodată.

- O sută patruzeci!

- O sută cincizeci!

Costelivul părea să fi obţinut câştig de cauză. Insul de pe estradă ridicase ciocănelul şi era gata să strige: „Adjudecat!”. Dar tocmai atunci se auzi glasul beţivului:

- O clipă!

Toţi îl priviră cu surprindere cum sare de la locul lui şi se îndreaptă cu paşi şovăitori spre estradă. Ajuns acolo, luă tabloul şi se uită la el cu luare aminte, cu minuţia unui expert

Apoi, înălţându-l deasupra capului, ţipă ca un smintit

— E un fals! Tabloul ăsta e un fals!

Maestrul de ceremonii îşi pierdu cumpătul şi începu să se bâlbâie:

- Domnule... Nu vă permit... Cum să fie un fals?

Costelivul îşi părăsise şi el locul şi acum apucase de un colţ al ramei, trăgând cu putere. Celălalt însă zbiera ca din gură de şarpe:

— Luaţi banii oamenilor de pomană! Vreţi să ne prostiţi!

Cei doi începură să-şi care ghionţi, fiecare vrând să înşface tabloul. La rândul lui, maestrul de ceremonii căuta să pună din nou mâna pe tablou. în mintea lui era încredinţat că era vorba de un jaf la care cei doi potenţiali clienţi erau complici.

- Ajutor! Hoţii!

Câţiva bodyguarzi îşi făcură apariţia în sală şi se îndreptară spre locul încăierării. Aveau o mină plictisită, ca şi cum ar fi fost deranjaţi de la o treabă cu mult mai importantă, la care vroiau să se întoarcă rapid, după ce ar fi pus lucrurile din nou pe făgaşul normal. Purtau combinezoane negre, la mijloc erau strânşi cu nişte curele late, cu multe ţinte, iar în mâini aveau bastoane de cauciuc, pe care le agitau lenevos prin aer. N-aveau nimic ameninţător în înfăţişare. E-adevăra t, se întâmplase ceva neplăcut, liniştea unei adunări simandicoase fusese tulburată, dar nu-i nimic, într-un minut totul se va rezolva şi licitaţia putea să continue, poate chiar cu un plus de interes.

Unul dintre bodyguarzi puse mâna pe umărul beţivului. Era aproape un gest tandru, o atingere delicată, ca între prieteni. La urma urmei, omul nu ştia ce face, era pilit, poate că în viaţa de zi cu zi se comporta cu totul altfel, dovadă şi costumul din stofă bună cu care era îmbrăcat, ceea ce presupunea o slujbă bine plătită, o situaţie materială înfloritoare. Doar băutura îl transformase într-o fiinţă care nu mai ştia p
e*ce* lume se află. încercă să-l tragă uşurel afară din încăpere, cu blândeţe, ca pe un copil poznaş căruia nu poţi să-i faci niciun rău, oricâte şotii ar pune la cale. O clipă beţivul păru să se fi dezmeticit şi se lăsă dus câţiva metri, înşelând vigilenţa celuilalt, făcându-l să creadă că nu va avea probleme cu scoaterea lui din încăpere. Dar, pe neaşteptate, beţivul plonjă înainte şi îşi lovi în burtă agresorul cu pumnul drept strâns, dezechilibrându-l şi făcându-l să se încovoaie de durere. Unul dintre martorii înmărmuriţi de pe scaune, un septuagenar care predase odinioară artele marţiale, recunoscu lovitura şi murmură spre marea uimire a vecinei sale: „seiken”. După ce-şi eliberă umărul din strânsoare, beţivul încercă să ajungă din nou la mica estradă. Dar drumul îi era barat acum de un altbodyguard. De data asta, pe chipul său se desluşea furia, îşi ridicase bastonul deasupra capului şi aştepta un moment potrivit ca să lovească necruţător. Beţivului nu părea să-i pese de ce-l aşteaptă. Străbătu liniştit distanţa care îl despărţea de individul în combinezon negru. Când acesta îşi abătu arma ; ca să-l izbească drept în frunte, beţivul se aplecă într-o parte şi, cu o mişcare fulgerătoare, apucă bastonul celuilalt şi trase cu putere. în timp ce paznicul, luat prin surprindere, trecea pe lângă el, îl izbi cu degetul arătător al mâinii drepte în gât. Se auzi un geamăt de durere şi insul se prăbuşi pe podea. „Ippon nukite”, şopti din nou specialistul în arte marţiale. Asistenţa urmărea electrizată desfăşurarea ostilităţilor.

Maestrul de ceremonii reuşise să pună din nou mâna pe tablou, dar, în loc să-l ascundă undeva, să se facă nevăzut, se uita şi el uluit la ce se petrecea în intervalul dintre scaune lăsat pe mijloc Nici ciolănosul nu-şi revenise, modul cum se derulau întâmplările îl lăsaseră cu gura căscată. Doar beţivul îşi vedea liniştit de planul său – acela de a se apropia de podium şi de a lua nenorocita aia de pânză – dacă era un fals, la ce-i mai trebuia oare?, se întrebau toţi cei prezenţi.

Drumul îi era însă acum barat de cel mai solid dintre bodyguarzi, o namilă de aproape doi metri înălţime, cu ochii

injectaţi de ură. îşi aruncase bastonul şi îşi aştepta prada cu braţele deschise, sigur pe el, convins că este invincibil şi că îşi va face victima fărâme. Dar beţivului părea că-i pasă prea puţin de ce-l aşteaptă. Se duse calm spre cel care îi stătea în cale. Când acesta încercă să-l cuprindă, pivotă pe piciorul stâng şi îl izbi cu latul piciorului drept în bărbie. înainte ca individul să apuce să cadă pe spate, îi mai administră o lovitură cu călcâiul. Septuagenarul era în extaz: „sokuto” şi „gesokutei”! Admirabil! Ceea ce nu pricepea era cum de cineva în stare de ebrietate era capabil să execute magistral astfel de lovituri. Dar n-apucă să-şi răspundă la întrebare, captivat de ceea ce se

petrecea pe podiumul transformat parcă în scena unui teatru unde se juca o piesă plină de suspans. Ciolănosul se smulsese din starea de contemplare şi înşfăcase tabloul din mâinile celui care conducea licitaţia. încerca să se strecoare neobservat spre ieşire, profitând de învălmăşeala creată, de ţipetele cucoanelor şi de vociferările bărbaţilor. Dar tocmai când ajunsese la uşă simţi cum cineva îl apucă de guler şi-l îmbrânceşte înapoi în sală. Căzu în genunchi, însă se ridică rapid, fără să lase pânza din mână şi luând poziţie de atac Nu mai avea nimic din aspectul civilizat al unui participant la o reuniune simandicoasă. Când beţivul vru să-i ia tabloul, încercă să-l izbească ridicând genunchiul – „hiza", murmură septuagenarul. Cel care urma să primească lovitura se feri la timp şi, ţinându-şi pumnul drept în palma stângă, îi făcu pe celălalt să se dea de-a berbeleacul sub izbitura năpraznică a cotului – „hiji", recunoscu iniţiatul în arte marţiale. De-abia apucă să se ridice de la podea şi ciolănosul primi încă o lovitură – atacatorul său îi înfipse în burtă degetele întinse de la mâna dreaptă – „un magnific haito". De data asta căzu definitiv la podea, simţind cum înăuntrul său se rup măruntaie, ca şi cum i-ar fi pătruns în trup un pumnal. Nici nu mai simţi cum beţivul îi ia tabloul şi nu-l mai văzu cum se îndepărtează încet, făcându-şi loc printre scaune, atent la orice ripostă din partea cuiva – nimeni însă nu mai avea chef să-i cunoască forţa – sărind, în cele din
urmă, pe o fereastră deschisă, dispărând în bezna de afară. Şi multă vreme după ce se făcuse nevăzut, cei de faţă rămaseră la locurile lor, fiecare întrebându-se dacă asistase la ceva aievea, sau totul fusese doar rodul unei halucinaţii colective, provocată de către un iluzionist genial. De-abia într-un târziu se ridicară de pe scaune, înghesuindu-se spre ieşire, dornici să ajungă mai repede acasă, unde să povestească în familie incredibilele întâmplări petrecute la Casa Gunesch. Ultimul părăsi încăperea cel care condusese licitaţia. Era profund nedumerit: de ce se bătuseră atâţia oameni pe o pânză care, desigur, nu era un fals, dar nici nu avea o valoare deosebită? Hotărât lucru, încăierarea ascundea ceva suspect, mai ales că, era mai mult ca sigur, cel care o provocase nu fusese deloc sub influenţa alcoolului. Să fi fost încă o ispravă a celui pe care ziariştii îl numeau „omul cu o mie de feţe"? Nu era exclus să fi apelat, din cine ştie ce motive, la o nouă înfăţişare, păcălindu-i pe toţi cei care au crezut că au de-a face cu un beţiv ordinar. Iar pânza cu pricina avea probabil pen- ; tru el, ca şi pentru individul ciolănos, o importanţă deosebită, ştiută numai de ei doi. Nu putea să precizeze de ce, dar se i îndoia profund că ancheta care urma să aibă loc avea să ' descâlcească iţele afacerii şi să limpezească misterul. De aceea, când îi zări în hol pe cei câţiva poliţişti sosiţi în urma telefoanelor primite la secţie, se furişă pe lângă ei, nevrând să-şi mai piardă timpul dând declaraţii.

*

* *

în primul rând, cum ajunse în „bârlog", Cameleonul lăsă rezemat de rafturile bibliotecii tabloul furat şi îşi scoase hainele care duhneau îngrozitor a băutură.

Chiar dacă înainte de a pătrunde în încăperea unde se desfăşura licitaţia avusese grijă să-şi toarne pe ele whisky de cea mai bună calitate, ele răspândeau un miros insuportabil. Le mototoli şi le zvârli cu silă într-o debara. într-un fel, îl amuzase s-o facă pe beatul, stârnind repulsia unei asistenţe
formată din reprezentanţi ai protipendadei. Şi-i închipuia cum, la ora aceea târzie, relatau cu însufleţire evenimentele la care fuseseră martori, evident, înflorind faptele şi unii dintre ei atribuindu-şi roluri pe care nici în gând nu avuseseră curaj să le interpreteze.

Bănuia de pe acum bucuria gazetarilor dând peste un nou subiect de scandal. Va avea însă inspiraţia vreunul dintre ei să lege întâmplările de la Casa Gunesch de

Cameleon, cel mai vestit personaj al momentului? Dar, la urma urmei, ce-i păsa lui? Se vârî sub duş şi zăbovi sub el vreun sfert de ceas. După aceea, simţi nevoia să se relaxeze. Se întinse complet gol pe covor şi zăcu minute în şir culcat pe spate, cu ochii închişi. Reuşi să nu se gândească la întâmplările prin care trecuse în seara aceea. Apoi se puse în şezut, sprijinindu-şi palmele pe picioarele încrucişate. Treptat-treptat, chipul său de bărbat frumos, o îmbinare fericită de trăsături aspre şi altele delicate se destinse, ca şi cum s-ar fi împăcat cu întreaga lume, semnând cu ea un pact de amiciţie reciprocă. De-abia după aceea se îmbrăcă într-un trening, se duse în bucătărie şi îşi pregăti ceva de-ale gurii. Terminând de mâncat, reveni în bibliotecă şi, potrivit obiceiului său, se cufundă într-un fotoliu. întinse mâna şi manevră butoanele unui compact-disc. îndată, în încăperea plină de cărţi se auziră în surdină acorduri de Vivaldi. Mai rămase câteva clipe închipuindu-şi cum ar fi trăit în acel timp în care fusese compusă muzica aceea. Imaginaţia îl purtă în saloane somptuoase, unde domni cu pernei făceau reverenţe unor doamne care etalau toalete scumpe. Se smulse brusc din vrajă şi, oftând, luă în mâini tabloul obţinut după încăierarea de la Casa Gunesch. Ceea ce reprezenta pânza era de un caraghioslâc fără margini. Şi totuşi, pentru a intra în posesia ei, se bătuse – e drept, adversarii nu-i creaseră mari probleme. Zâmbi aducându-şi aminte expresia de năuceală întipărită pe faţa celui care condusese licitaţia. îi reveni în memorie şi chipul ciolănosului cu nas coroiat Acesta era cu siguranţă la curent
cu valoarea reală a tabloului — de aceea şi încercase cu atâta îndârjire să pună mâna pe el.

Luă de pe masă un coup-papier şi desprinse cu grijă rama care încadra pânza. Mai întâi, dezlipi de pe spate o hârtie groasă, de protecţie, apoi scoase cuiele care ţineau fix geamul de câţiva milimetri şi puse atent dreptunghiul de sticlă într-un loc unde nu risca să-l lovească şi să-l transforme în cioburi. Acum răsucea pe o parte şi pe alta pânza pe care pictorul aşternuse bizareria aceea colorată – nişte triunghiuri în verde, albastru, şi într-un maro sinistru, toate scăldate de lumina unui soare ca o plăcintă roşie. Poate psihanaliza ar fi reuşit să descifreze semnificaţii ascunse, mesaje tulburătoare. Dar pe Cameleon lucrarea îl lăsa complet rece. El îşi punea întrebări legate de cu totul şi cu totul altceva. De ce scosese rama tabloului – glumeţul care afirmase răutăcios că rama face mai mult decât lucrarea nu greşise, dar nu trebuia să fii un mare cunoscător ca să-ţi dai seama de asta –, ca şi cum ar fi căutat ceva pitit între pânză şi hârtia de protecţie de pe spate? De unde ştia că urma să găsească acolo ceva preţios? în ce tainiţe ale memoriei lui erau înmagazinate astfel de informaţii care îl conduceau fără greş drept la ţintă? Cum de se dusese la Casa Gunesch, de parcă i-ar fi ordonat cineva ca nu cumva să lipsească de la licitaţie? Era din nou încruntat, muncit de gândurile lui obişnuite. Mai ales, că, odată terminată desprinderea tabloului din ramă, nu descoperi nimic neobişnuit Asta însemna că tot scandalul pe care îl provocase fusese o aiureală. Lovise de pomană nişte nevinovaţi, stricându-le o seară agreabilă, înspăimântase oameni, îi băgase în toate răcorile.

Examină cu mai multă atenţie pânza. în aparenţă, n-avea nimic neobişnuit Se uită la ea îndelung, neştiind ce să creadă. O pipăi cu vârful degetelor, o duse la nas – mai mirosea încă a vopsele proaspete. Dar tocmai când se hotărâse s-o arunce ca pe im obiect nefolositor, istovit de cercetarea zadarnică, zări un colţ scămoşat şi uşor desprins. Trase uşurel de el şi, spre marea lui uimire, constată că, de pe dosul pânzei
pe care lucrase „maestrul”, se desprinde o alta, cu mult mai subţire, lăsând la iveală un desen complicat şi ininteligibil. Părea a fi macheta unei aşezări subterane, sau schema unei reţele de canalizare, sau şerpuirea unor tunele. Putea fi orice, chiar şi

planul îndrăzneţ al unor autostrăzi suspendate, sau schema unor legături aeriene. Doar un ochi experimentat ar fi reuşit să-i depisteze cu precizie semnificaţia. Pentru „omul cu o mie de feţe" rămânea însă nebulos desenul acela executat cu fineţe. Atunci de ce se mai zbătuse să-l obţină dacă nu-i pricepea rostul? Iar îl asaltau întrebări fără răspuns, iar era pradă neliniştilor, iar implora să-i apară, ca printr-un miracol, un sprijin, indiferent de unde ar fi venit el, ba nu, n-avea nevoie de nimeni, ceva îl îndemna să aibă încredere în propriile lui forţe. Puse pe birou bucata de pânză, zicându-şi că se va ocupa de ea mai târziu. Trebuia doar să aibă răbdare – până la urmă, tot va reuşi să-i descopere înţelesul, prin propriile lui puteri, neapărat prin propriile lui puteri, nu cu ajutorul altora. Până se va apuca din nou să-l studieze simţea nevoia să se odihnească şi să-şi pună în ordine gândurile. Luă o lumânare, o aprinse şi o puse pe podea. Se aşeză în faţa ei, cu picioarele încrucişate sub el, şi privi fix la flacăra albăstruie, timp de aproximativ două minute. Apoi închise ochii şi-i acoperi uşor cu palmele.

Rămase multă vreme nemişcat, metamorfozat parcă dintr-odată într-unul dintre obiectele din încăpere. De afară se auzi huruitul unui tramvai care se opintea greoi pe şine, dar pe chipul Cameleonului coborâse din nou seninătatea, de parcă nu s-ar mai fi aflat pe planetă, ci plutea undeva, printre sferele luminoase de pe cer, ascultându-le muzica divină.

26

Groază în metrou

Kămăsese cufundat în sine însuşi până când lumânarea din faţa lui începuse să pâlpâie şi să fumege, stingându-se în cele din urmă într-o baltă de ceară. Revenit în lumea reală clipi de câteva ori, pentru ca ochii să i se familiarizeze din nou cu obiectele din jur de care uitase pentru o vreme. Se ridică dintr- un salt şi făcu mai multe mişcări de gimnastică – genuflexiuni, fandări, aplecări pe spate şi înainte, rotiri de braţe. Se simţea într-o formă perfectă. Mintea îi era limpede şi gândurile care | îl frământau deobicei fuseseră alungate după ce se reculesese • folosind o practică străveche. N-avea nimic deosebit de făcut Putea să asculte muzică sau să citească, să se distreze cu vreun joc la calculator sau să trândăvească în faţa televizorului deschis. Alese ultima variantă.

Butonă pe mai multe canale fără ca vreunul să-i atragă atenţia în mod deosebit. Şi-ar fi dorit să vadă un film bun, dar toate posturile pe care nimerea parcă înnebuniseră, transmiteau numai fotbal sau emisiuni cu politicieni puşi pe gâl- ceavă. Deodată, încetă să mai apese pe butoanele telecomenzii. Pe ecran apăruse un desen care i se părea cunoscut. La început, nu realiză de unde îl ştie.

Apoi se lovi cu palma peste frunte şi exclamă: „Sigur că da!" Era identic cu desenul pe care îl găsise ascuns în spatele tabloului furat Se repezi să-l ia din locul unde îl pusese, fără să-şi ia ochii de pe ecran. Le mai compară o dată şi ajunse la aceeaşi concluzie: erau identice, chiar dacă nu în aceleaşi culori,

ca şi cum doi desenatori, trebuind să execute o aceeaşi planşă, avuseseră libertatea să întrebuiţeze ce creioane socoteau de cuviinţă. încântat de descoperirea făcută, se aşeză într-un fotoliu, de-abia acum fiind atent la ceea ce spunea crainica postului respectiv care, între timp, apăruse pe ecran.

„...că este o faptă incredibilă. Teroriştii cer să li se înapoieze drogurile capturate în ultimele luni şi care acum sunt depozitate într-un loc secret, neluându-se încă nicio hotărâre în privinţa distrugerii lor. Captura se ridică la o valoare de aproximativ o sută de milioane de dolari. în cazul în care cererea teroriştilor nu va fi satisfăcută, ei anunţă că vor detona în galeriile metroului bucureştean mai multe bombe de mare putere. Nu se ştie cine sunt cei care se revendică a fi proprietarii drogurilor. Potrivit unor surse care doresc să-şi păstreze anonimatul este vorba de o mare organizaţie internaţională care a transformat această parte a Europei într-o placă turnantă pentru afacerile cu

droguri...”

Glasul crainicei se auzea aproape stins din pricina emoţiei care o cuprinsese. în vreme ce aceasta făcea apel la populaţie ca să-şi păstreze calmul, Cameleonul începuse să cerceteze din nou desenul pe care îl avea în mâini.

Acum îi era limpede ce reprezintă – reţeaua subterană prin care circula metroul, cu linii, cu staţii, cu noduri, cu depoun şi locuri de refugiu pentru cazuri speciale. Brusc, îşi aduse aminte scările rulante, peroanele curate pe care oameni obosiţi aşteptau sosirea trenurilor galbene, mirosul traverselor îmbibate de motorină, ecranele pe care se afişau sosirile şi plecările, numeroasele reclame la ţigări şi la băuturi răcoritoare, mozaicurile verzi sau portocalii care făceau am- bianţa mai plăcută. Dacă la suprafaţă circulaţia tramvaielor, troleibuzelor, autobuzelor şi maşinilor transforma decorul într-un haos în care te descurcai cu greu, la numai câţiva metri sub pământ era mai mult calm şi ordine, care te făceau să te crezi descins pe un tărâm mai civilizat Dar câţiva sceleraţi îşi instalaseră maşinăriile lor infernale tocmai în acest perimetru
de unde ameninţau să arunce în aer cartiere întregi îşi închipui panica din oraş provocată de exploziile subterane care ar fi surpat străzi, ar fi spulberat blocuri, ar fi sfărâmat maşini şi ar fi ucis mii de oameni. Probabil că teroriştii erau disperaţi la gândul că o asemenea cantitate de „praf alb” le fusese suflată de sub nas şi se hotărâseră să treacă la represalii de o violenţă inimaginabilă. Crainica vorbise despre câteva bombe — ele se puteau afla acum oriunde, şi chiar dacă reţeaua metroului bucureştean nu avea o lungime de mul ţi kilometri, operaţiunea de depistare a explozibililor era aidoma căutării acului în carul cu fân. Numai dintr-o întâmplare norocoasă s-ar fi putut da peste locurile unde fuseseră amplasaţi. Dar răgazul pe care îl acordaseră autorii actului dementţial era prea scurt pentru a declanşa cercetări minuţioase. Practic, autorităţile n-aveau nicio şansă de ripostă şi, după cum anunţa crainica de la televizor, orice încercare de negociere fusese refuzată categoric. Cameleonul privi din nou ecranul luminos pe care se perindau imagini de coşmar. Oameni se înghesuiau la gurile metroului, încercând să iasă cât mai repede din staţiile unde aflaseră vestea primejdiei care plana asupra bucureştenilor; se îmbrânceau, se călcau în picioare, se înjurau, fiecare dorind să se pună sub pavăza unui adăpost, oricât de iluzoriu ar fi fost O echipă a televiziunii coborâse în tunelele pe unde circulau trenurile galbene şi transmiteau de acolo, însoţind echipe de miliari care încercau să descopere amplasamentul bombelor cu ajutorul unei aparaturi speciale. Pe chipurile acestora puteai însă desluşi limpede neîncrederea în ceea ce făceau.
Cameleonul închise televizorul şi se cufundă din nou în studiul schiţei care reprezenta reţeaua subterană de transport subteran. Acum nu i se mai părea o încâloeală fără rost de linii Recunoştea trasee, staţii, chiar dacă ele nu apăreau cu denumirile lor. Treptat-treptat un zâmbet îi înflori pe buze, fiindcă găsise însemnate, cu un vârf subţire de creion, locurile unde fuseseră puse încărcăturile explozive. Zâmbetu

lîi dispăru însă repede – nu mai era timp să intervină, oricât de iute s-ar fi mişcat Ar fi durat prea mult ca să le dezgroape, să le taie firele legate probabil la un mecanism de ceas. Soluţia de salvare nu era sub pământ în mintea lui începea să mijească un plan. Puse desenul pe birou şi, cu ajutorul unei rigle, pomi să traseze pe el mai multe linii, care, la un moment dat, se intersectară ca într-un nod feroviar. Luă un creion roşu şi marcă punctul acela cu mai multe cercuri concentrice. Apoi se uită pe o hartă a Bucureştiului. De-abia după aceea îşi începu pregătirile de plecare. N-avea timp de pierdut, aşa că nu se întrebă cine sau ce-l îndemnase să participe la licitaţia aceea în urma căreia dăduse peste schiţa metroului ascunsă în spatele unui tablou fără nicio valoare şi cum de ştiuse să caute în spatele tabloului. Se îmbrăcă într-un combinezon negru, luă un cablu, o frânghie lungă, făcută colac şi prevăzută la un capăt cu o ancoră de oţel, îşi puse la centură un revolver şi un pumnal, iar pe umăr un pistol mitralieră şi coborî la subsol. Deschise o uşă mascată în zid şi se pierdu pe un coridor întunecos.

27

Zburătorul

În Agenţie – sau, aşa cum o alintau angajaţii, în „Şandrama” –, era linişte.

Mai rămăseseră în clădire doar cei care îi asigurau paza şi cei care supravegheau datele primite de aparatura complicată aflată la subsol. Mark Ferris şi ajutorul său Jones Au- cland se găseau şi ei într-o încăpere de la ultimul etaj. Aveau ochii roşii de nesomn, iar din pricina numărului mare de cafele băute mâinile începuseră să le tremure uşor. Stăteau amândoi în picioare. Potrivit obiceiului său, Ferris se uita pe fereastră, atent la ce se petrecea în stradă. La ora aceea târzie de noapte, în capitala celui mai puternic stat din lume se instalase un calm aparent. Rareori se vedeau cum se îndreaptă spre casă întârziatii prin baruri şi restaurante, păşind zgribuliţi din pricina vântului rece care se stârnise. Din când în când, câte o maşină a salvării sfâşia liniştea nopţii cu sirena ei.

Ferris îşi întoarse capul spre ajutorul său.

- Ţie îţi place?

Aucland îşi privi nedumerit şeful.

- Ce să-mi placă?
- Chestia aia de-acolo.

Aucland se apropie intrigat de fereastră şi privi în direcţia arătată de celălalt. Luminat de proiectoare puternice, monumentul lui Washington – „Cuiul lui Washington”, cum
îi spuneau în glumă locuitorii capitalei – se profila straniu în bezna nopţii.

- Mda, zise Aucland nesigur. M-am obişnuit cu el din copilărie.

Ferris nu comentă părerea celuilalt. De fapt, puţin îi păsa de monument. Altceva îl frământa. Se aşeză greoi pe scaunul de la birou şi-i făcu un semn colegului său. Acesta luă loc pe un fotoliu. îi era somn, iar tensiunea în care trăiau de mai multe săptămâni îi marcase vizibil.

- Rămân la convingerea că individul care acţionează în Bucureşti e omul nostru.

- Tot ce se poate, răspunse Aucland cu acelaşi ton şovăitor. Dar dacă e el, de ce nu ia legătura cu noi?

- Cred că-i filează o lampă.

Rămaseră amândoi tăcuţi, fiecare gândindu-se la consecinţele unei astfel de posibilităţi.

Tot Ferris rupse tăcerea, însoţindu-şi vorbele cu gesturi largi-

- Am încercat zadarnic să punem mâna pe el. Ne-a scăpat printre degete.

O face pe eroul şi ne compromite misiunea pe care i-am încredinţat-o. Nu mai avem decât o singură posibilitate.

Aucland îl privi intrigat.

-Care?

- Să-l lichidăm.

Cel aşezat în fotoliu ţâşni în mijlocul încăperii.

- Zici să-l lichidăm. N-am nimic împotrivă, deşi se duc naibii toţi anii ăia în care l-am pregătit. Dar cum punem mâna pe el?
- Mai trimitem o echipă. Să-l găsească şi să-l termine. Nu văd altă soluţie.
- Bun. Dar ce te faci dacă nu e vorba de omul nostru?

Ferris îi aruncă o privire obosită. Glasul lui răsună abia şoptit

:- Ăsta ar fi ghinionul celui pe care ziarele l-au botezat Cameleonul.

Aucland dădu din umeri.

- Faci cum vrei. Eu zic că totuşi nu trebuie să ne pripim.

- Atunci ce propui?

- Să îl mai atragem într-o cursă.

-Cum?

- Cameleonul intervine ori de câte ori apare o situaţie de criză. A ajuns să se creadă un justiţiar care îi ajută pe cei aflaţi într-o nenorocire şi pe care legea nu-i poate apăra.

-Şi?

— Trebuie să punem din nou pe urmele lui câţiva dintre băieţii noştri care să monitorizeze situaţia respectivă. Nu se poate să nu-l dibuiască până la urmă. O injecţie şi ni-l aduc aici legat fedeleş.

- Acum e rândul meu să te întreb: dar dacă nu e omul nostru?

-Acum e rândul meu să-ţi răspund: ăsta i-ar fi ghinionul.

Cei doi rămaseră din nou tăcuţi, fiecare cufundat în gândurile lui. Nici măcar urletul sirenei unei maşini a poliţiei nu reuşi să-i facă să tresară.

Clădirea avea douăsprezece etaje şi fusese dată în folosinţă de puţin timp. Faţada era toată numai în oţel şi sticlă. Construcţia ei stârnise zadarnic protestele bucureştenilor care nu vedeau nici o legătură între arhitectura caselor din jur, ridicate între cele două războaie, şi apariţia insolită, potrivită într-un cartier modern, prevestind un alt secol. Dar cu ajutorul unor şperţuri grase proprietarul cumpărase tăcerea funcţionarilor care ar fi putut opri înălţarea ei.

Adăpostea sediile a zeci de firme care îşi închiriaseră spaţiile cu bani grei. La ultimul etaj, în patru camere, funcţiona un birou de avocatură. Trei dintre ele erau pustii la ora aceea. în cea de-a patra, doi bărbaţi stăteau comod în

fotolii de piele, beau cafea din nişte ceşti de porţelan şi se uitau la televizor. Pe ecran, o junǎ care reuşea cu greu să-şi stăpânească emoţia şi neliniştea, prezenta ultimele ştiri legate de situaţia creată prin amplasarea de către un grup de terorişti a unor bombe în galeriile metroului din capitală.

„...Nimic nou în *criza metroului.* Autorităţile refuză negocierile cu teroriştii şi îndeamnă populaţia la calm. Circulaţia trenurilor subterane a fost oprită. Echipe speciale cercetează în continuare galeriile pentru a descoperi locurile unde a fost amplasat explozibilul... Unii cred că e vorba doar de o alarmă falsă. Din surse care doresc să-şi păstreze anonimatul...”

în clipa aceea, soneria unui telefon se auzi în încăpere. Cel mai gras dintre cei doi bărbaţi se repezi şi ridică receptorul din furcă. îl duse la ureche şi ascultă câteva clipe. Apoi îl trânti cu furie la loc.

- Ce-i? îl întrebă celălalt a cărui faţă purta urmele unui vărsat de vânt.

- nicio mişcare. Ticăloşii nu vor să negocieze.

- Or să-şi muşte mâinile când or să vadă cum sare totul în aer în jurul lor.

Grasul se opri gânditor în mijlocul camerei. Era îmbrăcat într-un costum scump, a cărui croială îi mai ascundea rotunjimile. Dădu la minimum sonorul televizorului. Pe ecran se perindau acum imagini din Bucureştiul cuprins de panică.

- Uite-i cum fug ca şobolanii! zise el fără nicio urmă de milă în glas. Degeaba v-ascundeţi, băieţi! N-aveţi nicio scăpare!

Celălalt se foi neliniştit în fotoliu.

- Şi dacă nu cădem la pace cu autorităţile? Ce ne facem atunci, Melano?

Melano dădu din umeri dispreţuitor.

— Imposibil! Le-a intrat frica în oase. Dar dacă simt căpăţânoşi, or să vadă pe dracu! Pierdem noi o sută de milioane de dolari, însă ei or să piardă cu mult mai mult Ascultă-mă bine, Birto: chiar şi în cazul în care nu ne acceptă condiţiile, dezastrul care îi aşteaptă ne pune la adăpost reţeaua. Nu va mai îndrăzni nimeni să se lege de noi. Aproape că îmi doresc să ne refuze oferta. O să avem cu ce ne distra. De-abia aştept

să apăs pe butoanele astea.

Arătă cu mâna dreaptă spre biroul pe care era aşezat un mic aparat cu mai multe butoane în culori diferite.

Birto însă nu părea molipsit de entuziasmul tovarăşului său.

- Eşti sigur că noi nu păţim nimic?

Melano rânji.

- La ce te referi? La explozie?

-Da.

- N-avea nicio grijă; metroul nu trece pe sub noi. Şi chiar dacă ar trece, clădirea asta e construită pe rulmenţi. Rezistă şi la cutremure mari. O să ne zgâlţâim niţel, dar n-o să avem nimic de suferit. Suntem în siguranţă.

Birto mai păstra însă o urmă de îngrijorare.

- Şi n-or să ne înhaţe?

De data asta, Melano izbucni în râs.

- Cine să ne înhaţe? Cine ştie de noi? Suntem doi avocaţi respectabili, care îşi văd de treburile lor, îşi plătesc impozitele la stat şi sunt bine văzu ţi în societate. Cine ce să aibă cu noi?

Ciupitul de vărsat nu era prea convins.

— Nu uita ce s-a petrecut la „Casa Gunesch”.

Grasul se posomori pentru o clipă, apoi faţa lui se destinse din nou, într-un zâmbet larg.

- Ce s-a petrecut la „Casa Gunesch,,? Omul nostru a ratat să intre în posesia unui tablou în spatele căruia se află schiţa cu locurile unde am pus bombele. Un beţivan a pus mâna pe nenorocita aia de pânză. Ei, şi? Chiar dacă din întâmplare dă peste schiţă, ce-o să facă? O să se holbeze ca dobitocul la ea. N-o să priceapă nimic. Şi chiar dacă ar pricepe, ce-ar putea face? Bombele nu pot fi dezamorsate. Numai din biroul ăsta

pot fi scoase din funcţiune mecanismele lor. Aşa că fii liniştit: nimeni nu poate da de noi. Nu ne paşte niciun pericol.

Birto se aşează mai comod în fotoliu şi îşi aprinse o havană. Trase din ea cu voluptate şi apoi eliberă fumul, încercând să facă rotocoale prin aer. Pufni nemulţumit văzând că nu reuşeşte şi mai încercă o dată. în sfârşit, prin aer plutiră mai multe rotocoale de fum de dimensiuni diferite. Le urmări cum se destramă şi de-abia după aceea vorbi din nou.

- Eu tot nu pricep cum naiba a ajuns tabloul ăla printre vechiturile puse în vânzare la licitaţie.

- Da, asta a fost o scăpare de-a noastră, când ne-am mutat în noul sediu. Dar n-are nicio importanţă: operaţiunea se desfăşoară normal.

- Cine-i vinovat ar trebui să plătească.

- De unde ştii că n-a plătit deja? îi răspunse celălalt pe un ton îngheţat.

Câteva clipe nu-şi mai spuseră nimic Grasul se apucă să-şi cureţe unghiile cu o pilă, celălalt fiind în continuare preocupat de volutele pe care le executa pufăind din havană. Liniştea din încăpere fu alungată din nou de soneria telefonului. De data asta Melano îl lăsă să sune de mai multe ori înainte de a răspunde.

-Da.

Ascultă câteva clipe şi trânti receptorul în furcă. Pe chipul său se aşternuse brusc spaima.

- Ce e? întrebă celălalt intrigat. Au căzut la pace? Cine a fost? Ahmed?

Melano începu să se bâlbâie.

- N-a fost Ahmed. A fost un necunoscut.

- Un necunoscut? Numărul ăsta nu-l ştiu decât trei inşi. A fost o greşeală?

Grasul nu reuşea să-şi vină în fire.

- Pe dracu greşeală!

- Atunci cine-a fost?

- Un individ care-a zis..

.- Un individ care-a zis..., îl îngână celălalt, uitând să mai tragă din havană.

-... care-a zis că vine după noi.

Birto înţepeni în fotoliu.

- Nu se poate! E o glumă!

- Nu-i nicio glumă!

Rămaseră amândoi tăcuţi, cumpănind în minte datele problemei ivite pe neaşteptate. Pe ecranul televizorului cu sonorul dat la minimum se perindau, în continuare, chipurile răvăşite ale bucureştenilor înspăimântaţi de iminentul act terorist.

- în cazul ăsta ce facem? Anulăm operaţiunea? Ne strângem catrafusele şi-o ştergem?

între timp, Melano îşi revenise din buimăceală.

- Eşti nebun? Cum s-o ştergem? Cine-o să intre peste noi aici, la etajul doisprezece? Uiţi că uşa de la intrare e blindată? Până o sparge cineva, declanşez exploziile. îi jucăm cum vrem noi!

Dar în glasul lui nu mai era siguranţa de mai înainte.

Vizavi de clădirea numai oţel şi sticlă se afla un bloc vechi, de aceeaşi înălţime. La un moment dat, pe terasa lui îşi făcu apariţia un ins îmbrăcat într-un combinezon negru. O cagulă îi ascundea chipul. în mână avea o geantă de sport din care scoase un cablu de oţel şi o frânghie prevăzută la unul din capete cu o ancoră mică. Se apropie apoi de parapet şi privi spre clădirea învecinată. Nu aruncă nicio privire în jos – strada înţesată de maşini nu-l interesa. Luă într-o mână frânghia şi o aruncă spre terasa construcţiei modeme. Ghearele ancorei se prinseră de stâlpul care susţinea antena de satelit. După aceea, trase cu nădejde de frânghie, ca să se asigure că rezistă. Legă capătul rămas în mâinile lui de un inel gros de pe terasa unde se afla. Se căţără pe parapet şi, ţinându-se de frânghie, o pomi spre cealaltă clădire. Nimeni dintre cei care treceau

pe stradă nu ridică privirea în sus, astfel încât acrobaţia lui rămase neobservati

Odată ajuns pe cealaltă terasă, legă un cablu de oţel de acelaşi stâlp şi, înfăşurându-şi-l în jurul trupului, se lăsă să alunece în gol, prin dreptul faţadei.

Opri în dreptul unui geam şi îl sparse aplicându-i o lovitură cu vârful ţintuit al bocancului. Geamul se făcu fărâme. Imediat sări în încăperea în care doi bărbaţi se holbau la el, nevenindu-le să-şi creadă ochilor. Unul dintre ei îşi veni totuşi mai repede în fire şi se repezi la sertarul biroului, încercând să apuce o armă. N-apucă să o scoată. Necunoscutul îl împuşcă drept în frunte. Celălalt rămăsese ţintuit în fotoliu. Mai întâi, omul în combinezon negru vru să-i facă şi lui felul, dar se răzgândi în ultima clipă. Scoase o pereche de cătuşe, îl smulse din locul unde stătea cu o havană în mână, şi-l legă cu brăţările de oţel de calorifer. După care, escaladă pervazul şi, cu ajutorul cablului, ajunse din nou lângă antena de satelit, iar de acolo, folosindu-se de frânghie, poposi pe terasa blocului vechi Nici de data asta nu-l văzu nimeni. Dezlegă frânghia, o smuci de câteva ori şi reuşi să desprindă ancora şi să o recupereze, îşi strânse toate lucrurile în geanta de sport şi se avântă pe scara de incendiu care se termina în dreptul unui canal. Ajuns jos, nu-i mai rămase decât să se afunde în gaura neagră şi să pună la loc capacul.

*

în bârlogul său, Cameleonul stătea cufundat într-un fotoliu şi citea ziarele pe care le

avea risipite în jurul lui pe covor. Toate relatau despre incredibilul sfârşit al „crizei metroului”, cu ajutorul incontestabil al „omului cu o mie de feţe”. Ziariştii se minunau, pe bună dreptate, de curajul de care dăduse dovadă Cameleonul, executând adevărate acrobaţii la mare înălţime, primejduindu-şi viaţa şi anihilându-i pe terorişti, făcând, totodată, inofensive bombele plasate în galeriile metroului. O întrebare revenea cu insistenţă în articolele
pe care le parcurgea: ce-l determina pe Cameleon să înfrunte pericolele pentru ca să-i salveze pe alţii? Nu pretindea bani, nu avea parte de glorie, deoarece nimeni nu-i cunoştea identitatea şi nici nu cerea alte recompense. Era înnebunitor să-l ştii trăind în acelaşi oraş, dar complet necunoscut, deşi, uneori, poate că trecea pe lângă tine, fără să-l iei în seamă. De altfel, pe coperta unei reviste ilustrate era reprodusă imaginea unui bărbat într-un costum al trupelor speciale; însă în locul unde ar fi trebuit să-i stea capul, cel care făcuse coperta pusese un mare semn de întrebare.

Pe Cameleon îl lăsau rece aprecierile jurnaliştilor care îl ridicau în slăvi. Nu răsfoia gazetele pentru ca să descopere încântat ce epitete îi mai aureolau isprăvile. El încerca să afle dacă nu cumva lăsase în urmă vreun indiciu care să-l demaşte. Era atent la cele mai năstruşnice ipoteze emise în legătură cu persoana sa de minţile înfierbântate ale ziariştilor. Din fericire pentru el, niciuna nu se apropia de adevăr. Nimic din cele scrise nu risipea misterul din jurul său.

Plictisit, strânse ziarele şi le puse teanc pe o etajeră. Nu ştia ce să facă. Ar fi vrut să iasă în oraş, dar se simţea obosit N-avea chef nici să asculte muzică. Deschise televizorul şi, pe mai multe canale, nimeri peste emisiuni care îi erau dedicate. Urmări una dintre ele timp de mai multe minute. Apoi apăsă pe butonul telecomandei şi imaginile de pe ecran dispărură. Se duse în dormitor şi se întinse pe pat, fără să-şi mai scoată halatul pe care îl purta şi să se îmbrace în pijama. Adormi imediat, cuprins de un somn liniştit, în care visă doar un liliac maiestuos, care îl însoţea pretutindeni, ca un sfetnic binevoitor şi puternic

28

Pacientul

Oanatoriul se afla în mijlocul unui parc cu brazi înalţi şi bătrâni, înconjurat de un gard de beton. Vara, pacienţii stăteau pe bănci, la umbră, şi sporovăiau toată ziua. Acum însă zăpada se aşternuse într-un strat gros şi, după ce ninsoarea încetase, neaua fusese înlăturată cu lopeţile de pe alei. Puţini bolnavi se încumetau să iasă în ger, înfofoliţi în haine călduroase. Cei mai mulţi se uitau pe geamuri, îşi petreceau vremea la club sau, pur şi simplu, zăceau pe paturile din saloane, discutând unii cu alţii sau dormind.

Directorul sanatoriului aştepta pe trepte şi arunca priviri neliniştite în jur. Aştepta o vizită importantă şi dorea să lase o impresie cât mai bună. Era spre sfârşitul carierei, avea o reputaţie de bun specialist, dar şi de excelent organizator. însă niciodată nu-i călcase pragul o delegaţie străină de dincolo de Ocean.

„Ce i-o fi apucat să vină aici?”, se întrebă din nou omuleţul cu ochelari, şi-i spuse unuia dintre oamenii de serviciu să spargă gheaţa de pe o treaptă şi s-o mături, pentru ca nu cumva, din nebăgare de seamă, cineva să alunece şi să-şi frângă cumva gâtul. „Deobicei, pe noi nu ne bagă nimeni în seamă, suntem şi la mama dracului, e ceva curios dacă s-au apucat să bată o cale atât de lungă.”

în sfârşit, pe aleea centrală apăru o maşină mare, străină — directorul nu reuşi să vadă ce marcă e. Opri în dreptul treptelor, şoferul se dădu jos de la volan şi deschise repede
cele două portiere din spate. Din impozantul vehicol îşi făcură imediat apariţia doi bărbaţi în paltoane. Directorul îi aşteptă să urce treptele, încercând să nu mai pară

uimit.

- Bine aţi venit! le ură el în engleză. Sunt Mihai Dragomir, directorul sanatoriului.

- Mark Ferris, se recomandă cel cu ochi de un cenuşiu metalic, şi-i strânse mâna cu putere. El e colegul meu Jones Aucland.

Intrară toţi trei într-un hol al cărui parchet strălucea de curăţenie. De-acolo pătrunseră într-un birou pe uşa căruia pe o placă scria DIRECTOR.

- Vă rog să vă scoateţi paltoanele!, îi îndemnă pe cei doi Mihai Dragomir, arătându-le un cuier unde să le agaţe. Pot să vă servesc un whisky?

Oaspeţii acceptară şi, îndată, o tavă cu mai multe pahare şi o sticlă de Chivas îşi făcu apariţia pe o măsuţă. Ferris şi Aucland luară loc în nişte fotolii comode, iar directorul se aşeză pe un scaun de la masa lui de lucru. Sorbiră toţi trei din licoarea care le puse imediat sângele în mişcare.

- Cu ce vă pot fi de folos?

Ferris se foi nelinişti.

- Am vizitat mai multe sanatorii de boli nervoase din ţara dumneavoastră. Suntem interesaţi să cunoaştem cazuri mai deosebite şi să le comparăm cu cele de la noi, să vedem ce metode de vindecare folosiţi... Am vrea să aflăm dacă şi la dumneavoastră impactul cu tehnologia modernă provoacă indivizilor cu o constituţie mai sensibilă reacţii asemănătoare celor de pe alte meridiane... în principiu, ar trebui ca lucrurile să stea la fel.

De data asta, Mihai Dragomir se foi contrariat pe scaunul cu spătar înalt

-Mda... Nu văd de ce lucrurile n-ar sta la fel... Stresul e la fel de mare şi la noi... Dar oel mai bine ar fi să facem o vizită prin saloane.

Cei doi săriră din fotolii, frecându-şi mâinile de bucurie.

. -Da... Dacă e posibil, ar fi cel mai bine... Vămulţumim. în vreme ce se îmbrăcau în halate albe, directorul începu să explice:

- Pe bolnavii noştri i-am repartizat în saloane în funcţie de bolile de care suferă. De pildă, pe cei care se cred mari personalităţi ale lumii – Cezar, Cleopatra, Napoleon, Hitler-i-am pus împreună.

- Nu se încaieră? se interesă Aucland.

- Nu. Ţin să vă spun că toţi bolnavii noştri sunt extrem de liniştiţi. Rareori recurgem la cămaşa de forţă sau la injecţii.

- Foarte interesant!, zise şi Ferris.

- Alţi câţiva cred că li s-a implantat un cip în organism pentru a fi controlaţi de către civilizaţii extraterestre. Numărul acestora e în creştere, ca şi al celora care se jură că s-au aflat pe nave venite din cosmos, pe care „omuleţi verzi” i-au supus la diverse operaţii pentru a cunoaşte cum suntem alcătuiţi.

- într-adevăr, şi la noi numărul acestora e într-o creştere dramatică, aprobă Ferris. E un semn al impactului cu o dezvoltare tehnologică rapidă a omenirii. Omul nu e încă pregătit să-i facă faţă.

Ieşiră din biroul directorului şi o luară pe un coridor lung. Din când în când, intrau în câte un salon şi specialiştii ame- ricani făceau cunoştinţă cu Einstein, cu Edison, cu Stalin... Schimbau câteva vorbe cu ei şi porneau mai departe. Directorul era tot mai intrigat. Pentru cineva care se arăta interesat de modul cum mecanismul gingaş al creierului suferea din cine ştie ce pricină, cei doi erau destul de rezervaţi în întrebările lor. La urma urmei, era şi firesc. Cine ştie de câte ori avuseseră prilejul să cunoască astfel de bolnavi? De aceea şi păreau grăbiţi să-şi facă vizita cât mai scurtă, să mai bea, eventual, un păhărel şi apoi să se urce în maşina lor strălucitoare – o fi de la ambasadă Lex»s-ul ăla? – şi să se întoarcă la ei acasă.

Mai înainte trebuia, totuşi, să-i uluiască, să-i scoată din apatia în care se

cufundaseră, să nu-şi închipuie că în locul
unde descinseseră nu se întâmpla nimic neobişnuit. De aceea îi pofti să intre într-o cămăruţă care nu avea nici măcar un scaun ca mobilier. între timp, se întunecase, aşa că apăsă pe un comutator şi încăperea goală fu luminată de mai multe tuburi de neon prinse în tavan.

Cei doi îl priviră intrigaţi.

- Ce-i aici?

în sfârşit, izbutise să-i smulgă din indiferenţă.

- Am să vă prezint cel mai interesant caz pe care îl avem. E vorba de un ziarist.

- Un ziarist?

- Da. Un foarte bun ziarist care, din păcate, din pricina surmenajului, probabil, a luat-o razna.

Pe un perete se afla o perdeluţă. Directorul o trase şi îi lăsă pe oaspeţii săi să privească printr-un geam. Dincolo de el se zărea o cameră cu un pat Un bărbat încă tânăr stătea la o masă mică şi lucra la un laptop. împrejurul lui erau împrăştiate mai multe ziare. într-un colţ, pe o poliţă, era un televizor deschis.

Fără să vrea, cei doi se traseră din dreptul geamului.

- Fiţi fără grijă, râse directorul. Domnul Miron Cemat nu ne poate vedea şi nu ne poate auzi.

Specialiştii americani schimbară între ei o privire fugară. Cel puţin aşa i se păru lui Mihai Dragomir.

- Ce-i cu el? întrebă Ferris cu un glas parcă înecat de emoţie.

Amândoi se apropiară din nou de geam, uitându-se cu luare-aminte la cel de dincolo.

Directorul era mulţumit. în sfârşit, reuşise să-i pună pe jar pe vizitatorii săi. îi venea să-şi frece mâinile de bucurie.

- Ce-i cu el? repetă Ferris.

Mihai Dragomir dorea însă să prelungească starea de suspans. îşi făcu de lucru cu un nasture al halatului care stătea să cadă. De-abia după ce îl smulse de la locul lui şi-l puse într-un buzunar catadicsi să vorbească.

- Ce să fie? Cum v-am mai spus, era un gazetar foarte bun. De la o vreme însă a început să scrie nişte articole halucinante.

A inventat un personaj căruia îi spunea ba „Cameleonul”, ba „omul cu o mie de feţe” care se vâra în cele mai ciudate aventuri, rezolvând cele mai grele cazuri cărora poliţia nu reuşea să le dea de cap.

- Ce cazuri?

Şi în glasul lui Aucland se ghicea o emoţie vizibilă. Directorul era în al nouălea cer de bucurie. îi răspunse pe un ton voit nepăsător.

- Ei, mai multe... De pildă, la o şcoală au fost luaţi mai mulţi ostatici. Teroriştii au pretins zece milioane de dolari în schimbul elberării lor. Autorităţile n-au avut încotro şi au plătit Dar Miron Cernat a scris un articol în care, chipurile, Cameleonul a intervenit, deghizat într-un banal om de serviciu, i-a anihilat pe terorişti şi i-a scăpat pe ostatici.

- Şi n-a fost aşa?

Directorul se uită cu milă la Ferris.

- Da' de unde! Aiureli de om bolnav.

- Alt caz?

- Cică tot Cameleonul ar fi distrus o reţea importantă de traficânţi de droguri. Sau că ar fi salvat o ziaristă răpită de către nişte bandiţi. Sau că a băgat spaima în nişte indivizi care pretindeau „taxă de protecţie” de la proprietarii de buticuri şi restaurante.

Sau că a nimicit o sectă cu practici ciudate.

- Foarte interesant! exclamă Aucland. Foarte interesant!

- Nu-i aşa?

- Şi, în opinia lui, cine e acest Cameleon?

Directorul nu răspunse imediat. îşi pipăi, mai întâi, nasturele smuls de la halat, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că mai e în buzunar.

- Cine e Cameleonul? Cum? Nu v-aţi dat seama? E chiar el, Miron Cernat!

Cei doi îl priviră ca şi cum îl vedeau acum pentru prima oară.

- Da, da, chiar el... Sunteţi interesaţi de impactul civilizaţiei modeme asupra organismului uman? Ei bine, cazul Miro
nCernate mai mult decât edificator în acest sens. Ziarele, televiziunea ne asaltează cu o groază de informaţii despre nenorociri care se petrec în jurul nostru şi pe care nu reuşim să le ţinem în frâu. Era şi normal ca unora dintre noi să li se strice o rotiţă şi să-şi închipuie că pot interveni în desfăşurarea lor, aducând lucrurile pe făgaşul firesc, ca un erou din poveste. Acesta e Miron Cemat. O victimă a ştirilor de pe mapamond.

Directorul îşi trase puţin suflarea înainte de a vorbi din nou.

- Nici nu ştiu dacă să-i deplâng soarta, sau nu. La urma urmei, în lumea în care se află el acum, fărădelegea nu rămâne niciodată nepedepsită. Mi-l închipui mai fericit decât oricare dintre noi.

- Fericit?, îngăimă Aucland.

-Da. Trăieşte numai în imaginaţie. Se închipuie locuitorul unui tărâm privilegiat, poate să ia orice înfăţişare doreşte şi aduce pretutindeni numai pace şi armonie. Ni-l putem închipui oare alt fel? în ziarul *Veghea* pe care el îl scrie de la prima la ultima pagină şi îl postează pe un site propriu, orice frământare a omului de azi e alungată.

Ferris îl urmărea cu atenţia încordată.

- Am putea sta de vorbă cu el? Aşa ceva n-am mai întâlnit...

- De ce nu? E complet inofensiv. E drept, câteodată susţine că e urmărit de agenţii unei puteri străine care l-au scăpat de sub control, după ce l-au înzestrat cu o pregătire specială. Lucru curios, povesteşte cu lux de amănunte despre locuri din ţări unde n-a călcat, de fapt, niciodată. Dar nu-i în stare să facă rău nici unei muşte.

Directorul trase la loc perdeluţa şi stinse lumina la ieşire. Se pomeniră din nou pe coridor. Cei doi păreau să ezite.

- Ce-i? întrebă directorul. Nu mai vreţi să staţi de vorbă cu el?

- Ba da, spuseră specialiştii americani, cu glasuri în care se ghicea, totuşi, în continuare, o şovăire

.Când intrară în rezerva lui Miron Cemat, acesta nu-şi întoarse privirea spre ei, ca şi cum n-ar fi auzit uşa. Directorul tuşi discret, ca să-şi facă simţită prezenţa. De-abia atunci bărbatul se ridică de pe scaun şi le întinse mâna.

- Bună seara, domnule director.

Apoi li se adresă americanilor în engleză:

—Bună seara, domnule Mark Ferris! Bine aţi venit, domnule Jones Aucland!

Cei trei vizitatori rămaseră stane de piatră.

- De... unde... ne... ştii... numele...? reuşi Ferris cu greu să-şi articuleze întrebarea. Ne cunoaştem de undeva? Ne-am mai văzut vreodată?

Bărbatul încă tânăr, cu un chip plăcut, izbucni în râs.

—Poate că da, poate că nu..., rosti el sibilinic.

Apoi, văzându-i că sunt în continuare în ceaţă, arătă cu un gest spre maldărul de ziare care zăcea pe jos.

-S-a scris despre vizita pe care o faceţi în ţara noastră. V-au dat şi fotografiile.

-Da?

Directorul nu părea prea convins. Era şi el un împătimit cititor de ziare, dar nu citise nimic despre cei doi şi nu le văzuse nici pozele. Poate nu fusese prea atent

Ferris şi Aucland erau din ce în ce mai neliniştiţi. Cemat îi invită să ia loc pe pat

- Mobilierul e cam puţin aici, se scuză el.

Americanii rămaseră însă în picioare, continuând să-l scruteze.

— Ce faceţi acum? întrebă Ferris.

— Scriu un articol De fapt, istorisesc cum am scufundat un submarin în Marea Neagră.

- N-am auzit de-aşa ceva, zise Aucland, deşi simţea un fior rece pe şira spinării.

Cemat izbucni din nou în râs

.-Nici n-o să auziţi. A fost o operaţiune confidenţială. Fiţi însă fără grijă, ordinul a fost executat. N-a rămas nicio urmă.

De data asta directorul era intrigat la culme. Avea impresia că oaspeţii săi şi pacientul de care se ocupa discutau despre ceva misterios, despre care el nu ştia nimic. Sau totul era doar o părere?

Se hotărî dintr-odată să le curme conversaţia.

- Mai am câteva locuri unde vreau să vă duc...

Ferris păru să nu-l audă. îşi întrebă colegul cu un glas abia auzit

- Ce părere ai?

Celălalt dădu din umeri, dar n-apucă să-i răspundă, pentru că pacientul îşi continuă discursul, privind jur-împrejur.

- Acum se pregăteşte un act terorist de o anvergură inimaginabilă. Organizaţia Al-Qaeda vrea să atace SUA în inima lor. Mai multe echipe se pregătesc să pună mâna pe avioane de linie, cu mulţi pasageri, pe care să le prăbuşească peste Pentagon, peste Casa Albă, peste clădirea Congresului. Vor să izbească şi Turnurile Gemene din New York, să le transforme în ruine. Am informaţii certe pe care am să le pun în curând la dispoziţia autorităţilor. Cu ajutorul a ceea ce am aflat, acţiunile criminale vor fi înăbuşite în faşă. Iar Ossama bin Laden, conducătorul teroriştilor sinucigaşi, n-o să mai aibă şansa de a deveni cel mai căutat om al planetei.

Vizitatorii se uitară sideraţi la Miron.Văzuseră multe la viaţa lor, auziseră despre multe fapte barbare, dar un asemenea plan diabolic nu putea fi închipuit decât de către cineva cu mintea rău dereglată.

De-abia acum Aucland îi răspunse în şoaptă lui Ferris:

- Ce să zic? Cred că e pierdut. Nu mai e un pericol pentru nimeni. E complet sonat. Mare păcat că şi în anul 2000 medicina e neputincioasă în astfel de cazuri.

Celălalt nu părea la fel de convins de gravitatea situaţiei.

-Dacă tu zici...

Toţi trei îşi luară rămas bun de la Miron Cemat care îi conduse până la uşă şi aşteptă

ca paşii să se îndepărteze pe coridor. Apoi reveni la măsuţa unde se afla laptop-ul, se aşează din nou pe scaun şi începu iarăşi să scrie, ca un posedat. Pe chipul său frumos era o lumină stranie. Deodată, ciuli urechea. Se ridică brusc, apucă telecomanda televizorului şi dădu sonorul mai tare. O crainică speriată anunţa că o mare bancă fusese jefuită de către nişte necunoscuţi care pătrunseseră în sediul ei prin mijloace ingenioase, ce dovedeau că lovitura fusese pregătită cu multă vreme înainte.

— Ticăloşii! Numai eu pot să le vin de hac.

Miron Cernat păru dintr-odată cuprins de o frenezie ciudată. închise laptopul, apoi televizorul. Se apropie de fereastra prevăzută cu gratii şi deschise geamul. Desprinse două dintre gratiile care fuseseră mai demult smulse din locaşurile lor şi se mai ţineau în pervaz doar de formă, ca să nu bage de seamă supraveghetorii. Dintr-un dulap aflat în perete pescui un combinezon negru pe care îl îmbrăcă peste pijama şi, în timp ce-şi trăgea pe cap o cagulă, scoase limba ştrengăreşte la oglinda din spatele căreia ştia că, uneori, mişcările lui sunt ţinute sub observaţie. Prinse unul de altul mai multe cearceafuri, cu noduri bine făcute, apoi le legă de una dintre gratiile rămase la fereastră. Avea de coborât numai două etaje. Se căţără pe pervaz şi, fără zgomot, ţinându-se de cearceafuri ca de o frânghie, se lăsă în jos. în parc nu era nimeni. O rupse la fugă prin zăpadă, spre luminile oraşului care licăreau ademenitor în zare.

La intrarea în oraş se opri puţin să-şi tragă suflarea. Pe strada lungă, luminată feeric, se înşirau o puzderie de panouri publicitare. Privirea îi căzu pe unul dintre ele care făcea reclamă la un film. Panoul frumos colorat înfăţişa o femeie care râdea fericită, îmbrăţişând o fetiţă preocupată să construiască din nisipul plajei un castel. Lângă ele veghea statuar un bărbat cu mască pe faţă, îmbrăcat într-un tricou negru, pe pieptul căruia era imprimat conturul unui liliac.

SFÂRŞI

TPostfaţa la prima ediţie

Să mă tem de literatura poliţistă?

Nu râdeţi.

Cu un an în urmă aş fi râs şi eu, întocmai ca dumneavoastră, citind o asemenea afirmaţie despre care, cu multă indulgenţă, aş fi spus că e o bazaconie. Tot în urmă cu un an, după apariţia *Ziarului de duminică,* s-a petrecut un fapt care a făcut înconjurul lumii, dar despre care eu şi cititorii acestui ziar aflasem încă înainte de a se produce. Surprins, uimit, oarecum şocat, am scris un text, intitulat *Secolul XXXI va fi... al literaturii mai tari decât viafa,* publicat în numărul 3, din 9 iunie, şi pe care îl reproduc în întregime mai jos.

Cu o lună în urmă, l-am convins cu greu pe George Arion să scrie un roman-foileton pentru acest săptămânal. Era liber să aleagă orice subiect, doar episoadele să fie închegate, iar romanul- poliţist. Mi-a trimis imediat primele două părţi din *Cameleonul:* un bărbat insignifiant locuieşte într-o casă insignifiantă, ignorat de vecini; are calitatea de a se transforma repede şi năucitor în orice personaj; trei indivizi înarmaţi iau ostatici copiii unei şcoli şi cer zece milioane de dolari în schimbul eliberării lor; poliţia negociază, aduce elicopterul cerut, la care cască gura uluit, parcă neînţelegând prime-jdia, un îngrijitor cu halat albastru şi bască pe cap, care mătură sâr- guincios curtea şcolii; când răpitorii apar în curte, bătrânul îngrijitor se transformă instantaneu. „Tot ce se petrecu sub ochii mulţimii înmărmurite nimeni nu putu să relateze cu exactiate. Nici măcar cameramanii, la rândul lor luaţi prin surprindere, nu reuşiră să înregistreze pe peliculă toate secvenţele. într-o secundă, şontogorul se transformă ca prin minune. Deveni o fiară agilă care lovi în stânga şi-n dreapta cu o precizie de maestru în arte marţiale. Doar trei lovituri şi nu se auziră decât zgomotele unor oase frânte şi vaietele bandiţilor dezarmaţi şi culcaţi la pământ”.

în ziua în care apărea acest text, înconjura lumea ştirea despre coşmarul petrecut la o creşă din Wasserbilig, o aşezare măruntă din Luzemburg. Un bărbat dezechilibrat mintal, înarmat cu o grenadă, un pistol şi un cuţit intrase cu forţa într-o creşă din oraş şi reţinuse 30 de copii şi trei educatoare. Cerea pentru eliberarea lor un milion şi jumătate de dolari şi un avion cu care să plece în Libia. După 30 de ore, poliţia a găsit o metodă de a pune capăt crizei care se putea transforma într-o tragedie. Atacatorul dorea să transmită cu ajutorul presei un mesaj către toată lumea. Poliţia s-a folosit de acest moment şi, cu un pistol ascuns, agentul care s-a dat drept cameraman a tras asupra bărbatului, împuşcându-l în cap. Toţi copiii au fost eliberaţi în siguranţă.

De acum un an mă cam tem să citesc romane poliţiste. Mai înainte le devoram. Mi-e pur şi simplu teamă să nu aflu că se va întâmpla ceva îngrozitor lângă mine, cu prietenii mei sau chiar cu mine. Pentru asta e vinovat George Arion.

Stelian Ţurle

a**Apăruta în colecţia CRIME SCENE PREMIUM**

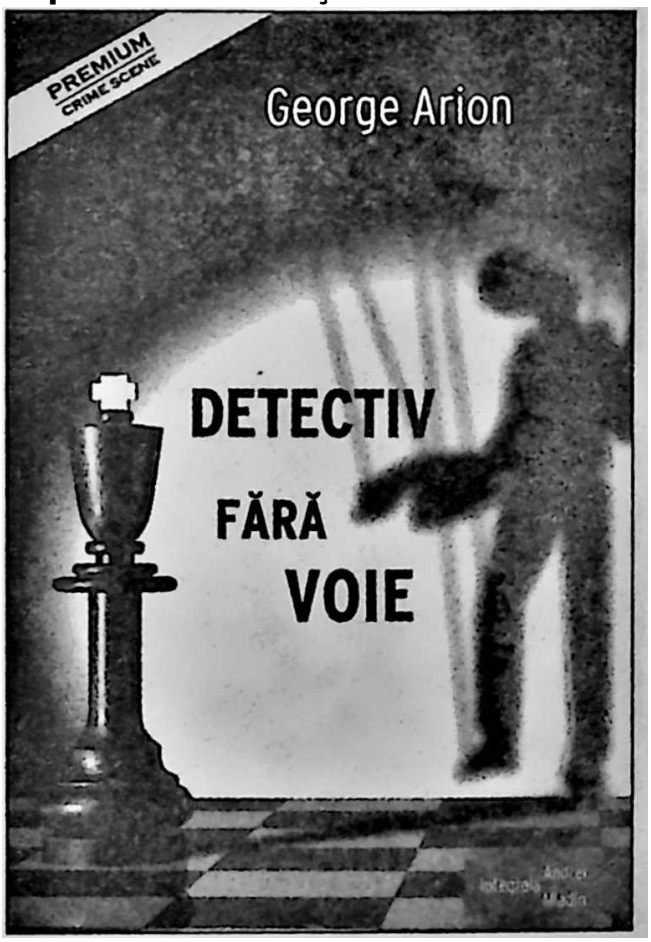

Jurnalist.
Detectiv fără voia lui.
Detectiv fără voie de la stăpânire.
Iubitor de Doamne şi de Domniţe, însetat de adevăr şi dreptate.
Pasionat de cărţi şi de muzică.
Simpatic şi cu umor. Face haz de necaz.
Visător într-o lume pragmatică.
Deseori în pericol.
Niciodată resemnat Mai profund decât pare. Andrei Mladin.

Toate aventurile lui -întro singură carte. Integrala Andrei Mladin

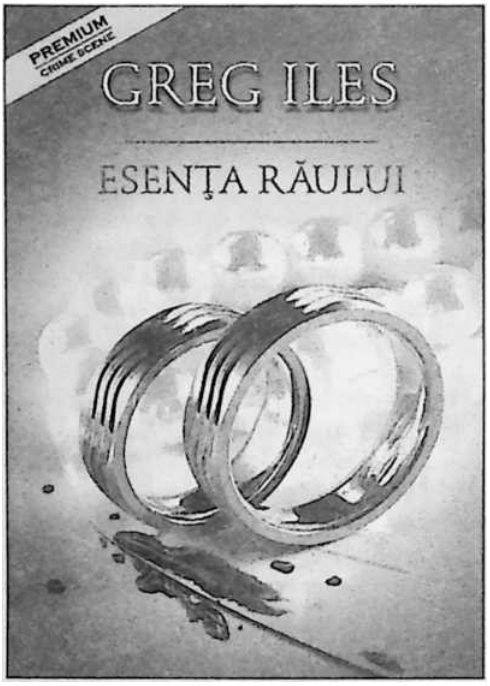

Lumea lui Alex Morse, specialistă FBI în negocierea de ostatici, este dată peste cap. în vreme ce mama ei, bolnavă de cancer, zace într-un spital, Alex este chemată în Jadcson, oraşul natal, unde iubita ei soră tocmai a suferit un atac cerebral. Cu câteva dipe înainte să moară, îi şopteşte că soţul ei, un dezvoltator imobiliar bogat este cel care a adus-o în această stare. Strângând dovezi referitoare la acuzaţiile surorii ei, Alex se aliază cu un doctor tânăr, a cărui soţie bogată, sexy şi plictisită – nu neapărat în această ordine – i-a pus gând rău şi l-a condamnat prin urmare la o moarte sigură. Acţionând fără aprobarea FBLului, se lansează într-o cursă contracronometru pentru a elucida misterul care învăluie un şir de morţi premature şi pentru a-i salva pe tânărul doctor.

8NTERCRIME01

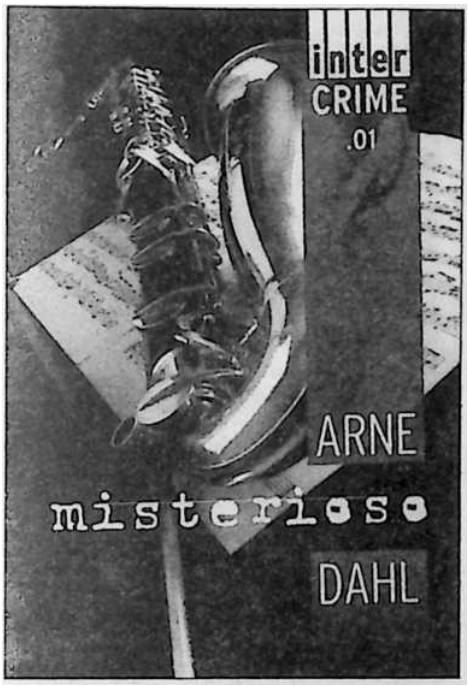

Societatea suedeză este zguduită de trei crime comise în lumea afacerilor, toate realizate exact după acelaşi tipar, două gloanţe trase în cap. Poliţia Naţională creează o unitate specială, Intercrime, alcătuită din şase poliţişti

aleşi pe măsură din toată ţara. în vânătoarea criminalului în serie, faţada frumoasă a oamenilor de afaceri se crapă pentru a dezvălui o lume mult mai imorală, plină de neregularităţi, în care perversiunile şi încălcarea legilor ies la iveală. Ancheta conduce spre mafia rusească, dar într-o confruntare directă aceasta neagă implicarea sa în aceste crime. Paul Hjelm şi colegii săi se afl ă în faţa unui mister, ale cărui urme fi vor conduce în final către cuvintele jan şi afaceri bancare... O bandă cu jazzul clasic Misterioso pare a fi indicul fina

lApărută în colecţia CRIME SCENE

«ExoetanL. Ateas 8 Scut o teatâ mirxnatS surprinzând atât sSul cât ? «prftiromaaAidaszpctJst- ***CNc^tSmTm***

•Aleas este un autor care merge direct la ţintă. Fără multe descrieri, fără complicate investigaţii psihologice. De aceea relatarea sa are un ritm infernal Pune la lucru adrenalina cititorului. Are suspans. Autorul aduce la rampă dansatoare de striptease, traficanţi de droguri, mânuitori de bani murdari, criminali Pe urmele lor se lansează, cu mult aplomb, un detectiv particular tenace şi cam zăbăuc Iar descoperirile îi sunt terifiante. New York-ului îi este smulsă faţada mincinoasă, de metropolă strălucitoare. În această carte, marele oraş e mizer, violent şi dur. O adevărată AMcă *da păcate.*

***”*în colecţia Crime Scene au aparul:**

CSI – Zâmbet ucigaş- lisa Scottoline

CS 2 – Dansul marin – Unda Fairstein

CS3 – Filiera grecească – Bogdan Hrib

CS4 – Crima Zen – Oliver Bottini

CS5 – în gura presei – Robert B. Parker

CS6 – Sunetele mortii – Alex Mihalcea
CS7 – Atac îh biblioteca – George Arion
CS8 – Masca Mortii Roşu şi ahe povestiri – Edgar A Poe
CS9 – Câinele din BaskerviUe – SirArthurConanDoyle
CS 10 – Spada – Bogdan Teodorescu
CS 11 – Atingerea Sultanului – Hakan Yel
CS 12 – 3 cu ghinion – Emil Simionescu
CS 13 – Dreptate (ara lege – Edgar Wallace
CS 14 – Crima Lordului Sorite şi alte povestiri – Oscar Wide
CS 15 – IncEdi anatomice – Oana StoicoMujea
CS 16 – Ziua lupului – Carlo Luoareli
CS 17 – Casa secreta – Edgar Wallace
CS 18 – Plăceri nevinovate – VT Morogan
CS 19 – Fabrica de pocale – Richard Aleas
CS 20 – Consiliul Justiţiei – Edgar Walloce

www.tritonic.ro

Librăria virtuala o Grupului Editorial Tritonic

Reduceri de minimum **20%** la orice carte comandatâ

Pentru informatii, vâ rugam sâ ne contactaţi la tel./fax: 021.242.7377; 0728.877.440 sau la adresa de email: editura@tritonic.ro CRIME SCENE PUBLISHING imprint al grupurilor FLACĂRA şi TRITONIC www.crime-scene.ro

Str. Coacâzelor nr. 5, sector 2, cod 022651, Bucureşti, Câsuţa poştalâ 3-1
2